
PRZEWODNIK INFORMACJI PUBLICZNEJ

Spis treści:

Rozdział I – Wstęp	
1. Rys historyczny	str.
2. Tradycje AA	str.
Rozdział II – Anonimowość	
1. Jaki jest cel anonimowości we Wspólnocie Anonimowych Alkoholików ...	str.
2. Anonimowość w wystąpieniach publicznych, jak mówić o AA poza AA...	str.
3. Konsekwencje nieprzestrzegania anonimowości	str.
4. Duchowy aspekt anonimowości	str.
Rozdział III – Formowanie Zespołu (niekiedy nazywanego komisją) Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi Spoza AA	
1. Grupa AA	str.
2. Intergrupa	str.
3. Region	str.
4. Członkowie zespołu - kwalifikacje	str.
5. Przyciąganie innych do działania w zespole Informacji Publicznej ...	str.
Rozdział IV – Finansowanie	
Rozdział V – Sposoby nawiązywania kontaktów i formy spotkań	str.
1. Sposoby nawiązywania kontaktów	str.
2. Rodzaje i formy spotkań.....	str.
3. Co powinno się znaleźć na spotkaniu informacyjnym	str.
Rozdział VI – Profesjonaliści	
Rozdział VII – Czy w szkołach jest miejsce na informację publiczną?.....	str.
Rozdział VIII – Niesienie posłania AA dla osób ze specjalnymi potrzebami	
1. Osoby g/Głuche	str.
2. Osoby słabosłyszące, niedosłyszące	str.
3. Osoby z niepełnosprawnością wzroku	str.
4. Osoby z niepełnosprawnością ruchową	str.
5. Osoby z zaburzeniem mowy	str.
6. Osoby z ukrytą niepełnosprawnością	str.
7. Łącznik ds. dostępności	str.
Rozdział IX – Niesienie posłania za pośrednictwem mediów/środków masowego przekazu	str.
1. Cele nawiązywania współpracy z mediami	str.
2. Praktyczne wskazówki w kontaktach z mediami	str.
3. Wykorzystanie internetu do propagowania informacji o AA	str.
Rozdział X – Warsztaty, spotkania robocze zespołu informacji publicznej	str.
Rozdział XI – Informacja wewnątrz Wspólnoty	str.
1. Rzut oka na historię informacji wewnętrznej	str.
2. Rzut oka na teraźniejszość informacji wewnętrznej	str.
3. Rzut oka na wizję przyszłości informacji wewnętrznej	str.
Rozdział XII – Błędy i zagrożenia, czyli na co uważać	str.
Rozdział XIII – Informacja Publiczna i współpraca z innymi spoza AA w czasie ograniczonych kontaktów osobistych wynikających z sytuacji nadzwyczajnych (klęski żywiołowe,	

epidemie, stany wyjątkowe itp.)	str.
Rozdział XIV – Słowniczek	str.
Rozdział XV – Załączniki	str.
1. Przykładowe scenariusze spotkań informacyjnych	str.
2. Przykłady listów do profesjonalistów	str.
3. Ankieta „Wieści z AA”	str.
4. Sprawozdania z warsztatów Informacji Publicznej	str.

I. WSTĘP:

W niniejszym przewodniku pragniemy przekazać doświadczenia członków Wspólnoty Anonimowych Alkoholików w Polsce wypracowane przez lata funkcjonowania zespołów Informacji Publicznej (niekiedy zwanych komisjami) w wielu Regionach AA. Materiały te zostały zebrane na Ogólnopolskich i Regionalnych Warsztatach Informacji Publicznej, poprzez osobiste kontakty i drogą elektroniczną.

Wspomagaliśmy się dostępnymi publikacjami: amerykańską (MG-17 - A.A. Guidelines on Public Information, [www: aa.org](http://www.aa.org)), brytyjską (The AA Service Handbook for Great Britain [www: alcoholics-anonymous.org.uk](http://www.alcoholics-anonymous.org.uk)) i australijską ([www: aa.org.au](http://www.aa.org.au)).

Anonimowi Alkoholicy są wspólnotą mężczyzn i kobiet, których podstawowym celem jest trwać w trzeźwości i pomagać innym alkoholikom w jej osiągnięciu. Niesienie posłania może być realizowane przez Grupy AA i pojedynczych alkoholików na różne sposoby, z zachowaniem zasad wynikających z Dwunastu Tradycji. Jedną z dróg jest działanie zespołów Informacji Publicznej.

Zadaniem Informacji Publicznej jest informowanie społeczeństwa o Wspólnocie Anonimowych Alkoholików i programie Dwunastu Kroków. Poprzez współpracę z różnymi grupami zawodowymi i społecznymi możemy trafić do ludzi i miejsc, gdzie nie ma AA. Chodzi o to, że *jeden alkoholik przekazuje posłanie drugiemu alkoholikowi* czy to przez kontakt osobisty, czy przez osoby trzecie, czy za pośrednictwem mediów.

1. Rys historyczny:

WYDARZENIA NA ŚWIECIE

1938	utworzenie funduszu powierniczego "Fundacja Alkoholików", a w nim pierwsi powiernicy kl. A Dick Richardson, Frank Amos, Le Roy Chipman, Leonard Strong
1939	styczeń wysłanie tekstu <i>Anonimowi Alkoholicy</i> do opinii duchownym i innym profesjonalistom
	kwiecień Wydanie książki <i>Anonimowi Alkoholicy</i> – pierwsza ogólnodostępna informacja o AA
	lipiec pierwszy naukowy artykuł o AA - <i>Nowe podejście do psychoterapii w przewlekłym alkoholizmie</i> , opublikowany w czasopiśmie medycznym „Lancet”, autorstwa psychiatry dr Harrego Tiebout, późniejszego powiernika kl. A
	październik clevelandzki „Plain Dealer”, z inicjatywy Clarence’a, publikuje cykl artykułów o AA
	nowojorski „Liberty Magazin” publikuje tekst <i>Alkoholicy i Bóg</i>
1940	luty wspólna informacja dla prasy, przygotowana ze specjalistami Rockefellera ds. kontaktów publicznych, wywołuje niebывały rozgłos i bardzo pochlebne opinie o AA. Agencje prasowe rozpowszechniły wiadomość o kolacji u Rockefellera. Efektem było nadanie Wspólnocie AA publicznego statusu przedsięwzięcia wartościowego i godnego zaufania
	luty znani duchowni: ojciec Edward Dowling, jezuita oraz dr Harry E. Fosdick i pastor Riverside Church publicznie popierają AA

- luty otwarcie pierwszego biura światowego, przy Vessey Str. w Nowym, Jorku
 głośne złamanie anonimowości przez znanego baseballistę. Początek trudnego okresu
 wykorzystywania przez alkoholików popularności AA do realizacji często osobistych celów,
 połączone z nieprzestrzeganiem anonimowości
- 1941 marzec artykuł Jacka Alexandra o AA w prestiżowym „Saturday Evening Post” o dużym
 wydźwięku społecznym. Wpisał AA w mapę świadomości społecznej, spowodował rozrost
 AA – 200 grup i 8000 członków w całych Stanach Zjednoczonych
- 1944 Bill wygłosił referat na dorocznym zjeździe Towarzystwa Medycznego stanu Nowy Jork,
 który został opublikowany w biuletynie towarzystwa, co potwierdziło lekarzom, że pod
 względem medycznym AA ma głęboki sens
- 1945 Amerykańskie Towarzystwo Psychiatryczne oficjalnie uznaje AA jako nową możliwość
 pomocy alkoholikom
- 1949 dzięki protekcji dr H. Tiebout i kilku innych lekarzy Bill W. wygłosił referat o Anonimowych
 Alkoholikach na spotkaniu Amerykańskiego Towarzystwa Psychiatrycznego. Referat ten
 wkrótce opublikowany został w prestiżowym „American Journal of Psychiatry”, a stanowe i
 lokalne towarzystwa medyczne zaczęły zapraszać uczestników AA, aby występowali na
 ich spotkaniach
- 1949 Nelson Bradley i Daniel Anderson z amerykańskiego szpitala w Willmar, wykorzystując
 Program 12 Kroków i doświadczenia AA, przygotowali profesjonalny program leczenia
 tzw. Model Minnesota
- 1950 lipiec pierwszy Międzynarodowy Kongres AA w Cleveland – przyjęcie Dwunastu Tradycji
- 1951 październik Amerykańskie Towarzystwo Zdrowia Psychicznego przyznaje Wspólnocie AA swoje
 wyróżnienie. Nagroda Fundacji Laskerów wręczona w San Francisco była rekomendacją
 12000 lekarzy „w uznaniu jej unikalnego i wybitnie skutecznego podejścia do (...)”
 alkoholizmu” (IV wydanie Anonimowi Alkoholicy s 582)
- 1954 ośrodek terapeutyczny Hazelden podejmuje decyzję o zatrudnieniu trzeźwych alkoholików
 w roli terapeutów
- 1955 uczestnicy II Międzynarodowej Konwencji AA w St. Louis doszli do wniosku, że kontakty
 publiczne AA ze światem zewnętrznym nie mogą być pozostawione przypadkowi.
 Spotkania reporterów z członkami AA powinny być dobrze przygotowane.
- 1956 utworzono Komisję Informacji Publicznej – Public Information (w naszym rozumieniu
 zespół powierniczy) przejmującą sprawy kontaktów ze światem zewnętrznym, którymi
 dotąd kierował Bill W. W tym czasie została napisana i zatwierdzona przez Konferencję
 Służb Ogólnych „deklaracja polityki informacyjnej dla całej Wspólnoty AA”:
 *We wszystkich kontaktach publicznych jedynym celem AA jest nieść pomoc alkoholikom,
 którzy wciąż jeszcze cierpią. Nie zapominając nigdy o znaczeniu osobistej anonimowości,
 uważamy, że cel ten można realizować dzieląc się z alkoholikami jak również innymi
 zainteresowanymi, naszymi doświadczeniami - poszczególnych członków i całej
 Wspólnoty - w uczeniu się, jak żyć bez alkoholu. Uważamy, że należy w pełni udostępniać
 nasze doświadczenie wszystkim, którzy przejawiają szczere zainteresowanie. Uważamy
 ponadto, że wszelkie nasze wysiłki na tym polu winny odzwierciedlać naszą wdzięczność
 za dar trzeźwości oraz świadomość, że istnieje wiele osób poza AA z równie wielką
 powagą traktujących problem alkoholizmu.*
 "Jak mówić o AA poza AA" str.19.
 Oryginał:
 *In all public relations, A.A.'s sole objective is to help the still suffering alcoholic. Always
 mindful of the importance of personal anonymity we believe this can be done by making
 known to him, and to those who may be interested in his problems, our own experience as
 individuals and as a Fellowship in learning to live without alcohol. We believe that our
 experience should be made available freely to all who express sincere interest. We*

- believe further that all efforts in this field should always reflect our gratitude for the gift of sobriety and our awareness that many outside A.A. are equally concerned with the serious problem of alcoholism.*
- (Public Information Workbook Copyright © 1994 by Alcoholics Anonymous World Services, Inc. Grand Central Station, Box 459, New York, NY 10163 str. 5)
- 1956 Amerykańskie Towarzystwo Medyczne uznało alkoholizm za chorobę – między innymi dzięki podejściu AA do alkoholizmu
- 1960 książka *Avec Les Alcooliques* J. Kessela we Francji i w Niemczech stymuluje wzrost AA w tych państwach
- 1961 powstaje Komisja Informacji Publicznej przy Konferencji USA/Kanada, która zatwierdza zasadę „Polityki informacyjnej ruchu AA”, sformułowaną w 1956 roku
- 1961 wymiana korespondencji między Billem W. a uznanym psychiatrą dr C. G. Jungiem
- 1970 Konferencja w Miami Beach zatwierdza konieczność utworzenia Komisji Współpracy z Profesjonalistami - Cooperation with the Professional Community (w naszym rozumieniu zespół powierniczy), która powstała w roku następnym
- 1973 Konferencja USA/Kanada potwierdza zasadę "Musimy uznać, że nasze kompetencje do mówienia o alkoholizmie są ograniczone tematycznie do Anonimowych Alkoholików i ich programu zdrowienia".
- Oryginał:
We must recognize that our competence to speak about alcoholism is limited in subject matter to Alcoholics Anonymous and its recovery program. (AA Guidelines Public Information MG-07)
- 1990 przeprowadzone w USA ankietowe badania naukowe wykazują, że ponad 9% dorosłych obywateli przynajmniej raz uczestniczyło w mityngu AA
- 2005 czasopismo Australian and New Zealand Journal of Psychiatry publikuje tekst profesora George'a Vaillanta (pełniącego także służbę powiernika klasy A) *Anonimowi Alkoholicy - kult czy lek?* zawierający wnikliwą analizę Wspólnoty AA, opartą na naukowych badaniach jej skuteczności
- 2012 biblioteka Kongresu Stanów Zjednoczonych zalicza *Anonimowych Alkoholików* do „88 książek, które ukształtowały Amerykę”
- 2013 sierpień magazyn „The Nation” publikuje jeden z artykułów nieżyjącego już wówczas światowej sławy pisarza Kurta Vonneguta, w którym ten pisze: *Jaki był dotychczas największy wkład Ameryki w kulturę tej planety? Wielu powiedziałoby, że jazz. Ja, który kocham jazz, powiem zamiast tego: Anonimowi Alkoholicy*

WYDARZENIA W POLSCE

- 1950 pierwsza wzmianka o AA w podręczniku dla lekarzy *Leczenie alkoholizmu przewlekłego* Henryka Zajączkowskiego
- 1957 grudzień pojawienie się idei AA w Polsce. Przywiózł ją z Londynu współpracownik poznańskiej Poradni Przeciwalkoholowej prof. Zbigniew Wierzbicki. Podczas sympozjum naukowego w tym mieście przypadkowo dostrzegł kartkę zapraszającą na spotkania AA. Poznał tam lekarza zajmującego się problematyką alkoholizmu, dr M. M. Głatta. Od niego otrzymał podstawowe teksty AA. Po powrocie do kraju sprawił, że w czasopiśmie "Zdrowie i Trzeźwość" ukazały się artykuły dr. Głatta dotyczące AA jako drogi do trzeźwości dla alkoholików, a następnie opublikował własny artykuł pod tytułem: "AA - nieznana w Polsce forma walki z alkoholizmem" oraz tekst Dwunastu Tradycji, Program na 24 godziny, Preambulę AA.
- lata 60 neurolog dr Tadeusz Kulisiewicz usiłuje stworzyć w Warszawie grupę AA. Okazuje się to niemożliwe z powodu słów „Siła Wyższa” nieakceptowalnych przez ówczesne władze

WERSJA ROBOCZA*
do konsultacji wewnątrz Wspólnoty

1966	władze szpitala Zgromadzenie Zmartwychwstania Pańskiego w Chicago uznają, że grupa AA będzie przydatna w procesie leczenia polskojęzycznych pacjentów alkoholików. W ten sposób powstaje pierwsza polskojęzyczna grupa AA na świecie
1974	poznański „Eleusis” usamodzielnia się od prowadzącej go dotychczas profesjonalistki Marii Grabowskiej i 10 lat po oficjalnym zgłoszeniu do GSO (1964) zaczyna faktycznie działać jako grupa AA
1978	Roman „Marynarz” z grupy AA „Ster” regularnie niesie posłanie odwiedzając Klinikę Psychiatryczną w Poznaniu
1978	w Poznaniu - na zlecenie Centrum Doskonalenia Kadr Medycznych rozpoczęto ogólnopolskie szkolenia doskonalące dla lekarzy i psychologów zajmujących się leczeniem uzależnionych od alkoholu prowadzone przez dr. Andrzeja Rachowskiego. Kursy wykorzystano do propagowania idei AA. W ramach dwutygodniowego szkolenia każdy uczestnik obowiązkowo uczestniczył w kilku mityngach grup AA Steru i Eleusis
1980 kwiecień	spotkanie dr Woronowicza z AA na obchodach 30-lecia Klubu Abstynentów w Poznaniu, sklasyfikowanie alkoholizmu jako choroby w Polsce
1983 sierpień	„Zdrowie i Trzeźwość” rozpoczęło cykl kilkunastu obszernych i rzeczowych artykułów Rajmunda na temat AA, artykuły te pojawiają się również w innej prasie trzeźwościowej, wydanie pierwszego oficjalnego informatora o polskich grupach AA
1985 styczeń	nawiązanie współpracy z OAT Zakroczym i o. Benignusem Sosnowskim założycielem Ośrodka Apostolstwa Trzeźwości w Zakonie Braci Mniejszych Kapucynów w Zakroczymiu
styczeń	pierwszy kontakt z Robertem Gamble wydawcą i propagatorem idei AA (amerykański duchowny anglikański, należący do Kościoła Episkopalnego w USA, od 1991 mieszkający i służący w Polsce)
marzec	w Częstochowie odbyła się Konferencja Służby Krajowej AA, po której w ogólnopolskiej prasie ukazuje się wiele artykułów o AA. Informacje takie pojawiają się również w radio i telewizji
maj	utworzenie pierwszego telefonu „zaufania” AA w Poznaniu, oprócz punktu kontaktowego dla szukających pomocy w tym mieście. Podobny punkt otwiera się w Warszawie
grudzień	artykuł Wiktora Osiatyńskiego w Polityce wywołuje falę informacji o AA w prasie, radio i TV
1986 listopad	informacja o AA w popularnej audycji radiowej Matysiakowie oraz w programie TV Halszki Wasilewskiej „Wódka pozwól żyć” z udziałem przyjaciółki AA psychiatry Luby Szawdyn
1988 kwiecień	w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim sympozjum poświęcone problemom alkoholizmu w Polsce z udziałem duchownych, naukowców i AA Telewizja Polska wyemitowała pierwsze filmy o Wspólnocie AA, także z udziałem AA
1990 kwiecień	Komisja Episkopatu ds. Trzeźwości zorganizowała w Świdrze k. Warszawy spotkanie diecezjalnych duszpasterzy trzeźwości, podczas którego prelekcję na temat pomocy osobom uzależnionym wygłosił Wiktor z Warszawy
1991 czerwiec	oficjalne wydanie książki „Anonimowi Alkoholicy” nawiązanie kontaktu z inspektorem ds. profilaktyki Komendy Głównej Policji, który otrzymał spis grup AA i literaturę AA. Inspektor podjął się propagowania ruchu AA w policyjnych szkołach podoficerskich i oficerskich
1995 marzec	XXII Konferencja Służby Krajowej AA w Koninie powołuje stałe Komisje Konferencji Służby Krajowej AA, w tym Komisję Informacji Publicznej i Współpracy z innymi spoza AA, złożoną z trzech sekcji: Informacji Publicznej o AA, Współpracy z Zarządem Zakładów Karnych oraz Współpracy ze Służbą Zdrowia i Innymi spoza AA
1995 czerwiec	w Warszawie podpisano akt notarialny powołujący do życia Fundację „Biuro Służby Krajowej Anonimowych Alkoholików w Polsce” (Fundatorzy M. Matuszewska i B. Woronowicz)
1996 kwiecień	rozpoczął pracę Punkt Informacyjno-Kontaktowy AA przy BSK w Warszawie, czynny cały tydzień. Z okazji Ogólnopolskiego Dnia Trzeźwości Polskie Radio w I Programie

	przeprowadziło dwie bezpośrednie relacje z Biura Służby Krajowej AA
1999	powstała oficjalna strona internetowa AA w Polsce
2002	wybór przez 31. KSK pierwszego powiernika klasy „A” (niealkoholika)
2004	uruchomienie internetowego systemu dystrybucji informacji w regionach pod nazwą „Emitent”, dostępnego tylko dla członków AA
2004	pierwsze spotkanie informacyjne o AA w Centrum Szkolenia Służb Więziennych w Kaliszu -Szczypiornie (później od 2008 roku także w Kulach k. Częstochowy)
2005	utworzono internetowy Punkt Informacyjno-Kontaktowy AA, a w nim uruchomiono dyżury online w ramach niesienia posłania przez Internet
2006	udział w spotkaniu Rady Fundacji BSK AA w Polsce dyrektora Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych. Przełom we wzajemnych relacjach
2007	uruchomiono infolinię AA (nr tel. 801 033 242). W jej obsługę włączyły się służby kilku regionów AA
2008	KSK uznała biuletyn informacyjny dla profesjonalistów „Wieści z AA” za biuletyn Wspólnoty AA.
2008	po raz pierwszy pojawiły się wnioski o potrzebie przeprowadzenia badań ankietowych o członkach Wspólnoty AA
2011	w Siedlcu w spotkaniu byłych i obecnych powierników uczestniczyli również rzecznicy regionów i pełnomocnicy ds. PIK-ów AA. Jedną z ważnych konkluzji z tego spotkania była potrzeba reaktywowania ogólnopolskich spotkań przyjaciół AA.
2011	w Sejmie zorganizowano dla parlamentarzystów spotkanie informacyjne o AA.
2011	apel do grup AA o poświadczanie obecności na mityngach AA osób kierowanych przez kuratorów sądowych. KSK informowała, że Światowy Mityng Służb potwierdził, iż nie narusza to Tradycji AA
2012	cykl spotkań informacyjnych o AA dla policji, służb miejskich i medycznych, w ramach przygotowań do piłkarskich mistrzostw „Euro 2012”
2012	po kilkunastu latach przerwy przedstawiciele Służby Krajowej AA mieli okazję mówić o Wspólnocie AA podczas spotkania Zespołu Konferencji Episkopatu Polski ds. Apostolstwa Trzeźwości w Zakroczymiu
2013	panel dyskusyjny z udziałem Anonimowych Alkoholików i księży katolickich w Licheniu
2015	Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych zorganizowała w Poznaniu ogólnopolską konferencję na temat pomocy profesjonalnej i samopomocy w leczeniu uzależnienia od alkoholu. Przedstawiciele Wspólnoty AA w swoich wystąpieniach potwierdzili gotowość do współpracy
2021	czerwiec panel informacyjny Anonimowych Alkoholików na 46. Zjeździe Psychiatryków Polskich

Ogólnopolskie Warsztaty Informacji Publicznej

2016.09	Łódź
2017.09	Warszawa
2018.09	Łeba
2019.09	Góra św. Anny
2020.09	Leśna Podlaska <i>odwołane z powodu epidemii</i> , w październiku odbyły się w formie online
2021.10	Szczyrk

Ogólnopolskie spotkania z Przyjaciółmi AA

Pierwsze ogólnopolskie spotkanie z Przyjaciółmi AA odbyło się 21 czerwca 1986 w Poznaniu. 5 marca 1989 roku, w warszawskim Domu Kultury przy ul. Elektoralnej, odbyło się II Spotkanie Przyjaciół AA. W latach następnych kontakty te były kontynuowane na szczeblu lokalnym. Po ponad dwudziestoletniej przerwie wznowiono spotkania ogólnopolskie, przy czym to z 2011 roku nazwano

ogólnopolskim mityngiem informacyjnym dla profesjonalistów. W kolejnych latach wrócono do tradycyjnej nazwy, Spotkań Przyjaciół AA. Po spotkaniu w 2012 podjęto decyzję, że będą one organizowane w cyklach dwuletnich. W tym czasie Służba Krajowa AA organizowała na poziomie ogólnopolskim również wiele „branżowych” spotkań informacyjnych o AA: z duchownymi, lekarzami, samorządowcami, parlamentarzystami, dziennikarzami, policją, służbą więzienną, kuratorami sądowymi, itp. Ogromną rolę w docieraniu z informacją o AA do różnych grup społecznych spełniały służby regionów AA, a szczególnie służby intergrup AA. Doskonałą okazją do organizowania lokalnych spotkań z Przyjaciółmi AA były regionalne zloty radości. W Ślesinie w 2015 roku odbyło się Ogólnopolskie Spotkanie Przyjaciół AA z większą niż dotychczas liczbą uczestników. Mówiono o tematach bardzo aktualnych w AA: o kierowaniu pacjentów terapii, w tym niealkoholików na mityngi AA, o zdarzającym się wzajemnym zniechęcaniu do udziału w terapii czy w mityngach AA.

Ogólnopolskie Spotkania Przyjaciół AA

1. 21 czerwca 1986	Poznań ul. Słowackiego 8/10 Zespół Wojewódzkich Poradni Specjalistycznych
2. 5 marca 1989	Warszawa ul. Elekoralna Dom Kultury
3. 23-24 września 2011	Sielpia k. Końskich Ośrodek Wczasowy „Łucznik”
4. 21-22 września 2012	Krzydlina Mała k. Wołowa „Centrum Spotkań i Dialogu”
5. 16 sierpnia 2014	Warszawa „Torwar” w ramach Zlotu 40-lecia AA w Polsce
6. 24-26 kwietnia 2015	Ślesin k. Konina Centrum Zdrowia i Relaksu „Verano”
7. 8-10 września 2017	Kraków „Akademia Wychowania Fizycznego”
8. 16-18 sierpnia 2019	Katowice „Spodek” w ramach Zlotu 45-lecia AA w Polsce

POWIERNICY KL. A (NIEALKOHOLICY)

- 2002 - **Bohdan Woronowicz** z Warszawy
- *Małgorzata Toboła pierwszym regionalnym powiernikiem kl. A Regionu Galicja*
- 2006 - Jerzy Jechalski z Warszawy, z racji swoich kontaktów w obszarze służb mundurowych, inspirował służby regionów AA do działań na tym polu
- 2007 - *Eugenia Barabola pierwszym regionalnym powiernikiem kl. A Regionu Dolnośląskiego*
- *ks. Dariusz Kwiatkowski powiernikiem kl. A wybranym przez Konferencję Regionalną w Carlsbergu.*
To m. in. dzięki jego staraniom zmieniono nazwę spotkań organizowanych corocznie w Licheniu.
- 2009 - **Maria Matuszewska** z Poznania
- 2011 - Władysław Bratko z Węgorzewa, Roman Pomianowski z Wroniek
- 2012 - Agnieszka Filipek z Białegostoku
- 2014 - Renata Teodorczyk z Zielonej Góry
- 2015 - Andrzej Chrobot z Kielc
- *Hanna Ostrowska-Biskot pierwszym regionalnym powiernikiem kl. A z Regionu Warszawa (Mazowsze)*
- 2016 - Andrzej Forma z Bobrownik
- 2017 - Edyta Gulbinowicz z Goleniowa, Andrzej Bujkowski z Suwałk
- 2018 - Hanna Ostrowska-Biskot z Warszawy
- 2019 - ks. Dariusz Kwiatkowski z Lublina
- 2021 - Dorota Reguła z Działdowa, Andrzej Tankielun z Kieźlin
- 2022 - Szymon Kutrzuba z Inowrocławia

2. Tradycje AA:

Zrozumienie i przestrzeganie zasad wynikających z Dwunastu Tradycji jest warunkiem niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania Informacji Publicznej. Powinniśmy jednak pamiętać, że dotyczą one Grup AA i członków AA. Odpowiedzialność za ich przestrzeganie spoczywa na nas samych. Aby je przestrzegać, musimy je rozumieć. Osobom spoza AA możemy natomiast przekazywać wiedzę o tym, że będziemy efektywni i służyć im pomocą, kiedy pracujemy w zgodzie z naszymi Tradycjami. Nie możemy żądać, ani nawet oczekiwać, by niealkoholicy przestrzegali naszych Tradycji. Pretensje do dziennikarzy czy mediów w ogóle, że chcą używać naszych nazwisk, czy pokazywać nasze twarze, wydają się nieuzasadnione. To my za to odpowiadamy! W imieniu AA działania tego typu w mediach mogą podejmować nasi przyjaciele, w tym powiernicy kl. A. W odróżnieniu od nas samych, oni mogą nas chwalić, a nawet polecać.

Jeden z najważniejszych aspektów Informacji Publicznej wynikający z Tradycji Jedenastej i Dwunastej – anonimowość, omawiamy w osobnym rozdziale numer II. Poniżej słów kilka na temat atrybutów pozostałych Tradycji, które są szczególnie ważne w kontaktach ze społeczeństwem, czyli w tych obszarach, na których funkcjonuje Informacja Publiczna i Współpraca z innymi spoza AA.

Tradycja Pierwsza: *Nasze wspólne dobro powinno być zawsze na pierwszym miejscu; powrót do zdrowia każdego z nas zależy od jedności AA.*

Warto pamiętać, że nie ma chyba niczego, co mogłoby usprawiedliwić burzenie naszej jedności. Wiele celów tłumaczonych pozorną wzniosłością okazuje się ostatecznie mniej ważnych niż niebezpieczeństwo rozłamu Anonimowych Alkoholików. Dotyczy to w tym samym stopniu przestrzeni, którą tu opisujemy. Znacznie lepiej odłożyć w czasie lub nawet zrezygnować z działań budzących kontrowersje, czy choćby poważne wątpliwości. Działan cieszących się poparciem garstki entuzjastów lub mających szerokie poparcie, ale budzących ogromny sprzeciw nielicznych oponentów. Tradycja ta uczy nas szukania rozwiązań poprzez dyskusje i rozmowy służące wyjaśnianiu wątpliwości, przekonywaniu się wzajemnie, przy jednoczesnej dbałości o podtrzymywanie zapału chętnych do działania. Czasem wywołuje to emocje, które stają się nierzadko przyczyną gwałtownych sporów, czy wręcz prowadzą do stawiania zarzutów. I choć konieczność podejmowania inicjatywy w tym zakresie zdaje się nie budzić już dziś zastrzeżeń, to sposób realizacji nadal wymaga naszej otwartości i wzajemnej tolerancji w duchu Tradycji Pierwszej.

Tradycja Druga: *Dla naszego grupowego celu istnieje tylko jedna ostateczna władza – miłujący Bóg, tak jak może On wyrażać Siebie w naszym grupowym sumieniu. Nasi liderzy są tylko zaufanymi sługami; oni nie rządzą.*

Zasada opisana w ulotce „Jak AA współpracują z profesjonalistami” podpowiada, „że żaden uczestnik AA nie może zmuszać innego AA do podjęcia lub zaprzestania jakiejkolwiek działalności” (str. 11). Tym samym musimy pamiętać, że nie wolno nam nikogo potępiać za brak działań także w przestrzeni Informacji Publicznej. Nie mamy prawa tego robić ani w stosunku do grup, ani indywidualnych członków AA. Jedynym sposobem jest własny przykład i zachęta. Jest też drugi aspekt. Tradycja ta przestrzega naszych przewodniczących, koordynatorów, rzeczników, wszystkich liderów, że ich bezkrytyczne przekonania o słuszności własnych działań są jej naruszaniem. Doświadczenie pokazuje również, że jednym z narzędzi weryfikujących i pokazujących nadużywanie zasad tej Tradycji przez naszych liderów jest Tradycja Siódma.

Tradycja Trzecia: *Jedynym warunkiem członkostwa w AA jest pragnienie zaprzestania picia.*

Dla wielu z nas, Tradycja Trzecia okazała się jedną z najważniejszych na początku naszej drogi. Jej wyjątkowość dostrzegają i podkreślają również nasi przyjaciele niealkoholicy. To obietnica – nikt nie będzie Ciebie sprawdzał, nikt nie będzie Cię kontrolował. Ty sam decydujesz czy chcesz... Nie ma żadnych warunków wstępnych. Co więcej, możesz do nas przyjść, możesz z nami być nawet

wówczas, gdy takiego pragnienia nie masz. Czy może być coś bardziej przyciągającego? Mówimy o tym na spotkaniach AA.

Tradycja Czwarta: *Każda grupa powinna być niezależna we wszystkich sprawach z wyjątkiem tych, które dotyczą innych grup lub AA jako całości.*

(długa forma) *We wszystkich swoich sprawach żadna grupa AA nie powinna być odpowiedzialna wobec żadnej innej władzy, poza własnym grupowym sumieniem. Gdy jednak jej plany dotyczą również dobra pobliskich grup, powinna skonsultować się z tymi grupami. Żadna grupa, rada regionalna ani żadna osoba nie powinni nigdy podejmować działań, które mogłyby w znaczący sposób wpłynąć na AA jako całość, bez uprzedniego porozumienia się z Radą Powierników. W takich sprawach nasze wspólne dobro jest najważniejsze.*

Z perspektywy Informacji Publicznej i kontaktów ze światem zewnętrznym znacznie ważniejsza niż niezależność i autonomia opisane w pierwszej części tej Tradycji, jest jej część druga. Zwraca ona uwagę, że zachowania zarówno indywidualnych członków AA, jak i grupy, mają fundamentalny wpływ na budowanie obrazu AA w oczach osób spoza Wspólnoty. Zasady Informacji Publicznej podkreślają, że nie powinniśmy zabierać głosu w imieniu AA, ponieważ żaden członek nie jest reprezentantem Wspólnoty jako całości. Tym niemniej kontaktujący się z profesjonalistami i uczestniczący w spotkaniach informacyjnych najczęściej właśnie tak są zapamiętywani przez osoby z zewnątrz – jako przedstawiciele Anonimowych Alkoholików. Zachowajmy więc wyjątkową ostrożność i dołożmy wszelkich starań, by opinia o AA po kontakcie z nami mogła zawierać takie określenia, jak: uczciwi, sumienni, staranni, słowni. Tradycja ta podpowiada również, by nasze grupowe działania w jak największym stopniu odbiegały od charakterystycznych dla „pijanego życia”: chaosu, impulsywności i niecierpliwości. Były natomiast dobrze zorganizowane, zaplanowane i skonsultowane z okolicznymi grupami, a jeśli wymaga tego sytuacja, także z innymi elementami struktury AA. Wolność powinniśmy bowiem umiejętnie odróżniać od samowoli.

Tradycja Piąta: *Każda grupa ma jeden główny cel – nieść posłanie alkoholikowi, który wciąż jeszcze cierpi.*

Tradycja Piąta nakreśla sens istnienia grupy. Przypomina nie tylko co można robić, ale jak to robić. Pamiętając, że „Byłoby także objawem pychy uważać, że Wspólnota Anonimowych Alkoholików jest lekarstwem na wszystko, nawet na alkoholizm” (Anonimowi Alkoholicy wkraczają w dojrzałość str. 302), zgodnie z zasadą wyłączności celu, niesiemy posłanie alkoholikom. Informacja Publiczna jest doskonałym sposobem na realizację tego celu. Wiemy, że nasz Program Zdrowienia może być skuteczny wówczas, gdy jeden alkoholik rozmawia z drugim alkoholikiem. Warto o tym mówić, gdyż wielu profesjonalistów uważa, że AA może pomóc wszystkim uzależnionym.

Tradycja Szósta: *Grupa AA nigdy nie powinna popierać, finansować ani używać nazwy AA żadnym pokrewnym ośrodkom ani zewnętrznym przedsięwzięciom, ażeby problemy związane z finansami, majątkiem lub prestiżem nie odrywały nas od głównego celu.*

Współpraca z innymi organizacjami czy instytucjami jest nie tylko możliwa, ale jest wręcz konieczna. Jednak doświadczenie uczy nas, by zachować wyjątkową ostrożność, nie przekraczać cienkiej linii między współpracą a łączeniem. Nawet jeśli nie jest to rzeczywiste, może wywoływać takie wrażenie u odbiorców. Szukanie prestiżu lub środków finansowych bywa niebezpieczne. Pozorna szansa na przekazanie tanim kosztem informacji o AA, poprzez udział w różnego rodzaju programach medialnych, czasem okazuje się zwodnicza. Przykładem mogą być niektóre nasze wystąpienia w telewizji, gdzie nawet zachowanie zasad Tradycji Jedenastej nie wyeliminowało wszystkich zagrożeń. Wypowiedzi i zachowania prowadzącego oraz innych uczestników mogą sugerować np. charakter religijny. Dla odbiorców nieznających dotychczas Wspólnoty Anonimowych Alkoholików nabiera ona charakteru grupy wyznaniowej, przynosząc szkodę AA jako całości. Wielu cierpiących alkoholików nie przekroczy progu mityngu, właśnie z powodu rzekomego połączenia AA z religią. Innym popełnianym

błędem jest równoczesne występowanie w podwójnej roli. Członek AA będący zarazem doradcą lub specjalistą w jakiejś dziedzinie, nie powinien odgrywać obu tych ról jednocześnie. Albo jest specjalistą wypowiadającym się w znanej sobie dziedzinie (w tym również dotyczącej problemów alkoholizmu), albo jest członkiem AA mówiącym o swoim zdrowieniu we Wspólnocie. Zasada ta dotyczy także spotkań poza AA. Narzuca tym samym ramy wypowiedzi dla spikerów na spotkaniu informacyjnym dla różnych grup zawodowych np. lekarz występujący jako członek Wspólnoty AA nie mówi o metodach leczenia i uwarunkowaniach medycznych uzależnienia, policjant nie przedstawia procedur postępowania z pijanym na ulicy, nauczyciel nie zagłębia się w profilaktykę alkoholizmu wśród młodzieży. Odnosi się to również do terapeutów, księży, prawników i innych. Ukrywanie swojego zawodu nie jest konieczne. Ujawnienie go może przynieść duże korzyści, przy spełnieniu wyżej wymienionych warunków i zachowaniu ostrożności.

Tradycja Siódma: *Każda grupa AA powinna być całkowicie samowystarczalna i nie przyjmować dotacji z zewnątrz.*

We współpracy z innymi musimy pamiętać, że każda darowizna, nawet ta, którą otrzymaliśmy z najszczerzejszych chęci, może w przyszłości zrodzić oczekiwania darczyńcy wobec nas. Nasza efektywność jako Wspólnoty i nasza użyteczność dla innych organizacji, które nas potrzebują jest głównie wyrażana poprzez fakt, że możemy robić za darmo to, co robimy najlepiej - dzielić się programem zdrowienia. Bez zobowiązań wobec kogokolwiek, samemu płacąc za swoje rachunki. Zasada ta bywa niezrozumiała dla ludzi z zewnątrz i jest częstym tematem dyskusji na spotkaniach informacyjnych poza AA. Warto być przygotowanym do rozmowy o tej Tradycji, umiając jasno i krótko wyjaśnić, dlaczego tak postępujemy. Należy też pamiętać, że Tradycja Siódma może być rozumiana nie tylko w wymiarze finansowym, ale i duchowym czy organizacyjnym. Darmowe umieszczenie informacji o grupie w lokalnej gazecie, dzięki wspaniałej okazji albo wyjątkowej znajomości może okazać się działaniem, które przyniesie nieprzewidziane, negatywne skutki. Z drugiej jednak strony musimy zachować zdrowy rozsądek i korzystać z ogłoszeń w mediach, które umożliwiają to bez jakichkolwiek warunków czy ograniczeń.

Tradycja Ósma: *Wspólnota Anonimowych Alkoholików powinna na zawsze pozostać nieprofesjonalna, lecz nasze biura służb mogą zatrudniać niezbędnych pracowników.*

Nasze działania niesienia posłania mają charakter wolontariatu. Jednakże mamy prawo, a nawet obowiązek prowadzić je w sposób dobrze zorganizowany, gdyż gwarantuje to ich lepszą skuteczność. Opłacani pracownicy Biura Służby Krajowej pomagają nam przy organizacji czy prowadzeniu niektórych przedsięwzięć. Ponadto BSK wydaje zgodnie z prawem materiały niezbędne dla potrzeb Informacji Publicznej.

Tradycja Dziewiąta: *AA jako takie, nie powinno nigdy stać się organizacją, ale możemy tworzyć zespoły i komisje bezpośrednio odpowiedzialne wobec tych, którym służą.*

Na poziomie Rady Powierników, Konferencji Służby Krajowej, regionu czy intergrupy działają komisje lub zespoły. Również na poziomie grupy możliwe jest powołanie zespołu albo indywidualnej służby do działań Informacji Publicznej i Współpracy z innymi spoza AA. Grupa niesie wówczas sprawniej posłanie informując, że jest i gdzie można ją znaleźć. Dociera do dzielnicowego na najbliższym komisariacie czy lekarza w najbliższej przychodni. Służebny lub zespół grupowy przez swe lokalne działania skutecznie, planowo, długofalowo i w zorganizowany sposób wspiera zespół intergrupowy, regionalny czy powierniczy.

Tradycja Dziesiąta: *Anonimowi Alkoholicy nie zajmują stanowiska wobec problemów spoza ich wspólnoty, ażeby imię AA nie zostało nigdy uwikłane w publiczne polemiki.*

Tradycja Dziesiąta w przestrzeni Informacji Publicznej sugeruje nam uważność na zagadnienia możliwe do poruszenia przez uczestników spotkania niebędących członkami AA. Osoby takie,

nieświadome naszych zasad, są po prostu ciekawe naszej opinii czy stanowiska w sprawach związanych z szeroko rozumianym pojęciem uzależnień czy też w węższym zakresie – alkoholizmu, ale nie związanych z celem naszych działań, opisanym w następnych rozdziałach. Doświadczeni członkowie zespołów organizujących spotkania informacyjne, niejednokrotnie zasypywani byli pytaniami dotyczącymi przepisów prawa (np. karania kierowców za jazdę pod wpływem alkoholu), zasadności całkowitej lub częściowej prohibicji czy metod terapeutycznych takich jak ograniczanie picia. Świadomość tej Tradycji pozwala uniknąć pułapek. Umiejętność rozróżnienia, czym zajmuje się AA od „problemów spoza”, umiejętność taktownej odmowy, to drogowskazy Tradycji Dziesiątej.

Chcemy mieć świadomość i zrozumienie tych Tradycji. Przestrzeganie ich jest niezbędne w zespołach Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA. Warto, jak wspomnieliśmy wyżej próbować przekazać znaczenie i wartości niektórych z nich naszym przyjaciołom. Pozwoli to lepiej nas zrozumieć, być może zaakceptować i podjąć współpracę, a tym samym, w co głęboko wierzymy nieść posłanie cierpiącym alkoholikom. Oprócz anonimowości na spotkaniach poza AA, większy nacisk możemy położyć na przekazanie zasad wynikających z Tradycji Trzeciej, Piątej, Szóstej, Siódmej i Dziesiątej, jako że w głównej mierze odnoszą się do naszych relacji ze światem zewnętrznym.

II. ANONIMOWOŚĆ:

Tradycja Jedenasta (długa forma)

Nasze stosunki ze społeczeństwem powinny opierać się na zasadzie osobistej anonimowości. Uważamy, że AA powinno unikać sensacyjnej reklamy. Nasze nazwiska i zdjęcia jako członków AA nie powinny pojawiać się w druku, być filmowane lub pokazywane w mediach. Nasze oddziaływanie na zewnątrz powinno opierać się na zasadzie przyciągania, a nie reklamowania. Nigdy nie możemy sami siebie zachwalać. Uważamy, że będzie lepiej, gdy będą nas polecać nasi przyjaciele.

Tradycja Dwunasta (długa forma)

I wreszcie: my, Anonimowi Alkoholicy, wierzymy, że anonimowość ma olbrzymie znaczenie duchowe. Przypomina nam o tym, że zasady AA są ważniejsze od osobowości oraz o potrzebie stosowania prawdziwej pokory. Potrzebujemy jej po to, by zesłane nam błogosławieństwa nigdy nas nie zepsuły i byśmy nigdy nie przestali rozmyślać z wdzięcznością o Tym, który miłościwie panuje nad nami wszystkimi.

1. Jaki jest cel anonimowości we Wspólnocie Anonimowych Alkoholików?

Celem anonimowości we Wspólnocie AA jest ochrona naszych interesów przed zagrożeniami zarówno wewnętrznymi, jak i zewnętrznymi, zapewniająca nam trwałe istnienie oraz ciągły rozwój.

Anonimowość spełnia dwa różne, ale równie istotne zadania:

- Na szczeblu osobistym gwarantuje wszystkim uczestnikom AA ochronę przed rozpoznaniem ich jako alkoholików, co jest szczególnie ważne dla nowicjuszy oraz ma kluczowe znaczenie w stworzeniu atmosfery poufności i otwartości;
- Na szczeblu kontaktów z mediami (prasą, radiem, telewizją, filmem, publicznych kontaktów poprzez Internet z wykorzystaniem portali społecznościowych oraz innych technologii komunikacji społecznej) jest dobitnym wyrazem równości wszystkich we Wspólnocie, hamującym zarazem zapędy tych, którzy mogliby wykorzystać swoją przynależność do AA w celu osiągnięcia uznania, wpływów lub korzyści osobistych.

Ujawnienie własnego członkostwa we Wspólnocie jest zawsze sprawą indywidualnych decyzji. Nawet wewnątrz Wspólnoty nazwisko każdego członka i jego historia powinna być zachowana w tajemnicy. W tej kwestii AA stara się zapewnić jej uczestnikom możliwość takiej prywatności i ochrony – lub też otwartości – jakiej sobie życzą.

Podczas nawiązywania współpracy i kontaktów osobistych nie musimy ukrywać swojej przynależności do AA. Jednak publikując informacje o Wspólnocie starajmy się to robić w taki sposób, aby nie ujawnić żadnych faktów pozwalających nas zidentyfikować. Niedopuszczalne jest umieszczanie i rozpowszechnianie fotografii z naszym wizerunkiem. Pisząc historie osobiste unikajmy podawania imion i miejsc, które ewidentnie kojarzą się z naszą osobą. Występując w mediach nie ujawniamy swojego wizerunku oraz głosu. Podczas programów w telewizji, radiu i internecie, stanowczo sugerujemy ukrycie naszej twarzy oraz zmianę głosu. Naszą tożsamość zdradza nie tylko wizerunek, głos, imię i nazwisko, można nas zidentyfikować po wielu innych danych, np. po miejscowości zamieszkania, ośrodku, w którym odbyliśmy terapię, itp. Przestrzeganie tych zasad to nasze bezpieczeństwo i ochrona członków AA podczas służby w Informacji Publicznej.

2. Anonimowość w wystąpieniach publicznych, jak mówić o AA poza AA.

Spotkania, na których występujemy publicznie uznawane są przez wiele grup AA za jeden z fundamentów sprawnego programu informowania społeczeństwa o Wspólnocie.

Dla każdego uczestnika Wspólnoty opowiadanie o AA i programie zdrowienia na spotkaniach poza AA pozostaje w pełnej zgodności z Tradycjami, o ile tylko zachowane zostaną nasze zasady. Prowadzący spotkanie:

1. powinien zaznaczyć, że wypowiada się wyłącznie we własnym imieniu, nie zaś w imieniu AA jako całości.
2. przed swoim wystąpieniem może odczytać i wyjaśnić tekst Tradycji dotyczących anonimowości lub tzw. Anonimowy Card:

Niektórzy z was mogli się dotąd nie zetknąć z naszą Tradycją osobistej anonimowości w życiu publicznym:

„Nasze oddziaływanie na zewnątrz opiera się na przyciąganiu, a nie na reklamowaniu; musimy zawsze zachowywać osobistą anonimowość wobec prasy, radia i filmu.”

Dlatego też uprzejmie prosimy, aby w publikowanych materiałach z naszego spotkania, również w tych zamieszczonych w internecie lub innych nowych technologiach medialnych żaden z występujących tu członków AA nie był fotografowany, nagrywany lub przedstawiany pełnym nazwiskiem.

Zapewnienie anonimowości ma podstawowe znaczenie w naszych wysiłkach na rzecz niesienia pomocy innym alkoholikom, którzy mogą zdecydować się na przyjęcie naszego programu zdrowienia. A nasza Tradycja Anonimowości przypomina nam, że zasady są ważniejsze od osobowości. (Jak mówić o AA poza AA s. 12)

3. posługuje się tylko imieniem.
4. dba, aby jego wizerunek nie zaistniał w przestrzeni publicznej (fotografia, film itp.) i przestrzega anonimowości osobistej.
5. unika wystąpień w najbliższym środowisku, tak by nie narażać anonimowości własnej rodziny.

3. Konsekwencje nieprzestrzegania anonimowości.

Osoby ważne i znane powiadają czasem tak: "Jeśli przyznam się na forum publicznym, że należę do AA, przyciągnie to do wspólnoty wielu nowych alkoholików". Tym samym dają one wyraz przekonaniu, że nasza Tradycja dotycząca anonimowości nie spełnia właściwie swego zadania –

przynajmniej w odniesieniu do nich samych. Osoby te zapominają, że w czasach, gdy piliśmy, naszymi zasadniczymi celami były światowe ambicje prestiżu i osiągnięć.

Nie uświadamiają one sobie, że łamiąc anonimowość, raz jeszcze uganiamy się za tymi starymi i jakże szkodliwymi iluzjami. Zapominają, że zachowanie własnej anonimowości oznacza często wyrzeczenie się pragnienia władzy, prestiżu i pieniędzy. Nie rozumieją, że gdyby podobne postawy stały się w AA powszechne, to zmianie uległby cały bieg historii – jako wspólnota zasialibyśmy ziarno naszej własnej destrukcji. [Jak to widzi Bill, str. 198]

Tradycja Jedenasta uczy nas, że nie powinniśmy w ekstrawaganckiej kampanii promocyjnej sprzedawać naszego programu, jako „cudownego lekarstwa”, ujawniając przy tym nazwiska sławnych osób należących do AA; znaczyłoby to, że zdrowienie każdego z nas jest jego prywatną zasługą. Zdrowiejemy stosując Program we wszystkich naszych poczynaniach, nie zdrowiejemy sami, wyzdrowienie każdego z nas zależy od naszej jedności, musimy trzymać w ryzach nasze żądze i ambicje. Zasada anonimowości to nasze bezpieczeństwo i ochrona trzeźwości umożliwiającej przetrwanie. Porzucając anonimowość tworzymy precedensy, które mogą nam przesłonić główny cel i narazić Wspólnotę AA na przykre konsekwencje:

- wciągnięcie AA w rynek biznesu, producentów i reklamy;
- kojarzenie z metodami i sposobami leczenia alkoholizmu;
- wplatanie w tematy społeczne, polityczne i religijne;
- przejęcie kontroli nad AA przez indywidualnych jej członków;
- profesjonalizacja i uzawodowienie amatorskiego charakteru AA.

4. Duchowy aspekt anonimowości

Anonimowość stanowi duchową podstawę wszystkich naszych Tradycji, przypominając nam zawsze, że zasady są ważniejsze od osobowości.

Tradycje wymagają od nas abyśmy pozostawali przy tym, co anonimowy alkoholik ma najcenniejszego, własne zdrowienie oraz program zdrowienia zamiast wiedzy w dziedzinie alkoholizmu. Dzielimy się naszym programem zdrowienia, ale także jesteśmy ofiarami choroby, nie posiadamy właściwej wiedzy medycznej odnośnie jej przyczyn ani sposobów leczenia.

Sugerują nam, abyśmy robili to, co potrafimy i o czym wiemy najlepiej i nie zbaczali z drogi do naszego głównego celu. Pozostając z dala od publicznych polemik, zapewniamy jedność AA od wewnątrz i dbamy o jej reputację w oczach opinii publicznej.

Tradycje dotyczące anonimowości przypominają nam, że naszym zadaniem jest przekazywanie Programu w taki sposób aby zachęcał innych do poszukiwania nowej drogi życia. Zapewnienie anonimowości nowicuszowi ma także kluczowe znaczenie dla jego bezpieczeństwa, wiemy bowiem, jak wiele lęku kierowało nami zanim przestąpiliśmy próg AA. Ostrzegają nas przed narzucaniem się profesjonalistom, a uczą sposobów dostarczania informacji innym, aby mogli z nich skorzystać w możliwie najlepszy dla siebie sposób.

Dla nas jest ważne, aby podkreślać, że Tradycje anonimowości oznaczają, że jesteśmy Wspólnotą równych sobie ludzi i uczymy się pomagać innym bez oczekiwania prestiżu lub nagrody.

III. FORMOWANIE ZESPOŁU (niekiedy nazywanego Komisją) INFORMACJI PUBLICZNEJ I WSPÓŁPRACY Z INNYMI SPOZA AA

Cel Informacji Publicznej lokuje się w Tradycji Piątej, która mówi o niesieniu postanienia tym alkoholikom, którzy wciąż jeszcze cierpią. Szukając sposobów dotarcia do tych osób uważamy, że informacja o AA powinna znaleźć się w przestrzeni publicznej. Tutaj spotykają się w zasadzie dwa

kierunki naszego działania. Pierwszy to docieranie z informacją do mediów – prasy, radia, telewizji i poprzez Internet. Drugi, to nasza współpraca z instytucjami stykającymi się z problemem alkoholizmu. Warunkiem skuteczności tych działań są nasze dobre relacje z ludźmi reprezentującymi zarówno media, jak i pracującymi w instytucjach, przez które możemy dotrzeć do cierpiącego alkoholika. Zatem, naszą rolą jeśli chodzi o informację publiczną, jest nawiązywanie, rozwijanie i utrzymywanie kontaktów z innymi spoza AA. Brak rzetelnej wiedzy lub negatywne przekonania zniekształcają wizerunek Wspólnoty w opinii publicznej. Z tego powodu tak istotne są nasze osobiste relacje z ludźmi spoza AA. W nich możemy pokazać, jacy jesteśmy naprawdę. Nasza chęć do współpracy, systematyczność, spokój i pokora cechująca te kontakty, podbija serca osób, do których docieramy. Często te więzi owocują później przyjaźnią i o to także nam chodzi.

1. Grupa AA

To tutaj faktycznie wszystko się zaczyna, np. poprzez relacje z gospodarzem obiektu wynajmującym pomieszczenia. Grupa AA ma najczęściej jakiś konkretny obszar swojego działania. Tworzą ją na ogół ludzie, którzy na tym obszarze żyją, funkcjonują, pracują i korzystają z usług różnych instytucji. Na tym poziomie członkowie grupy mają doskonałe rozeznanie, gdzie i do kogo dotrzeć z informacją oraz z kim budować relacje, aby docierać do potencjalnych alkoholików. Będą to na przykład gminne albo miejskie Komisje Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, ośrodki leczenia uzależnień, szpitalne oddziały „odwykowe”, lokalne oddziały sądów, prokuratury, komendy czy komisariaty policji, kościoły, biblioteki, lokalne redakcje gazet czy rozgłośnie radiowe, itd. Często wiemy, jak dotrzeć do osób reprezentujących te instytucje czy też w nich pracujących. Wykorzystujemy również nasze osobiste znajomości. Bywa, że trafiamy tam poprzez członków naszych rodzin, znajomych, przyjaciół, pracodawców itp. Chociaż cała grupa powinna być zaangażowana w niesienie naszego posłania, nie wszyscy członkowie chcą i są gotowi na budowanie relacji ze światem zewnętrznym. Na tym poziomie wyłaniają się liderzy, osoby które dostrzegają ogromny potencjał dla rozwoju Wspólnoty w nawiązywaniu współpracy z ludźmi mającymi kontakt z alkoholikami. Zazwyczaj jest to kilku członków grupy, którzy aktywnie docierają do ośrodków leczenia czy szpitali, próbują nawiązywać współpracę z lokalną prasą, radiem, zajmują się umieszczaniem informacji o mityngach, zaczynają organizować spotkania informacyjne w różnych instytucjach. Aktywizują również innych członków grupy do działania. Taką służbę w USA i Kanadzie nazywa się „PI officer” (Public Information officer). U nas spotykamy się z nazwą łącznik Grupy ds. Informacji Publicznej.

2. Intergrupa

Intergrupa to dobrowolne zrzeszenie Grup AA z najbliższego geograficznie rejonu. Chociaż nie jest to oczywiście regułą, o przynależności do konkretnej Intergrupy decyduje sumienie grupy. W Intergrupie spotykają się reprezentanci wszystkich Grup AA, dlatego jest ona doskonałą płaszczyzną do wymiany doświadczeń, w tym również tych dotyczących Informacji Publicznej i Współpracy z innymi spoza AA. Można tu rozmawiać o nawiązywaniu współpracy, miejscach, do których docieramy, rozwiązywać problemy, wymieniać informacje o sposobach prowadzenia spotkań informacyjnych. Członkowie służą sobie wsparciem w organizacji takich spotkań, często także osobistym udziałem. Zespoły inicjują wspólne akcje, takie jak roznoszenie ulotek, plakatów, drukowanie wizytówek, spisów mityngów itp. Często zapraszają profesjonalistów na wydarzenia organizowane przez Intergrupę, np. na zloty radości czy warsztaty Informacji Publicznej i opiekują się nimi podczas takich spotkań. Przewodniczącym (Łącznikiem, Koordynatorem) takiego zespołu zostaje osoba zaangażowana we współpracę z profesjonalistami, mająca doświadczenie w takich działaniach na poziomie grupy (np. łącznik Grupy ds. Informacji Publicznej). Jego rolą jest prowadzenie spotkań zespołu, łączność ze służbami intergrupy, koordynacja działań poszczególnych grup czy podzespołów, troska o zgodność działań z naszymi zasadami oraz w wyjątkowych przypadkach zabezpieczenie realizacji

poszczególnych przedsięwzięć. Może on również prowadzić spis placówek, do których dostarczono literaturę AA (np. biblioteki, DPS i in.), wykaz lokalnych gazet, magazynów, rozgłośni w których umieszczana będzie informacja o AA, listę hoteli, aptek, sklepów, tablic ogłoszeniowych. Przypominać o konieczności eksponowania stałych lub tymczasowych informacji o mityngach na zewnątrz budynku lub na drzwiach sali mityngowej, mieć wiedzę i przekazywać ją odnośnie udogodnień dla osób ze specjalnymi potrzebami. Członkami zespołu mogą być alkoholicy zainteresowani tą formą niesienia posłania, a także zainteresowani poznawaniem Tradycji AA oraz literatury dotyczącej Informacji Publicznej. W naturalny sposób elementem tego zespołu jest Łącznik ds. Internetu Intergrupy, którego zadaniem może być m.in. przekazywanie informacji wewnątrz i na zewnątrz Wspólnoty, obsługa skrzynki e-mail Zespołu, tworzenie i archiwizacja dokumentów oraz udzielanie wsparcia technicznego.

3. Region

Region AA to forum, na którym spotykają się przedstawiciele Intergrup AA. Obszarowo obejmuje dosyć duży teren, dlatego czasem nie sposób, aby na tym poziomie powstał zespół skutecznie działający w zakresie podtrzymywania kontaktów i współpracy z innymi spoza AA. Częściej Region będzie realizował zadania z zakresu Informacji Publicznej. Tak jak w Intergrupie możemy powołać tutaj służbę, zwaną przewodniczącym, łącznikiem lub koordynatorem Zespołu. Jednym z jego zadań jest utrzymywanie stałego kontaktu z łącznikami intergrupowymi. Dobrze zorganizowana i prowadzona dwukierunkowa wymiana informacji jest nieocenioną wartością w niesieniu posłania do cierpiących alkoholików. Pozwala na ciągłe aktualizowanie bazy mityngów, miejsc i placówek, do których można dotrzeć, przekazywanie informacji o spotkaniach z profesjonalistami, dzielenie się doświadczeniem z takich wydarzeń na okresowych spotkaniach regionalnego zespołu lub za pomocą wewnętrznych komunikatorów Wspólnoty (np. regionalny komunikator internetowy, poczta elektroniczna). Region jest miejscem, gdzie lepiej sprawdzają się warsztaty informacji publicznej. Skupia on w sobie większą rzeszę członków AA realizujących zadania Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi. Ma to oczywisty wpływ na bogactwo doświadczeń, które możemy zgromadzić na takich warsztatach.

4. Służba Krajowa

Rada Powierników Służby Krajowej powołuje powierniczy zespół ds. współpracy z innymi spoza AA w tym z Al-anon. Najczęściej jest on częścią powierniczego zespołu informacji publicznej, ale bywa także powoływany osobno. W jego skład mogą wchodzić powiernicy klasy A (niealkoholicy) oraz powiernicy klasy B (alkoholicy). Przewodniczącym zespołu bardzo często zostaje powiernik kl. A. Zależnie od rodzaju zadań w skład zespołu powoływani mogą być inni członkowie AA, posiadający wiedzę lub umiejętności szczególne, pozwalające lub ułatwiające ich wykonanie (z wyjątkiem delegatów Służby Krajowej pełniących aktualnie tę służbę). Może również się zdarzyć, że do współpracy przy konkretnym zadaniu zaproszone zostaną osoby spoza AA.

Głównym celem zespołu jest realizacja zadań zleconych i przyjętych przez Konferencję Służby Krajowej oraz Radę Powierników polegających na informowaniu społeczeństwa o Wspólnocie AA oraz nawiązywaniu i utrzymywaniu współpracy z instytucjami posiadającymi scentralizowany system zarządzania (np. Policja, Episkopat Polski, Krajowe Centrum Przeciwdziałania Uzależnieniom - dawniej PARPA, Wojsko Polskie, Ordynariat Polowy Wojska Polskiego). Wyjątek stanowi tutaj Służba Więzienna, z którą współpracuje osobny zespół powierniczy. Zespół zajmuje się również całym spektrum zagadnień dotyczących kontaktów z innymi spoza AA, np. zbieraniem doświadczeń, by wypracowywać i proponować rozwiązania w skali całego kraju. Powierniczy zespół ds. współpracy z innymi jest również inicjatorem i opiekunem kontaktów z Radą Powierników Grup Rodzinnych Al-anon w Polsce.

5. Członkowie zespołu – kwalifikacje

Ważnym kryterium jest nasza osobista chęć poświęcenia się tej służbie. Musimy jednak zdawać sobie sprawę z tego, że będziemy tutaj działać w obszarze poza Wspólnotą, jako anonimowi alkoholicy. Czy będzie to spotkanie informacyjne, czy będziemy starali się dotrzeć do szpitala, ośrodka terapii, zakładu karnego lub innej instytucji publicznej, trzeba mieć świadomość i gotowość na dobrowolną częściową rezygnację ze swojej anonimowości. Nawet wynajmowanie salki na mityngi może się wiązać z podaniem swoich personaliów gospodarzowi obiektu. Wyłożenie ulotek w przychodniach, szpitalach czy urzędach wymaga akceptacji właściciela. Zgodę taką najłatwiej uzyskujemy w osobistym kontakcie.

Jest także inny sposób dotarcia do instytucji - można przez Biuro Służby Krajowej wystąpić z pismem o uzyskanie pozwolenia, a potem przesłać materiały pocztą. Jednak takie działanie znacznie wydłuża ten proces i raczej sugeruje się, aby z tej możliwości korzystać wszędzie tam, gdzie napotykamy na trudności w osobistym dotarciu do osób decyzyjnych.

Wskazówki dotyczące naszego postępowania i zachowania w sferze współpracy z innymi, informacji publicznej, czy wystąpień poza forum Wspólnoty AA można znaleźć w literaturze np. *Jak AA współpracują z profesjonalistami*, *Jak mówić o AA poza AA*, *Artykuł Jacka Alexandra o AA*, *Jak rozumieć anonimowość*, *Duchowni pytają o wspólnotę AA*, *AA w placówkach leczniczych* i w innych publikacjach.

Dokładny wykaz pozycji, znajduje się na końcu przewodnika. Podkreślimy, że warto, a nawet należy z nich skorzystać, przygotowując się do tej służby.

W kontaktach zewnętrznych powinniśmy pamiętać o kilku czynnikach mających wpływ na dalszą współpracę. Często funkcjonuje tu zasada, „jak nas widzą, tak nas piszą”. Nie unikniemy sytuacji, w której przez pryzmat tego pierwszego kontaktu z nami, profesjonalista do którego docieramy postrzega całą Wspólnotę Anonimowych Alkoholików. Znaczenie ma wygląd zewnętrzny, schludny i odpowiedni do okoliczności ubiór. Ważny jest język, jakim się posługujemy, pozbawiony aowskiego slangu, wulgaryzmów, spokojny i rzeczowy. Warto pamiętać o uśmiechu. Pomaga właściwe przygotowanie do spotkania, ale też umiejętność słuchania i dynamicznego reagowania na przebieg rozmowy. Sami profesjonalści mówią, że cenią naszą bezpośredniość, otwartość, skromność, autentyczność i uczciwość. Sugerują nam, byśmy nikogo nie udawali i byli sobą. Istotne jest, abyśmy do nawiązywania kontaktów wykorzystywali osoby, które wykazują takie właśnie cechy. Jeśli mamy z tym trudność, warto zwrócić się o pomoc do bardziej doświadczonych członków Wspólnoty. Ci z nas, którzy na takie działania się decydują, powinni dokładnie znać zasady obowiązujące we Wspólnocie. Pamiętajmy, że samo suche recytowanie Tradycji to za mało. Bardziej chodzi o pokazanie przestrzeni duchowej, jaką one nam wyznaczają oraz umiejętne i taktowne poruszanie się w niej. Efektem bywa zaciekawienie naszych rozmówców Tradycjami AA. I choć osoby spoza AA, z którymi nawiązujemy kontakt nie muszą mieć wiedzy o naszych zwyczajach, to wówczas jest okazja do ich przedstawienia i omówienia.

Nieco inne wymagania obowiązują w kontaktach z mediami. Nie wystarczy tylko znajomość naszych Tradycji. Potrzebne są również inne umiejętności. Pierwszą wytycza nasza zasada anonimowości, o której szerzej pisaliśmy w rozdziale II. Kolejna to asertywność, polegająca m.in. na umiejętności odmowy udzielenia odpowiedzi na pytania, jeśli mogłyby one złamać nasze zasady. Potrzebna też jest znajomość sposobu funkcjonowania mediów, w tym prawa do autoryzacji wypowiedzi, której możemy się zawsze domagać przed publikacją – i to my musimy o tym pamiętać, bo dziennikarz nie zawsze nam o tym przypomni. Kontakt z mediami jest naprawdę wymagający. Dlatego sugeruje się, abyśmy wykorzystywali naszych przyjaciół spoza AA, w tym powierników klasy A.

Działania grupowe to fundament skuteczności. Warunkiem niezbędnym dla członka zespołu Informacji Publicznej jest gotowość do konsultowania pomysłów z innymi. Potrzebne są również umiejętność słuchania, przyjmowania uwag i krytyki, elastyczność w działaniu i reagowaniu, świadomość celu, zdolność wysławiania się – klarowność wypowiedzi, płynność wypowiedzi, wiedza o Wspólnocie i Informacji Publicznej, zachowanie dystansu i powściągnięcie emocji. Poprzez działania w zespole, udział w spotkaniach informacyjnych oraz kontakty z innymi członkami rozwijamy swoje osobiste zasoby, stajemy się bardziej świadomi i użyteczni.

6. Przyciąganie innych do działania w zespole Informacji Publicznej

- a. Przyciąganie poprzez osobisty przykład.
- b. Zachęcanie członków własnej grupy domowej czy intergrupy poprzez pokazywanie możliwości, potrzeb i efektów Informacji Publicznej.
- c. Przekazywanie własnych doświadczeń w tym zakresie podczas spikerek.
- d. Sugestie dla podopiecznych.
- e. Przepływ informacji wewnątrz wspólnoty np. przedstawianie sprawozdań z podejmowanych działań Informacji Publicznej na grupie i w Intergrupie, omawianie zagadnienia na spotkaniu roboczym, inwenturze Grupy AA.
- f. Uświadamianie potrzeby stałego podejmowania służby, np. Łącznika ds. Informacji Publicznej na Grupie AA.
- g. Podkreślanie konieczności działania Grupy AA w dziedzinie Informacji Publicznej.
- h. Zachęcanie do czytania literatury AA.
- i. Sponsorowanie w służbie.
- j. Prośzenie o pomoc przy roznoszeniu ulotek informacyjnych, zaproszeń, organizacji warsztatów i innych zadań z zakresu Informacji Publicznej.

IV. FINANSOWANIE

„Wszyscy okazali się jednomyślni w tym, że drogą dobrowolnych datków muszą być opłacone wszystkie uzasadnione rachunki grup, regionów oraz AA jako całości, bowiem w przeciwnym razie nie będziemy mogli nieść naszego posłania.” (AA wkraczają w dojrzałość str. 39). Wydatek jest uzasadniony, jeśli jest umotywowany treścią odpowiedniej Tradycji lub Koncepcji (patrz broszura *Służba Skarbnika - porady praktyczne*).

Z niesieniem posłania poprzez Informację Publiczną związane są wydatki m.in. na: dojazdy niosących posłanie do więzień, szpitali, ośrodków terapii, ulotki dla nowicjuszy, plakaty i ulotki rozkładane w dozwolonych miejscach, literaturę przekazywaną do bibliotek czy do więzień, warsztaty dla służebnych, druk wykazów mityngów i wizytówek, zwrot kosztów za dojazdy służb na spotkania informacyjne, organizację wszelkich spotkań informacyjnych o Wspólnocie AA i związanych z tym działań wydawniczych, transportowych i informacyjnych.

Wydatki we Wspólnocie zawsze łączą się z naszą duchowością. *„Gdy Ebby usłyszał, jak zaawansowane jest moje pijaństwo, postanowił mnie odwiedzić. (...) Zatelefonował do mnie, a następnie wsiadł do metra; całkowity koszt wyniósł 10 centów. Na poziomie budki telefonicznej i bramki wejściowej do metra duchowość oraz pieniądze zaczęły się łączyć. Jedno bez drugiego nie przyniosłoby żadnego rezultatu. Zatem już wtedy, na samym początku, Ebby faktycznie ustanowił zasadę, że AA w działaniu wymaga, aby poświęcić wiele czasu i trochę pieniędzy”. (AA wkraczają w dojrzałość str. 182).*

Kwoty przeznaczone na Informację Publiczną powinny zależeć od lokalnych potrzeb i możliwości poszczególnych Grup, Intergrup lub Regionów. Tę kwestię należy omówić i ustalić ze zbiorowym sumieniem na spotkaniach roboczych odpowiednich struktur. Grupa AA niosąca posłanie poprzez Informację Publiczną musi się liczyć ze swoimi możliwościami finansowymi. Jeśli okaże się, że planowane działania przekraczają możliwości grupy, może zwrócić się o pomoc do grup sąsiednich np. na forum Intergrupy. Nie wszystkie grupy działają na polu Informacji Publicznej, ale mogą brać w niej udział poprzez współfinansowanie takiego sposobu niesienia posłania.

Jeśli rzetelnie poinformujemy uczestników Wspólnoty o celu jaki chcemy zrealizować i planowanych kosztach będziemy zadziwieni ofiarnością darczyńców. Przekonał się o tym wielokrotnie.

V. SPOSOBY NAWIĄZYWANIA KONTAKTÓW I FORMY SPOTKAŃ

1. Sposoby nawiązywania kontaktów

Przy nawiązywaniu kontaktów z profesjonalistami trzeba przypomnieć słowa Billa, który w 1949 roku, po referacie wygłoszonym dla Amerykańskiego Towarzystwa Psychiatrycznego otrzymał gromkie brawa: *Ta przychylna reakcja wskazywała, że nasi przyjaciele psychiatrzy byli wobec nas znacznie bardziej tolerancyjni niż my byliśmy wobec nich. Gdybyśmy sami byli mniej zasklepieni w naszym myśleniu, mielibyśmy zapewniłą daleko ściślejszą współpracę z tą profesją. (AA wkraczają w dojrzałość, s. 267).* Język serca i miłości, spokój, rozsądek, uśmiech, schludny wygląd to cechy, które powinni zapamiętać nasi rozmówcy.

Z naszych doświadczeń wynika, że profesjonalści są często zainteresowani uzyskaniem informacji o naszej Wspólnocie i Programie AA. Możemy to wykorzystać nawiązując z nimi kontakty na wiele sposobów.

Pierwszym są listy intencyjne. Przekazujemy je do osoby decydującej w danej placówce czy instytucji (przykłady zamieszczone są w załączniku - w tym miejscu znajdzie się link do wzorów/przykładów listów). Listy mogą być dostarczone tradycyjną pocztą, w formie mailowej, lub osobiście po wcześniejszym umówieniu się. Zawieramy w nich krótką notkę kim jesteśmy, co robimy i ofertę spotkania informacyjnego o Wspólnocie AA. Dobrze jest po jakimś czasie ponowić kontakt i dowiedzieć się jakie jest zainteresowanie, czy została wyznaczona osoba do współpracy i dalszych działań.

Inną strategią nawiązywania relacji może być rozmowa telefoniczna. Jeśli uda nam się zamienić kilka słów z osobą decyzyjną, może to skutkować, bezpośrednim kontaktem, podczas którego omówimy sprawę spotkania informacyjnego, rodzaju i formy współpracy.

Kolejnym rozwiązaniem jest korzystanie ze znajomości i rekomendacji. Dużo łatwiej porozmawiać z drugą osobą, gdy przychodzimy z tzw. polecenia. Oczywiście tylko wtedy, gdy się na to zgodzi.

Sposobów na nawiązanie kontaktu jest wiele. Trzeba zawsze dostosować się do sytuacji, wykazać się inwencją, pomysłowością. Powinniśmy wykorzystywać wszelkie okazje, np. zapraszając na otwarte mityngi profesjonalistów poznanych w różnych okolicznościach.

Należy pogłębiać znajomości z profesjonalistami, którzy wykażą zainteresowanie naszą Wspólnotą. To z nich wywodzą się nasi przyszli przyjaciele, więc starajmy się, by o nas pamiętali. Dzielimy się ciekawymi zdarzeniami z życia AA. Po akceptacji wysyłamy nasze czasopisma, szczególnie te przeznaczone specjalnie dla nich, np. „Więści z AA”. Zapraszamy na spotkania, warsztaty, zloty, mityngi, intergrupy oraz na ogólnopolskie spotkania przyjaciół AA. Prosimy o czynny udział w spotkaniach informacyjnych. Im bardziej będziemy aktywni w lokalnej społeczności, tym większa ilość

profesjonalistów będzie o nas wiedzieć. Wówczas sami będą zainteresowani spotkaniami informacyjnymi o naszej Wspólnocie. Kiedy mamy już przyjaciół wśród profesjonalistów możemy prosić ich o nawiązywanie nowych kontaktów i umawianie następnych spotkań.

2. Rodzaje i formy spotkań.

Rodzaj spotkania w dużej mierze zależy od zadania, które ma spełnić.

- spotkania pomagające w nawiązywaniu kontaktów i zmierzające do ustalenia przyszłych założeń. Są krótkie, ale bardzo ważne. Pierwsze wrażenie (15–40 sekund) decyduje często o ich dalszych kolejach. Czas tych spotkań to przeważnie kilka do kilkunastu minut.
- spotkania organizacyjne, na których ustala się m.in. sprawę zaproszeń, miejsce, termin, czas trwania, listę gości, koszty właściwego spotkania informacyjnego o AA. Na te działania musimy przeznaczyć przeważnie od kilkudziesięciu minut do ponad godziny. Jeśli mamy zgodę organizatora na udział gości spoza danej instytucji, ustalamy z nim do kogo wyślemy zaproszenia (zawsze z załączonym programem oraz prośbą o potwierdzenie udziału). Dzięki temu będziemy mieli pogląd na frekwencję i wiedzę jak się przygotować, choćby w zakresie materiałów dla uczestników.
- właściwe spotkania informacyjne o Wspólnocie – to nasze docelowe działanie. Na nim przekazywana jest przecież szczegółowa wiedza o AA.
- spotkania z mediami. Priorytetem jest tu anonimowość. W zależności od tego, czy jest to artykuł do prasy, dyskusja lub wywiad, wypowiedź w radiu albo udział w programie telewizyjnym, staramy się dostosować do sytuacji oraz czasu i przekazać informacje zgodnie z naszymi zasadami, opisanymi w rozdziale I Tradycje AA i w rozdziale II Anonimowość.
- wystąpienia podczas różnych zjazdów, szkoleń, konferencji organizowanych przez instytucje inne niż AA, na których poruszane są tematy dotyczące uzależnień. To dobra, sprawdzona i skuteczna metoda. Organizatorzy chętnie zapraszają nas, by dopełnić prezentowaną tematykę o nasze doświadczenia.
- spotkania okazjonalne, np. 10 czerwca – powstanie Wspólnoty AA. Mogą się odbywać w różnoraki sposób, np. przyjmując praktykowaną już gdzieś formę „Kawa z AA”. Zapraszając wówczas naszych przyjaciół spoza Wspólnoty, możemy podyskutować o tym, jak poprzez zacieśnianie współpracy pomóc alkoholikowi, który wciąż jeszcze cierpi. Cykliczność takich spotkań („Śniadanie z AA”, „Porozmawiajmy o AA”, „Przy kawie o AA”, „Spotkanie AA – profesjonalistów”) z czasem może przyciągać coraz więcej uczestników. Pamięamy też o mediach.

Kilka sugestii jak zorganizować takie spotkanie. - uwaga o przydzieleniu ról?

1. Zawiążcie zespół organizacyjny – im więcej osób, tym lepiej, podzielcie się zadaniami, do każdego zadania minimum dwie osoby .
2. Znajdźcie miejsce (sala, restauracja, kawiarnia), gdzie można z odpowiednim wyprzedzeniem zrobić rezerwację i przygotować lub zamówić drobne przekąski, a przede wszystkim zimne i ciepłe napoje.
3. Obliczcie ilu gości możecie zaprosić i ile ma być wolnych miejsc dla członków wspólnoty.
4. Jeśli dana inicjatywa spotkania nie wypłynęła z lokalnych grup – bezwarunkowo nawiążcie z nimi relacje. Każde nowe działanie będzie wymagało jak najwięcej rozmów, aby rozwiązać wątpliwości. Nie wahajcie się prosić o wsparcie osobowe, zaprosić do udziału w charakterze obserwatorów członków grup lokalnych, proście o wsparcie finansowe, w tym także intergupe i/lub region.

5. Zaplanujcie datę, godzinę i długość – muszą być dostosowane do waszych możliwości oraz potrzeb i specyfiki grupy docelowej. Pamiętajcie, że nadmierne wydłużanie czasu nie musi być oznaką sukcesu.
6. Odpowiednio wcześniej wyślijcie zaproszenia – możecie skorzystać z oficjalnej drogi poprzez wasz PIK AA lub BSK, choć najlepiej zanieść je osobiście. To pozwoli zorientować się, czy dana osoba zechce przyjść, ewentualnie skorzystać z okazji i ją do tego zachęcić. Kogo zaprosić? – terapeutów, psychologów, księży, kuratorów, policjantów, lekarzy, dziennikarzy, członków komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, funkcjonariuszy służby więziennej, sędziów, pielęgniarki, pracowników opieki społecznej, itd.
7. Przeprowadźcie rzetelną kalkulację kosztów, badając na co możecie sobie podczas takiego spotkania pozwolić (wynajem lokalu, materiały – ulotki, informatory, broszury, wizytówki, artykuły spożywcze i higieniczne). Rozważcie skąd uzyskać finanse. Pamiętajcie o tym, że pobieranie kosztów organizacyjnych (dawniej zwanych akredytacją) od zaproszonych gości nie jest w dobrym tonie.
8. Z wyprzedzeniem skontaktujcie się telefonicznie ze wszystkimi osobami, do których dostarczono zaproszenia w celu potwierdzenia ich udziału.
9. Organizując takie spotkanie dbajcie o dobre relacje między wami, aby ta służba była wyrazem wdzięczności kierowanej chęcią pomocy.
10. Włóżcie wysiłek w zbudowanie dobrej atmosfery na spotkaniu. Zaproście odpowiedniego spikera, który opowie swoją historię w sposób ciekawy, nie ograniczając się wyłącznie do „piciorysu”, a skupiając się raczej na rozwiązaniu. Postarajcie się, by na spotkaniu był członek AA znający dobrze nasze Tradycje, który może pomóc w odpowiedziach na trudne pytania.
11. Zapoznajcie się z materiałami zebranymi przez BSK, zawierającymi wnioski i sugestie wypływające z doświadczeń w organizowaniu zlotów, warsztatów, a przede wszystkim dotyczących wynajmu sal i ośrodków. **(w tym miejscu znajdzie się link do tych materiałów).**

3. Co powinno się znaleźć na spotkaniu informacyjnym.

1. Wprowadzenie:
 - Przywitanie gości
 - Przedstawienie uczestników i planu spotkania
 - Rozdanie formularzy – *ankieta Wieści z AA* – <https://aa24.pl/pl/do-pobrania>
 - Poinformowanie o anonimowości
2. Odczytanie i omówienie Preambuły AA
3. Historia AA na świecie i w Polsce
4. Zasady we Wspólnocie – Dwanaście Kroków i Dwanaście Tradycji
5. Omówienie struktury Wspólnoty w Polsce (grupy, intergrupy, regiony, służba krajowa i Biuro Służby Krajowej)
6. Wypowiedź profesjonalisty – przyjaciela AA
7. Wystąpienie spikera z AA – „jacy kiedyś byliśmy, co się stało i jacy jesteśmy obecnie” (Anonimowi Alkoholicy s. 58 wyd. Fundacja BSK AA w Polsce 2022)” z naciskiem na proces zdrowienia w oparciu o Program AA. (szczegóły w broszurce „ABC spikera”)
8. Prezentacja literatury AA
9. Informacje jak i gdzie nas znaleźć
10. Czas na pytania i dyskusję
11. Zakończenie spotkania z informacją o subskrypcji biuletynu „Wieści z AA”
(link: <https://aa24.pl/pl/dla-profesjonalistow/subskrypcja-wiesci-z-aa>).

Sugerujemy, aby na takim spotkaniu uwzględnić czas na wypowiedź przedstawiciela Grup Rodzinnych Al-Anon.

Przygotujmy dla zaproszonych gości odpowiednie ulotki.

Uwagi: Czas i ilość poszczególnych paneli dopasowujemy adekwatnie i proporcjonalnie do całego czasu, który mamy do dyspozycji.

VI. PROFESJONALIŚCI

„Aby dotrzeć do większej liczby alkoholików, ciągle musi wzrastać zrozumienie i dobra wola społeczeństwa wobec AA. Musimy jeszcze polepszyć nasze stosunki z lekarzami, duchownymi, pracodawcami, członkami rządu i samorządów, pracownikami sądów, więzień i zakładów dla nerwowo chorych, i w ogóle ze wszystkimi, którzy działają na polu alkoholizmu. Potrzebujemy coraz większej dobrej woli wydawców, pisarzy, autorów programów radiowych i telewizyjnych. Wszystkie te kanały informacji muszą być wykorzystywane w jeszcze większym stopniu niż dotychczas.” (*Jak to widzi Bill* str. 255 – wyd. 2017)

We Wspólnocie AA mianem „profesjonaliści” określamy osoby, które w swojej pracy zawodowej, społecznej lub charytatywnej stykają się z potencjalnymi alkoholikami. Historycznie biorąc, pierwszą grupą zawodową, z którą podejmowana była współpraca są lekarze. Dzisiaj kontakty z nimi odbywają się głównie w ośrodkach leczenia uzależnień i ośrodkach leczenia alkoholowych zespołów abstynencyjnych („detoksy”).

Wypracowane formy kontaktów mogą być różne, w zależności od ustaleń pomiędzy Zespołami Informacji Publicznej i lekarzami bądź terapeutami. Oprócz regularnych mitingów AA, prowadzonych przez lokalne grupy, w sali udostępnionej przez szpital, mogą się również odbywać spotkania informacyjne dla pacjentów w określonym cyklu leczenia oraz spotkania informacyjne dla personelu medycznego w zależności od potrzeb.

Ważnym elementem współpracy jest podtrzymywanie relacji z lekarzami, czy to poprzez kontakt osobisty, czy też elektronicznie przez e-maile lub biuletyn „Więści z AA”. Dobrą okazją jest składanie życzeń (świętecznych, noworocznych, okolicznościowych), rozmowy na temat spraw organizacyjnych, zapraszanie na mityngi otwarte, ogólnopolskie lub regionalne spotkania przyjaciół („Kawa z przyjaciółmi AA”), warsztaty tematyczne. Możemy oferować kontakty z członkami Wspólnoty (poprzez PIK AA, numery telefonów, spisy mityngów), do których lekarze mogliby kierować cierpiącego alkoholika. Dane te powinny być systematycznie aktualizowane.

Możemy docierać do tej grupy zawodowej podczas naszych wizyt u lekarza rodzinnego, rozmawiać o problemach zdrowotnych wynikających z nadużywania alkoholu na podstawie własnych doświadczeń, proponować ulotki i plakaty informujące o Wspólnocie. Innym sposobem na przekazywanie lekarzom informacji o AA jest kontakt poprzez Okręgowe Izby Lekarskie, a także udział w konferencjach i sympozjach naukowych. Bardzo pomocne w wielu sytuacjach jest wykorzystanie osobistych i rodzinnych znajomości.

Drugą grupą profesjonalistów są duchowni. Od początku wspierali oni Wspólnotę między innymi udostępniając sale na mitingi, wysłuchując osobistych historii alkoholików i członków ich rodzin, przekazując im informacje o AA. Duchowni mają bezpośredni kontakt z dużą rzeszą ciągle czynnych alkoholików, odwiedzają ich w domach, poznają podczas wypełniania posługi duszpasterskiej. W czasie spotkań z duchownymi ważną częścią przekazu jest informowanie o rozwiązaniu i sposobach wyjścia z choroby alkoholowej. W podtrzymywaniu kontaktów istotne jest wzajemne poszanowanie zasad, stosowanie się do Tradycji, uważne informowanie o warunkach i sposobach współpracy. Będą

one podobne do opisanych wyżej dotyczących lekarzy. Starajmy się zainteresować współpracą z AA duchownych różnych religii i wyznań.

Proces nawiązywania współpracy z pozostałymi grupami zawodowymi, może przebiegać w analogiczny sposób. W przypadku służb mundurowych (policja, straż miejska, służba więzienna, wojsko) dodatkowo musimy pamiętać, że mają one swoją strukturę organizacyjną i hierarchię. Warto każdorazowo zapoznać się z tymi zależnościami.

W zakresie oddziaływań w skali służb centralnych np. Komendy Głównej Policji, Konferencji Episkopatu Polski, Centralnego Zarządu Służby Więziennej i in. współpraca jest nawiązywana poprzez BSK i Radę Powierników. Działania na tym poziomie mają często charakter ogólny, a wypracowane zasady dotyczą wszystkich niższych szczebli zależności służbowej. Ma to miejsce na przykład w odniesieniu do służby więziennej i zawieranych porozumień z poszczególnymi jednostkami penitencjarnymi na terenie kraju. Obie strony porozumienia zobowiązują się do przestrzegania zasad umożliwiających efektywną i uczciwą współpracę (np. nieprzekazywanie osadzonemu żadnych darów rzeczowych w postaci papierosów, kart telefonicznych, kawy itp.). Opierają się one na wzajemnym zaufaniu i pomagają budować odpowiedni wizerunek Wspólnoty w oczach profesjonalistów.

Innym przykładem współpracy jest możliwość uzyskania poświadczenia uczestnictwa w mityngu AA poprzez postawienie przez służby grupy pieczętki z nazwą grupy, terminem i miejscem spotkań. Z reguły takie poświadczenie obecności jest pozyskiwane przez podopiecznych kuratorów sądowych, pracowników socjalnych itp. Informacje o mityngach, na których można uzyskać tego rodzaju potwierdzenie znajdują się na stronie aa.org.pl pod linkiem:

<https://aa24.pl/pl/dla-profesjonalistow/potwierdzanie-uczestnictwa-w-mityngach-aa>

Podwójna rola - „dwa kapelusze”

W tym miejscu niezbędne jest rozszerzenie pojęcia profesjonalizm. Będziemy nim określać każdą działalność, która nie wynika z faktu realizacji Piątej Tradycji czy Dwunastego Kroku.

Członkowie Wspólnoty będący równocześnie profesjonalistami często są określane w naszym języku mianem tych, którzy noszą „dwa kapelusze”. Przypada im rola szczególna. Z jednej strony „zrozumienie Tradycji AA oraz tego, jak powstawały i rozwijały się z doświadczeń wielu alkoholików, jest absolutną koniecznością dla członków AA zajmujących się zawodowo problemami związanymi z alkoholem” (*Przewodnik dla Anonimowych Alkoholików czynnych zawodowo w instytucjach (placówkach) zajmujących się alkoholizmem*. Wyd. Biuro Usług Ogólnych Wspólnoty Anonimowych Alkoholików w Polsce, Wrocław 1994 s.11). Z drugiej zaś, kierowanie się wskazaniem „Pamiętaj zawsze o tym, że być może jesteś jedynym doświadczeniem AA-owskim, które twoi nie-AA-owscy koledzy kiedykolwiek mieć będą; musisz więc zawsze być przykładem tego, co AA potrafi zrobić” (j.w. s.11). To ostatnie dotyczy oczywiście jedynie tych sytuacji, gdy współpracownicy mają wiedzę o członkostwie w AA swojego kolegi.

Anonimowy alkoholik – profesjonalista bywa inicjatorem działań informacji publicznej. Zwykle jest mu znacznie łatwiej przekonać nieprzekonanych kolegów profesjonalistów, i warto tę okoliczność wykorzystywać. Będąc równocześnie wewnątrz organizacji, do której chcemy dotrzeć, może służyć pomocą udzielając cennych dla nas wskazówek. Może także np. uczestniczyć w procesie organizacji samego spotkania znając zasady, wymagania czy oczekiwania obu stron. I na tym rola takich osób powinna się zakończyć, jeśli ich celem było spotkanie informacyjne. Doświadczenie wskazuje, że członek AA – profesjonalista nie powinien brać udziału w spotkaniu informacyjnym w miejscu swojej pracy, ani w charakterze spikera AA (anonimowość, niełączenie się, wkraczanie w profesjonalne tematy), ani w charakterze zabierającego głos profesjonalisty (duże prawdopodobieństwo wystąpienia symptomu tzw „grubej ryby”). Pod żadnym pozorem zaś, nie wolno mu publicznie pełnić podwójnej roli. Trudno byłoby wówczas pogodzić fakt bezinteresownego niesienia posłania AA z korzyściami

(niekoniecznie materialnymi) przysługującymi profesjonalistom. Nie możemy jednak zapominać, że działania podejmowane w AA są dobrowolne i wynikają z chęci, a nie czyjejkolwiek presji.

Szczególnym miejscem są placówki lecznicze i nasi przyjaciele z AA, będący równocześnie pracownikami tych placówek. Choć nie dotyczy to bezpośrednio Informacji Publicznej, odnosi się jednak do drugiego obszaru naszego Przewodnika, czyli współpracy z innymi. Musimy więc przywołać doświadczenia, które jednoznacznie wskazują, iż „Uczestnicy AA pracujący w placówce nie powinni uczestniczyć w powstawaniu grupy na jej terenie” (*Jak AA współpracują z profesjonalistami*, wyd. Fundacja BSK AA w Polsce 2017 s. 17). Ustawicznie, niezależnie od okoliczności „Uczestnicy AA, którzy są jednocześnie profesjonalistami muszą dbać o to, by zawsze jasno określać, w jakim charakterze występują” (j.w. s.6). Albo jako specjaliści w danej dziedzinie, posługując się pełnymi danymi, albo jako członkowie Wspólnoty zachowując wówczas wszystkie zasady, których jako aowcy przestrzegamy. Nie ma przy tym żadnego znaczenia, iż niektórzy z uczestników mogą rozpoznać spikera jako swojego kolegę z AA. Żadna bowiem z naszych Tradycji nie zabrania nikomu z AA być profesjonalistą, w tym oczywiście także na polu związanym z alkoholizmem.

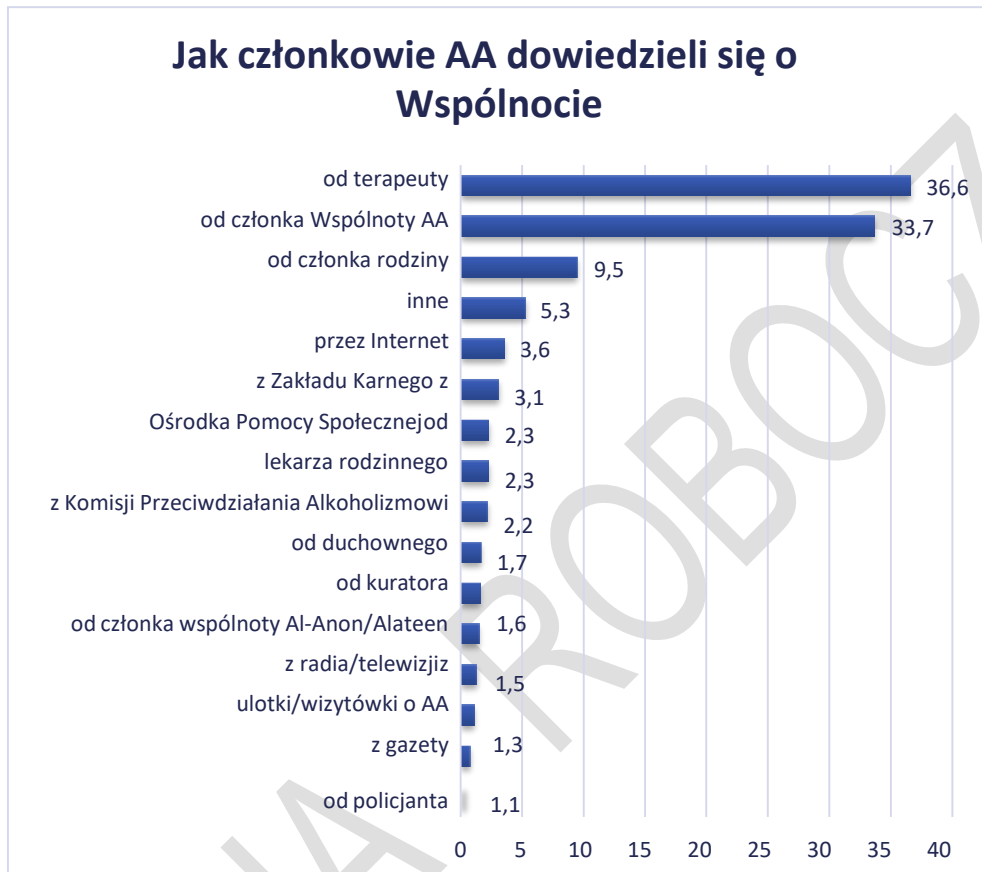
„Przekonujemy się, że nie mamy ani prawa, ani też potrzeby zniechęcać członków AA, którzy – jako jednostki – chcą pracować na tych szerszych polach. Próby zniechęcania ich przez nas byłyby faktycznie działaniem aspołecznym”. *AA wkraczają w dojrzałość* Fundacja BSK AA w Polsce 1998 s. 153.

Mamy świadomość, że klarowne rozróżnienie przez odbiorcę, w jakim charakterze aktualnie mówi spiker, nie zawsze jest w pełni możliwe, niezależnie czy odnosi się do wystąpienia na forum Wspólnoty, czy poza nim. I to nawet mimo dbałości o używanie języka adekwatnego dla roli, w której zabiera głos. Jest wielce prawdopodobne, że na przykład podczas warsztatów na temat kontaktów z prasą, spiker występujący jako członek Wspólnoty, równocześnie dziennikarz, zostanie rozpoznany jako profesjonalista. I niekoniecznie z powodu „znanej twarzy”, ale z faktu posiadania fachowej wiedzy. Dlatego sądzimy, że ostateczną decyzję, którą opcję wybrać, powinien podjąć sam zainteresowany w uzgodnieniu z organizatorami. Na podstawie materiałów zawartych w broszurze „Pytania do 12 Tradycji” oraz *Przewodnik dla Anonimowych Alkoholików czynnych zawodowo w instytucjach (placówkach) zajmujących się alkoholizmem*. Wyd. Biuro Usług Ogólnych Wspólnoty Anonimowych Alkoholików w Polsce Wrocław 1994 s.15, możemy zadać sobie następujące pytania:

- Czy zawsze biorę pod uwagę dobro całej Wspólnoty?
- Czy wstydę się tego, że jestem alkoholikiem?
- W co zmieniłoby się AA, gdybym nie kierował się wskazaniem zawartym w Tradycji Jedenastej?
- Dlaczego przedkładanie wspólnego dobra wszystkich uczestników AA nad dobro jednostki służy mnie samemu?
- Jakie znaczenie ma moja własna osoba pośród ponad dwóch milionów uczestników AA na całym świecie?
- Czy w tej sprawie na pierwszym miejscu stoi dla mnie dobro Wspólnoty, czy też może przypadkiem rozbudowuję zbyt mocno własne ego?

Na koniec chcielibyśmy poruszyć jeszcze aspekt dotyczący podwójnej roli członków AA prowadzących indywidualne blogi, piszących książki czy artykuły. Nikt nie powinien mieć wątpliwości, że podstawową zasadą jest tu anonimowość, wynikająca z Tradycji Jedenastej. Sama w sobie taka działalność może być informacją publiczną, jest też miejscem do dzielenia się doświadczeniem. Istnieje ryzyko, że członkowie AA piszący książki, blogi itp., nawet anonimowo, mogą stawiać się ponad Dwunastą Tradycję, dając sobie prawo do wyróżniania się spośród innych członków AA, bycia „rzecznikiem Wspólnoty”, a czasem nawet jej sędzią. Zwykle też, prędzej czy później anonimowi

autorzy przestają być anonimowi, nawet wbrew swej woli. Sądzymy, że odpowiedzią na każdą wątpliwość jest zdrowy rozsądek i indywidualny obrachunek moralny, choć amerykańsko-kanadyjski *Guidelines (MG-10 For A.A. Members Employed in the Alcoholism Field)* sugeruje, by w tych sytuacjach autorzy przywdziewali raczej kapelusz profesjonalisty, a nie członka AA. Z większym prawdopodobieństwem pozwoli to również uniknąć nieporozumień dotyczących nieprofesjonalnego

charakteru AA. Jesteśmy również gotowi przyznać słuszość tym, którzy podpowiadają, by każdy członek AA miał sponsora, który pozwoli mu zobaczyć nieco inny punkt widzenia na dane zagadnienie.

Czy współpraca z profesjonalistami **rzeczywiście** przynosi jakieś korzyści? Jesteśmy przekonani, że w szukaniu odpowiedzi pomocne będą przedstawione poniżej wyniki ankiety przeprowadzonej wśród uczestników mityngów AA, obrazujące rezultaty jednego z jej pytań dotyczących źródeł informacji o Anonimowych Alkoholikach.

VII. CZY W SZKOŁACH JEST MIEJSCE NA INFORMACJĘ PUBLICZNĄ?

W wielu miejscach na terenie Polski, w szkołach podstawowych i średnich prowadzone były spotkania z udziałem członków AA. Pojedynczy alkoholicy bądź zespoły informacji publicznej docierały często poprzez osobiste kontakty z nauczycielami czy dyrektorami szkół bezpośrednio do młodzieży. Odbywały się spotkania z grupami uczniów od 12 do 19 lat. Uczestniczący w nich alkoholicy przedstawiali krótkie informacje o Wspólnocie AA oraz prezentowali program zdrowienia poprzez opowiadanie historii osobistych. Z informacji zwrotnych zebranych od nauczycieli i uczniów po takich spotkaniach wypływa wniosek, iż tylko nieliczni odbiorcy identyfikowali się z problemem nadużywania alkoholu. Częściej widzieli problem u swoich najbliższych, w wyniku czego próbowali przejąć

odpowiedzialność za nich i nakłonić do podjęcia działań w kierunku uzyskania trzeźwości. Zdarzało się, że wpływało to negatywnie na zdrowie psychiczne i rozwój młodzieży oraz na pogorszenie ich relacji w rodzinie.

Ważnym głosem w dyskusji jest stanowisko profesjonalistów w dziedzinie profilaktyki, terapii, psychologii dzieci i młodzieży, a zwłaszcza to zaprezentowane na III Ogólnopolskich Warsztatach Informacji Publicznej w Łebie w 2018 r. Wynika z niego, że działania podejmowane w stosunku do dzieci i młodzieży to profilaktyka, którą na terenie szkoły zajmują się pedagodzy lub psycholodzy szkolni. Głównym celem profilaktyki jest docieranie do osób, które nie piją alkoholu i wzmacnianie ich w tej postawie oraz docieranie do osób, które piją, aby zapobiec u nich rozwojowi choroby. Natomiast w zakresie działań skierowanych do kadry pedagogicznej może włączyć się Wspólnota AA.

Pedagodzy bardzo ostrożnie podchodzą do spotkań AA z młodzieżą. Twierdzą, że być może wzmacniają one w niepiciu tych, którzy nie piją, ale nie zmieniają postawy młodzieży pijącej. Zatem często nie widzą potrzeby zastosowania takiej formy działań. Czasem pojawia się również podejrzenie, że głównym powodem naszego udziału w tych spotkaniach jest chęć przełamania własnych trudności w wystąpieniach publicznych i radzenia sobie ze swoimi słabościami czy ograniczeniami, mimo deklarowanej chęci pomocy innym. Z tego wynika, że nie jest wskazane podkreślanie w tym miejscu intencji pomagania samemu sobie. Powstaje też złudne przekonanie, że jeśli przyjdziemy do szkoły i przekazemy swoje doświadczenie, to dzieci przestaną używać alkoholu.

Szkola jednak to nie tylko uczniowie. Rodzice i nauczyciele - to dwie bardzo ważne grupy osób, do których warto kierować działania związane z informacją publiczną. Rodzice oddziałują na swoje dzieci poprzez codzienne sytuacje, nauczyciele często w szkołach muszą bezpośrednio zmierzyć się z zachowaniami problemowymi wśród dzieci i młodzieży. Warto wyposażyć te osoby w informacje na temat działania Wspólnoty i tego „jak to działa”. Specjalne ulotki informacyjne, takie jak: *Co się zdarzyło Jankowi...? Młodzi i AA, Za młodzi na AA?* mogą być pomocne w sytuacjach trudnych. Informacje związane z naszym programem można kierować także do innych grup mających wpływ na kształtowanie osobowości młodzieży: trenerzy sportowi, instruktorzy harcerstwa, itp.

W związku z powyższym w kontaktach ze szkołami należy zachować niezbędne zasady wynikające z naszych doświadczeń oraz wiedzy naszych przyjaciół profesjonalistów:

- nie powinniśmy spotykać się z młodzieżą poniżej 16 roku życia,
- sprawy organizacyjne należy uzgadniać z dyrekcją szkoły za pośrednictwem pedagoga/psychologa szkolnego,
- w trakcie bezpośrednich spotkań z młodzieżą w szkołach ważne jest, aby nadzór nad nimi miał cały czas opiekun klasy,
- ze strony AA sugerowany jest udział 2 – 3 osób, doświadczonych w rozmowach z młodzieżą (np. posiadający wykształcenie pedagogiczne lub własne dzieci w zbliżonym wieku),
- dobrze byłoby, aby historię osobistą opowiedział młody człowiek, który poznał i stosuje program Dwunastu Kroków,
- mówimy o doświadczeniach osobistych w AA.

Etyka podczas spotkania informacyjnego: nie używamy wulgaryzmów, nie podajemy nazw środków np. leków, używamy języka zrozumiałego dla uczniów. Nie mówimy o sytuacjach trudnych i traumatycznych, które mogą być wstrząsające dla młodego człowieka. Kładziemy nacisk na szkody spowodowane piciem i cierpienie, które ono za sobą niesie, na własne doświadczenia.

Wszystkie te bardzo specyficzne i delikatne okoliczności pokazują, że Anonimowi Alkoholicy mogą docierać do wychowawców, rodziców i starszych uczniów, dbając szczególnie o to by te działania nie przekształciły się w próbę niesienia posłania.

Inną grupą młodych ludzi, która przyciąga naszą uwagę są studenci różnych kierunków np.

resocjalizacji, pedagogiki, psychologii, medycyny, prawa. Powinniśmy traktować ich jak przyszłych profesjonalistów, którzy w swojej pracy zawodowej mogą zetknąć się z alkoholikami.

Często w programie studiów tych kierunków przewidziane są zajęcia na temat uzależnień. Zorganizowanie spotkania informacyjnego może odbywać się poprzez kontakt z władzami uczelni (rektorem, dziekanem) lub profesorami odpowiedzialnymi za poszczególne przedmioty albo samymi studentami, którzy taką potrzebę zgłoszą prowadzącemu przedmiot. Raz nawiązana współpraca z uczelnią powinna być podtrzymywana przez wiele lat, a sami studenci w przyszłości mogą stać się naszymi sprzymierzeńcami. Czasami są to pojedyncze spotkania, a czasami nawet cykl zajęć, bo doświadczenie pokazuje, że zainteresowanie naszą Wspólnotą jest duże.

VIII. NIESIENIE POSŁANIA AA DLA OSÓB ZE SPECJALNYMI POTRZEBAMI

We Wspólnocie AA nie ma specjalnych członków, jest jednak wielu takich alkoholików, którzy mają szczególne potrzeby. „Szczególne potrzeby” jest określeniem również nieco mylącym, bo te potrzeby nie są jakieś specjalne czy wyjątkowe. Są zwyczajne, na przykład: skorzystać z toalety, wyjść na spacer, pójść na mityng AA, móc zapoznać się z literaturą AA. W związku z tym to nie kwestia szczególnych potrzeb, a tylko kwestia dostosowań i dostępności.

Rozpatrujemy ją w trzech obszarach:

- dostępność architektoniczna (sale spotkań, warsztatów, zlotów),
- dostępność cyfrowa (serwisy i strony internetowe),
- dostępność informacyjno-komunikacyjna (literatura AA, mityngi, spotkania informacyjne).

Nie ma idealnych sposobów na udostępnienie przestrzeni architektonicznej, ponieważ potrzeby osób z niepełnosprawnością są bardzo różne. Ważne jest, aby myśleć o otoczeniu wspierającym ich samodzielne funkcjonowanie. Chcą one być traktowane jak niezależni ludzie i o tym należy pamiętać pytając, czy i jakiej pomocy potrzebują.

Bardzo istotną kwestią jest lokalizacja oraz wybór sal i obiektów (podjazdy, szerokie korytarze wolne od przeszkód, dostosowana toaleta). Jeżeli miejsce spotkań spełnia te wymogi, zadbajmy o umieszczanie oznaczeń - symboli (znak graficzny) lub krótkiego opisu w spisach mityngów AA:

- dostęp dla wózka inwalidzkiego (czy jest podjazd, winda, progi),
- tłumacz języka migowego,
- pętla indukcyjna (słabosłyszący),
- zgoda na wejście z psem przewodnikiem.

Dobrym przykładem dostępności cyfrowej jest czytelna i prawidłowo zaprojektowana strona internetowa z informacjami o AA, z której skorzystać mogą osoby niewidome, słabowidzące, g/Głuche, niesprawne ruchowo. Dostępność informacji w internecie jest ważna nie tylko dla osób z niepełnosprawnością. Jej uniwersalność gwarantuje, że każdy odbiorca informacji - senior, słabowidzący, czy też tylko z przemęczonym wzrokiem lub z niedowładem rąk - będzie mógł skorzystać z treści zawartych w serwisie.

Dostępnością informacyjno - komunikacyjną jest wydawanie literatury AA w formie dostosowanej dla osób niewidomych i g/Głuchych (signbook czyli wideo-tłumaczenie oraz audiobooki). Niewielka część naszej literatury została wydana dużym drukiem, który ułatwia czytanie osobom starszym i gorzej widzącym np. *Codzienne refleksje*, *AA dla starszych wiekiem*, w przygotowaniu jest audiobook IV wydania książki *Anonimowi Alkoholicy*.

Osoby g/Głuche

Środowisko osób g/Głuchych w naszym kraju tworzy odrębny i niepowtarzalny system kulturowy. Głusi posiadają własny język wizualno-przestrzenny - polski język migowy (skrót PJM), kulturę, historię, tradycję, system zachowań, norm i wartości. To również pewna organizacja życia społecznego i towarzyskiego (kluby, świetlice, organizacje polityczne, kulturalne oraz organizacje sportowe). W komunikacji z osobami g/Głuchymi napotykamy na problem bariery językowej, język polski jest najczęściej językiem obcym dla g/Głuchych. Na mityngach AA czy spotkaniach informacyjnych niezbędna jest obecność profesjonalnego tłumacza. Nasza literatura, ulotki są mało użyteczne, ponieważ tylko niewielki procent g/Głuchych czyta w języku polskim.

Wskazówki do kontaktu z osobami g/Głuchymi nie tylko na mityngu:

- zwracaj się bezpośrednio do rozmówcy, nie do tłumacza (Czego się napijesz? -*Tak*, Czego on się napije? -*Nie*),
- utrzymuj kontakt wzrokowy z rozmówcą,
- nie wpatruj się w dłoń osób migających,
- nie przechodź pomiędzy dwiema migającymi osobami - przerwiesz w ten sposób komunikację,
- miej świadomość, że bujna broda, żucie gumy, mówienie przez zęby, poruszanie głową w trakcie mówienia, mogą utrudnić osobie g/Głuchej odczytanie wiadomości z ruchu warg. Pamiętajmy, że nie wszyscy g/Głusi posiadają tę umiejętność.
- komunikuj się poprzez: SMS, e-mail, wiadomości na kartce papieru lub na telefonie. **Ważne**, aby używać prostych słów, bez trudnych sformułowań.

Jeśli chcesz rozpocząć rozmowę lub zwrócić uwagę osoby g/Głuchej:

- możesz zamachać ręką, klepnąć ją w ramię (nigdy w okolice karku, głowy),
- w przypadku większej grupy osób sprawdza się miganie światłem, tupanie, uderzenie otwartą dłonią w stół.

Na mityngu ważne jest ciepłe przyjęcie, uśmiech, uścisk dłoni, podprowadzenie osoby g/Głuchej do miejsca z kawą, herbatą, zapisanie na kartce lub w telefonie swojego imienia. Można nauczyć się kilku podstawowych znaków w języku migowym: dzień dobry, cześć, AA, problem, radość, smutek, trzeźwy, alkohol. Obecność tłumacza PJM na mityngu jest niezbędna, aby osoba g/Głucha mogła skorzystać ze spotkania. Istotne jest dobre oświetlenie tłumacza, nie za duża odległość i brak elementów zakłócających widoczność na linii tłumacz - osoba g/Głucha. Korzystajmy z usług profesjonalnych tłumaczy PJM.

W przestrzeni online odbywają się mityngi dla osób g/Głuchych i słabosłyszących z udziałem tłumaczy PJM oraz z napisami w języku polskim. Na stronie [www: https://glusi.aa.org.pl](https://glusi.aa.org.pl) można znaleźć informacje i materiały przydatne w niesieniu posłania, znajdują się tam również zasoby w języku migowym.

Kontakt z lokalnymi oddziałami PZG (Polskiego Związku Głuchych) czy innymi organizacjami pozarządowymi, fundacjami i stowarzyszeniami umożliwi rozpoznanie potrzeb tego środowiska i współpracę w zakresie informowania o Wspólnocie AA i programie powrotu do zdrowia.

Osoby słabosłyszące, niedosłyszące

Jest to grupa osób, u których ubytki słuchu również stwarzają trudności w komunikacji, ale funkcjonują jako ludzie mówiący, posługujący się polskim językiem fonicznym (mogą nie znać języka migowego).

Wskazówki ułatwiające kontakt z osobami słabosłyszącymi:

- staraj się mówić wyraźnie,
- nie krzycz, jeśli osoba używa aparatu słuchowego, jest on dostosowany do normalnego poziomu głosu,
- miej świadomość, że bujna broda, żucie gumy, mówienie przez zęby, poruszanie głową w trakcie mówienia, zasłanianie ust mogą utrudnić osobie słabosłyszącej odczytanie wiadomości z ruchu warg,
- komunikuj się pisząc na kartce lub w telefonie,
- jeśli osoba słabosłysząca nie rozumie jakiegoś zdania, nie irytuj się, jeśli poprosi o powtórzenie. Nie mów go w tej samej formie, postaraj się ująć to inaczej.

Na mityngach stacjonarnych należy zwrócić uwagę na akustykę, wielkość i wysokość sali oraz wyposażenie w pętlę indukcyjną. Jest to urządzenie redukujące szумы i wspomagające słyszalność mowy ludzkiej dla osób, które korzystają z aparatów słuchowych. Innym rozwiązaniem są systemy FM - bezprzewodowe urządzenia radiowe, które wspomagają przesyłanie dźwięków na odległość. Alternatywą dla pętli i systemów FM jest organizowanie spotkań w niewielkich salach, siadanie w okręgu, tak aby osoba słabosłysząca mogła mieć możliwość czytania z ruchu ust. W przypadku mityngów online ogromnym wsparciem dla słabosłyszących alkoholików są paski z napisami, czyli transkrypcja mowy na tekst.

Osoby z niepełnosprawnością wzroku

Do osób z niepełnosprawnością wzroku należą:

- osoby, które nie widzą od urodzenia albo wczesnego dzieciństwa,
- osoby ociemniałe, które widziały, ale utraciły wzrok całkowicie lub częściowo,
- osoby słabowidzące.

Te osoby spotykamy najczęściej z białą laską, psem przewodnikiem lub osobą asystującą.

Wskazówki do kontaktu z osobami z niepełnosprawnością wzroku:

- zawsze najpierw zapytaj, czy potrzebuje pomocy,
- nie pomagaj na siłę,
- zanim nawiądziesz kontakt fizyczny, uprzedź o tym osobę niewidomą, przedstaw się,
- jeśli chcesz ucisnąć dłoń, poinformuj o tym osobę niewidomą „Chcę ucisnąć Twoją dłoń”,
- gdy zdecydujesz się pomóc osobie niewidomej, użyj jej przedramienia,
- wchodząc do pomieszczenia, zasygnalizuj swoją obecność, informuj również kiedy wychodzisz,
- w nowym miejscu opisz dokładnie pomieszczenie, oprowadź po budynku, poinformuj o przeszkodach (np. teraz skręcimy, tu są dwa stopnie i idziemy prosto, musimy ominąć słupek, 10 kroków w prawo są drzwi do toalety),
- nie zostawiaj osoby niewidomej samej na środku sali bez informacji, gdzie może usiąść, gdzie jest wyjście,
- nie dotykaj laski ani psa osoby niewidomej. Pies jest w pracy, a laska stanowi część przestrzeni osobistej tej osoby,
- nie unikaj zwrotów: „Dobrze Cię widzieć” czy „Do zobaczenia”, osoby niewidome używają takich zwrotów w sposób naturalny.

Na sali mityngowej ważne dla osoby słabowidzącej jest oświetlenie rozproszone, nie punktowe. Pomocne może być oklejenie kolorowymi taśmami dużych szklanych drzwi, oznaczenie progów, schodów oraz innych przeszkód w budynkach.

Osoby z niepełnosprawnością ruchową

Tak jak w przypadku innych niepełnosprawności jest to grupa dość zróżnicowana. Będą to ludzie korzystający z wózków inwalidzkich, kul ortopedycznych, osoby np. z ograniczoną motoryką rąk, po amputacjach czy też osoby niskorosłe. Napotykać one wiele barier, szczególnie architektonicznych.

Wskazówki do kontaktu z osobami z niepełnosprawnością ruchową:

- zwracaj się bezpośrednio do rozmówcy, nie do asystenta czy opiekuna,
- podczas rozmowy z osobą na wózku usiądź na krześle, jeśli takiej możliwości nie ma oddal się na tyle, żeby osoba na wózku nie musiała zadzierać głowy,
- wózek, kule, balkoniki stanowią przestrzeń osobistą, zapytaj czy możesz ich dotykać, przestawiać je, kłaść na nich cokolwiek.

Zadbanie o dostępność w przypadku osób z niepełnosprawnością ruchową to organizowanie spotkań czy warsztatów w budynkach, w których jest pochylnia, winda oraz toaleta dostosowana do potrzeb tych osób. Wnoszenie wózka do budynku jest ostatecznością i nie oznacza dostępności.

Sprzęty, które ułatwiają poruszanie się: wózki elektryczne, skutery, wózki ortopedyczne itd. mają różną wielkość. Należy sprawdzić, czy drzwi do budynku mają minimalną szerokość 90 cm. Wybierajmy takie miejsca spotkań, w których jest niewiele progów. Zwracajmy uwagę na przestrzenie manewrowe umożliwiające swobodny obrót wózka, nawet wycieraczka przed wejściem do budynku może być przeszkodą. Chcąc poprawić dostępność możemy korzystać z tymczasowych rozwiązań (proste podjazdy, rampy).

Osoby z zaburzeniami mowy

Mogą to być np. osoby po udarze, po wypadku, z uszkodzeniami układu nerwowego.

Należy poświęcić takiej osobie maksymalną uwagę, nie przerywać, ani nie kończyć za nią zdań.

Można zaproponować inny rodzaj komunikacji np. pisanie na kartce.

Osoby z ukrytą niepełnosprawnością

Nie każdy rodzaj niepełnosprawności jest widoczny. Są osoby, które bardzo niechętnie lub wcale nie informują o swoich problemach zdrowotnych.

Ich zachowania mogą wydawać się dziwne, niezrozumiałe lub mogą przeszkadzać innym. Jedynie uważność i empatia będą kluczem do zrozumienia. W miarę naszych możliwości starajmy się uszanować odmienne potrzeby, czy prośby takiej osoby mogące być wynikiem jej niepełnosprawności.

Łącznik ds. dostępności

Warto przedyskutować, czy jest możliwość powołania takiej służby na poziomie grupy lub intergrupy. Jej zadaniem jest integrowanie działań związanych z pomocą, której potrzebują alkoholicy z niepełnosprawnością, zbieranie i wymiana informacji o możliwościach poszczególnych grup. Osoby pełniące tę służbę powinny ściśle współpracować z zespołami Informacji Publicznej.

IX. NIESIENIE POŚLANIA ZA POŚREDNICTWEM MEDIÓW/ŚRODKÓW MASOWEGO PRZEKAZU

„AA nigdy nie osiągnęłoby swoich obecnych rozmiarów, gdyby nie całe legiony sympatyków ruchu. Jak świat długi i szeroki, znaczna część alkoholików trafia do wspólnoty dzięki przychylnym artykułom

i komentarzom we wszystkich możliwych środkach przekazu.” (*12 Kroków i 12 Tradycji*, Warszawa 2003, str.179)

Jednym z pierwszych, a w opinii wielu najważniejszym, był artykuł Jacka Alexandra, napisany w 1941 roku, na zamówienie redakcji *Saturday Evening Post*. Początkowo dziennikarz był sceptycznie nastawiony do AA. Jednak, gdy bliżej poznał Wspólnotę, alkoholików, powierników niealkoholików, ciekawostki na temat powstawania grup w Nowym Jorku, Filadelfii, Chicago, Akron i Cleveland, zmienił swój stosunek i stał się przyjacielem Anonimowych Alkoholików – przygotował entuzjastyczny materiał, który rozpropagował ideę AA w całych Stanach Zjednoczonych. W ten sposób pierwsi anonimowi alkoholicy uniknęli reklamowania się, gdyż opowiedział o nas profesjonalista. Wkrótce też zrozumieliśmy, jak łatwo można ulec pokusie osobistych ambicji i rozgłosu. W procesie rozwoju kontaktów z prasą i mediami ważne okazało się informowanie o zasadach anonimowości, szczególnie osobistej - nieujawniania nazwisk i twarzy w publikowanych materiałach.

Od czasu pierwszych publikacji wiele się zmieniło w funkcjonowaniu mediów, ale wciąż jako członkowie AA dążymy do pełnej uczciwości. Dziennikarze zwykle doceniają szczerze motywy, którymi kierujemy się, pragnąc informować społeczeństwo o istnieniu Wspólnoty i naszym sposobie rozwiązywania problemu alkoholowego.

Spektakularne, obszerne materiały, artykuły i programy radiowe oraz telewizyjne w ogólnokrajowych mediach są oczywiście bardzo efektowne. Jednak nie ukazują się codziennie i obarczone są ryzykiem, że „coś pójdzie nie tak”. Ma to miejsce, ponieważ o ich ostatecznej formie decydują osoby i czynniki, na które członkowie AA, również ci zaangażowani w dany materiał, nie mają wpływu. Na przykład w ostatniej chwili wydawca, redaktor, dział reklamy i marketingu, a nawet fotoedytor zmieni zdjęcie czy też korektor poprawi jakieś sformułowanie.

Zespoły informacji publicznej mogą nawiązywać kontakty z przedstawicielami mediów w celu rozpowszechniania informacji o Wspólnocie poprzez:

- ogłoszenia w prasie lokalnej o miejscu i terminie spotkań grup AA lub o dyżurach w punkcie informacyjno-kontaktowym, często te ogłoszenia publikowane są również w wersji online,
- artykuły i wywiady zamieszczane w prasie,
- udział w audycjach radiowych,
- udział w programach telewizyjnych,
- ogłoszenia, artykuły, wywiady i inne formy internetowe.

Realizując te zadania konieczne jest stosowanie się do zasad anonimowości opisanych w rozdziale II. Wypowiadamy się w swoim imieniu, nie w imieniu Wspólnoty, nie podajemy nazwiska i nie ujawniamy swojej twarzy w połączeniu z informacją o naszej przynależności do AA.

Dzięki współpracy z mediami lokalnymi (regionalne dzienniki, programy telewizyjne i radiowe, gazety i portale gminne, dzielnicowe, drukowane i internetowe periodyki branżowe, strony www urzędów), możemy osiągnąć równie dobre efekty – niekiedy na szerszą i/lub dłuższą czasowo skalę. Do redakcji lokalnej gazety znacznie łatwiej dotrzeć niż do ogólnopolskiego dziennika, a informacja o wydarzeniu AA nie musi konkurować z setkami innych wydarzeń. Znacznie łatwiej też nawiązać przyjacielskie relacje z dziennikarzami i redaktorami, którzy mogą pomóc nam w respektowaniu naszych Tradycji (jeśli ich o nich poinformujemy). Choć media niewątpliwie ewoluowały przez kilkadziesiąt lat od publikacji tekstu Jacka Alexandra, wydaje się, że sposób nawiązywania i utrzymywania relacji z osobami spoza AA, opisany przez Billa W., mimo upływu czasu nie stracił na aktualności. Korzystajmy zatem z osobistych kontaktów i bądźmy przyjaciółmi dla naszych przyjaciół.

„Nasze stosunki ze społeczeństwem powinny opierać się na zasadzie osobistej anonimowości. Uważamy, że AA powinno unikać sensacyjnej reklamy. Nasze nazwiska i zdjęcia jako członków AA nie powinny być rozpowszechniane w radiu, w prasie, filmie lub telewizji. Nasze oddziaływanie na zewnątrz powinno opierać się na przyciąganiu a nie reklamowaniu. Nigdy nie możemy sami siebie zachwalać. Uważamy, że będzie lepiej, jeśli będą nas polecać nasi przyjaciele.” (12 Kroków i 12 Tradycji, Warszawa 2003, str. 191).

49. Konferencja Służby Krajowej AA w Polsce, wzorem decyzji Konferencji Służb Ogólnych USA/Kanady z 2013 roku, potwierdza, że Internet, media społecznościowe i wszelkie formy przekazu publicznego są domyślnie zawarte w ostatnim sformułowaniu krótkiej formy Tradycji Jedenastej, w której czytamy „[...] wobec prasy radia i filmu”.

Istotne jest informowanie dziennikarzy o kwestiach naszej osobistej anonimowości, niewiązaniu się z innymi organizacjami czy przedsięwzięciami, niepobieraniu opłat za nasze działania. Przekazanie tych wiadomości w sposób spokojny i klarowny, raczej codziennym językiem niż cytatai z literatury AA, i w formie prośby, zwiększa szanse na ich spełnienie. Z pewnością naszej sprawie pomoże traktowanie przedstawicieli mediów z przyjaźnią i zrozumieniem. Wyraźmy oczekiwanie o zastosowanie pewnych rozwiązań np. dotyczących zachowania anonimowości: zaciemnienie sylwetki albo filmowanie od tyłu, lub tylko dłoni, zastosowanie technik zmieniających rozpoznawalność głosu. Warto jednak rozważyć, czy głos bardzo zmieniony, metaliczny albo spowolniony, podobnie jak peruki, kaptury, ciemne okulary, czarne paski na wysokości oczu nie dadzą raczej niepożądanego efektu np. skojarzeń kryminalnych. Każde wystąpienie ma wpływ na szerszy kontekst: wizerunek Wspólnoty AA w społeczeństwie.

Warto też wyjaśnić na wstępie, dlaczego i po co prezentujemy się właśnie w taki sposób – to może zapobiec uprzedzeniom i formułowaniu nieprzychylnych opinii (zapewnienie o anonimowości może być też szczególnie ważne dla ludzi, którzy rozważają, czy do nas przyjść).

Po rozmowie z dziennikarzem poprośmy o autoryzację (przed wywiadem powinien poinformować o prawie do autoryzacji, ale życie pokazuje, że nie zawsze o tym pamięta). Jeśli przygotowywany przez niego tekst zawiera wypowiedzi wielu osób, to do autoryzacji dostaniemy tylko naszą. Obowiązek autoryzacji znika, gdy nasza wypowiedź zostanie w tekście sparafrazowana, nie będzie cytatem. Dobrą praktyką jest zespołowa autoryzacja (autor wywiadu ze sponsorem lub z zespołem informacji publicznej), warto, by na tekst spojrział ktoś, kto ma dystans i wiedzę.

Sposobem na łatwiejsze otrzymanie tekstu do wglądu może być np. propozycja „W mojej wypowiedzi mogły się pojawić żargonowe, charakterystyczne dla AA sformułowania albo jakieś niuansy, jeśli mi pan/pani wyśle ten tekst, to chętnie pomogę je wyłapać, by te treści były bardziej przejrzyste i zrozumiałe dla każdego”. Choć oczywiście najlepiej mówić tak, by niczego już nie trzeba było poprawiać. Spokojne, pozbawione nerwowych ruchów podejście, zwiększa zaufanie do nas i zjednuje nam przyjaciół. Dlatego dobrą zasadą wydaje się kontaktowanie z mediami odpowiednio przygotowanych do informacji publicznej członków AA: nie tylko w kwestii świadomości tego, co i w jaki sposób zakomunikować, ale także w sposobie bycia, umiejętności szybkiego i spokojnego reagowania (zimna krew przydaje się szczególnie w czasie nagrań i programów na żywo). Kontakt z dziennikarzem, kamerą, a nawet z dyktafonem bywa bardzo stresujący, wręcz paraliżujący. A wystąpienie osoby bardzo stremowanej może przynieść więcej szkody niż pożytku. Nie zapominajmy więc o tym, że możemy poprosić o wypowiedź w naszym imieniu przyjaciela AA lub powiernika kl. A (oni mogą mówić o nas więcej, w sposób, jaki niekoniecznie nam przystoi – bo my mamy przecież informować, a nie reklamować i zachwalać samych siebie, nie muszą też zachowywać anonimowości).

Informacja publiczna, szczególnie w obszarze kontaktu z mediami, różni się nieco od współpracy z profesjonalistami, chociażby tym, że z dziennikarzem spotykamy się często jednorazowo i może nie być okazji, by coś naprawić czy dopowiedzieć. Oczywiście nie jesteśmy profesjonalistami, ale powinniśmy bardzo dobrze przygotować się do działań, które mamy wykonać. Do takich wniosków doszli uczestnicy II Międzynarodowej Konwencji AA w St. Louis w 1955 roku, podkreślając, że kontakty publiczne AA z mediami nie powinny być zostawione przypadkowi, a spotkania reporterów z członkami AA powinny być dobrze przygotowane.

Po co występujemy i czego nie robimy?

Informacja, jaką mamy do przekazania, powinna być rzeczowa. Musimy starannie unikać przechwałek, a także dyskredytowania innych „podmiotów” czy organizacji zajmujących się problemem alkoholizmu.

Pamiętajmy, że Anonimowi Alkoholicy mogą mówić jedynie o sobie znanym sposobie powrotu do zdrowia i Programie AA. Dziesiąta Tradycja przestrzega nas przed wchodzeniem w polemiki i podkreśla, że jest wiele tematów, którymi się nie zajmujemy nie tylko na naszych mityngach, ale także w publicznych wypowiedziach. Dziennikarze mogą pytać nas o drażliwe kwestie (takie są zresztą najciekawsze dla niektórych mediów), również o zagadnienia o charakterze polemicznym, np. „co sądzimy o akcyzie?”, „co sądzimy o sprzedaży alkoholu na stacjach benzynowych?”. Dziesiąta Tradycja pomaga nam w takich momentach: choć prywatnie możemy mieć zdanie na każdy z powyższych tematów, to gdy występujemy z informacją publiczną jako członkowie AA „nic o tym nie sądzimy, bo my w AA się takimi sprawami nie zajmujemy, to nie jest temat dla nas”. Niekiedy lepiej zrezygnować z możliwości wystąpienia w jakimś medium niż niezręczną wypowiedzią, przysporzyć Wspólnocie AA wrogów lub przedstawić ją w fałszywym świetle.

Praktyczne wskazówki dla zespołów informacji publicznej w kontaktach z mediami.

- grupa AA, intergrupa, służby regionu mogą zbierać informacje o funkcjonujących na terenie ich działania mediach (adresy, nr telefonu, adresy e-mail),
- do redakcji możemy kierować listy zapraszające do współpracy,
- zainteresowanym dziennikarzom możemy zaproponować udział w mityngach otwartych, a także w przystępny sposób poinformować o wynikających z Tradycji zasadach, których jako członkowie AA chcemy przestrzegać (pamiętajmy, że te zasady „obowiązują” nas, nie dziennikarzy),
- zapraszamy dziennikarzy na spotkania informacyjne, warsztaty, zloty, wydarzenia regionalne czy krajowe,
- przekazujemy materiały informacyjne, wyjaśniające nasze podstawowe zasady i pojęcia, aby unikać nieporozumień dotyczących nieadekwatnych sformułowań np. organizacja, fundacja, stowarzyszenie abstynenckie,
- uzgadniamy przed spotkaniem pytania czy tematykę rozmowy. Poprośmy o autoryzację tekstu (**w tym miejscu znajdzie się link do wniosku opracowanego przez prawnika BSK AA**),
- przygotowujemy się do wystąpienia w radio, telewizji czy internecie, wytypujemy odpowiednie osoby, poprośmy o wypowiedź w naszym imieniu przyjaciela AA lub powiernika kl. A,
- podczas wystąpień w telewizji, jeśli jesteśmy przedstawiani jako członkowie AA upewnijmy się, że będą zachowane zasady anonimowości:

- nie pokazujemy swojej twarzy (zasłonięta, zaciemniona, niewidoczna – możemy też siedzieć tyłem),
 - nie podajemy nazwiska,
 - prosimy o zastosowanie technik zmieniających rozpoznawalność głosu,
 - uzgadniamy listy pytań przed nagraniem,
 - prosimy o autoryzację wypowiedzi (przed emisją na antenie),
- pamiętajmy, że Anonimowi Alkoholicy mogą mówić o swoim sposobie powrotu do zdrowia i Programie AA.

X. WARSZTATY, SPOTKANIA ROBOCZE – ZESPOŁU INFORMACJI PUBLICZNEJ

Tradycja Piąta (długa forma)

„Każda grupa AA powinna stanowić duchową całość, mającą tylko jeden główny cel – nieść posłanie alkoholikowi, który jeszcze cierpi.”

Mityngi (spotkania) robocze oraz inwentura grupy AA są doskonałą okazją i miejscem wymiany doświadczeń w dziedzinie informacji publicznej. Można wówczas porozmawiać jak grupa niesie posłanie AA oraz czy ma służby powołane do realizacji tego celu. Już trud organizacji cotygodniowego mityngu jest dużym wyzwaniem dla grupy. Warto jednak wspólnie się zastanowić i odpowiedzieć na pytanie: co możemy zrobić lokalnie, aby dotrzeć z informacją do ludzi potrzebujących pomocy. Jesteśmy anonimowi, ale nie możemy być niewidoczni.

Przykłady tematów, które warto omówić i przedyskutować:

- czy aktualne informacje o naszej grupie są w ogólnopolskim spisie internetowym grup AA,
- czy oznaczenia na zewnątrz naszego lokalu są czytelne i ułatwiają dotarcie na mityng (np. zawieszka na drzwi, baner informacyjny, plakat),
- czy są przygotowane ulotki informacyjne, wizytówki, plakaty itp.,
- czy posiadamy pieczętkę grupy, która może służyć nie tylko do potwierdzania udziału w spotkaniu, ale również możemy nią oznaczać dostępne ulotki i plakaty rozpowszechniając w ten sposób informacje o naszej grupie,

przykład wzoru pieczętki:

Grupa AA /nazwa/
Spotkania w /dzień tygodnia/
godzina 18:00 /pomieszczenie/
00-000 /miejscowość/, ul. /nazwa ulicy i numer/

- czy wiemy, gdzie możemy umieścić informacje o Wspólnocie (przychodnie, szpitale, policja, straż miejska, biblioteki, parafie itp.),
- czy bierzemy udział lub organizujemy warsztaty i spotkania informacyjne,
- czy opiekujemy się grupami lub mityngami w ZK, AŚ, DPS, detoksach i innych,
- czy powołaliśmy służbę łącznika ds. informacji publicznej,
- czy finansujemy przedsięwzięcia z zakresu informacji publicznej,
- czy organizujemy mityngi otwarte grupy z udziałem zaproszonych profesjonalistów,
- czy bierzemy udział w działaniach intergrupowego zespołu informacji publicznej.

Sponsorowanie w służbach oraz praca z innymi członkami na szczeblu zespołu informacji publicznej wzbogaca nasze doświadczenia. Udział w warsztatach dostarcza grupowej i indywidualnej wiedzy, jest również polem do wymiany doświadczeń w dziedzinie informacji publicznej. Organizacja warsztatów zapewnia ciągłość i rotację w służbie.

Zespoły informacji publicznej powinny prowadzić informację dla grup o potrzebie niesienia posłania AA. Jednym ze sposobów jest przyjazne informowanie społeczeństwa.

Grupa AA może również organizować warsztaty informacji publicznej. Sugeruje się aby takie przedsięwzięcia odbywały się poza ustalonym terminem mityngu.

Metody prowadzenia warsztatów:

- „spikersko-dyskusyjna”:

Najczęściej spotykaną i sprawdzoną formą przeprowadzenia warsztatów jest metoda „spikersko - dyskusyjna”. Polega ona na tym, że zaplanowane zagadnienia/panele prowadzone są przez doświadczonych członków Wspólnoty. W ten sposób zainicjowany temat dyskutowany jest na forum uczestników, którzy dzielą się swoimi doświadczeniami.

Przykładowy plan i tematy przeprowadzonych jednodniowych warsztatów:

W tym miejscu znajdzie się link do materiałów – planów z różnych Warsztatów organizowanych na różnych poziomach.

- grupy „dyskusyjno-problemowe”:

Przy organizacji warsztatów możemy skorzystać z metody „grup dyskusyjno - problemowych”, która sprawdza się od wielu lat w innych krajach. Zaplanowane zagadnienia/panele omawiane są w podgrupach tematycznych, następnie wypracowane wnioski przedstawiane są na wspólnej sesji plenarnej.

Przykładowy plan i tematy jednodniowych warsztatów:

- część wstępna,
- organizacja i program spotkania,
- przedstawienie tematów, podział na grupy warsztatowo-dyskusyjne (skład grupy można ustalić np. metodą losowania),
- tematy:
 - formowanie zespołu informacji publicznej,
 - anonimowość podczas wystąpień publicznych,
 - miejsca i instytucje, do których możemy dotrzeć z informacją o AA,
 - sponsorowanie w służbie informacji publicznej,
 - profesjonaliści, przyjaciele AA i jak z nimi nawiązać kontakt,
 - plan, konspekt spotkania informacyjnego,
- wspólna sesja plenarna, przedstawienie prac grup tematycznych, dyskusja,
- zakończenie, podsumowanie, sporządzenie notatki, sprawozdania.

Ogólnopolskie Warsztaty Informacji Publicznej.

Komisja Informacji Publicznej Konferencji Służby Krajowej w Polsce każdego roku organizuje Warsztaty o charakterze ogólnopolskim. Każde tego typu wydarzenie winno spełniać warunki, które zostały określone i uzasadnione w komunikacie Rady Powierników SK:

„Kryteria, jakie powinny spełniać warsztaty i zloty ogólnopolskie, są domyślnie określone w Regulaminie Pracy Służby Krajowej będącym integralną częścią Karty Konferencji Służby Krajowej. W rozdziale VII pkt 22 czytamy: ***Rada Powierników współpracuje z Biurem Służby Krajowej AA we właściwym przygotowaniu ogólnopolskiego Zlotu Radości – Święto Zdroju (w tym m.in. akceptacja hasła, logo i programu Zlotu) i ogólnopolskich warsztatów tematycznych i spotkań AA (w tym m.in. akceptacja miejsca, programu i tematyki spotkania).***

Tym samym użycie przez organizatora nazwy „ogólnopolskie” nakłada na Radę uprawnienie i obowiązek zadbania o to, aby spotkania odbywały się zgodnie z zasadami AA, zaś na Biuro – obowiązek logistycznej obsługi takiego wydarzenia lub pomocy w przypadku, gdy głównym organizatorem nie jest Służba Krajowa. Takie spotkania umieszczane są w kalendarium Wspólnoty, a Rada Powierników deleguje do udziału w nich członka właściwego Zespołu Powierniczego. Informacja o ogólnopolskim zasięgu tego wydarzenia jest wtedy udostępniana poprzez wewnętrzne kanały naszej Wspólnoty: regionalne komunikatory internetowe, newsletter Służby Krajowej czy stronę internetową.

W tym miejscu znajdzie się link do materiałów – sprawozdań z różnych Warsztatów organizowanych na różnych poziomach.

XI. INFORMACJA WEWNĄTRZ WSPÓLNOTY

Już dawno dostrzeżono, że skuteczność działania oraz szybkie osiąganie zamierzonych celów uzależnione jest od właściwego wewnętrznego obiegu informacji oraz zbierania tych informacji w taki sposób, by mieć do nich łatwy dostęp.

W czasie, w którym powstaje nasz Przewodnik znaleźliśmy się w punkcie zwrotnym. Zmuszeni postępowaniem technologicznym oraz warunkami bezpieczeństwa musieliśmy wyłączyć nasz centralny system informacji wewnętrznej EMITENT. Pojawiła się również potrzeba modernizacji naszej strony internetowej. Nie można w tym miejscu nie zauważyć, że nowoczesność wiąże się z nakładami finansowymi. Tanie i bezpłatne rozwiązania mogą nie spełnić naszych oczekiwań, drogie mogą okazać się nie do udźwignięcia w dłuższej perspektywie. Zatem powinniśmy szukać takich, które za rozsądną cenę zapewnią nam odpowiednie zabezpieczenia i utrzymanie anonimowości.

1. Rzut oka na historię informacji wewnętrznej.

Spójrzmy na czasy, w których tworzone nasz system komunikacji elektronicznej, aby właściwie go zrozumieć. Nie istniała wtedy w Polsce telefonia komórkowa, nie było forów społecznościowych, nie wszyscy mieli dostęp do linii telefonicznych, na których opierał się internet. Korzystanie z internetu stacjonarnego było drogie i naliczane za każdą minutę, a łącza niestabilne i często się zrywały. Tak wyglądała ówczesna rzeczywistość. Członkowie Wspólnoty w zdecydowanej większości nie posiadali własnych skrzynek e-mail, o skrzynkach Grup AA nikt wtedy nie słyszał. Komunikacja wewnątrzwspólnotowa odbywała się na zasadzie przekazywania informacji na grupach, intergrupach czy regionach. Tworzono różnego rodzaju dokumenty pisane czy drukowane, w tym np. biuletyny „Co, gdzie, kiedy”, które rozdawano na spotkaniach lub rozsyłano pocztą tradycyjną.

W Biurze Służby Krajowej zatrudniono informatyka, który zbudował stronę internetową oraz system komunikacji wewnętrznej. Jako, że był on również członkiem Wspólnoty, to znał zasady anonimowości. Kierując się również Tradycjami AA stworzył komunikator EMITENT, który w chwili powstania był rozwiązaniem nowoczesnym i zapewniającym nam bezpieczeństwo. Laicy uważają, że w internecie są anonimowi, profesjonalisci wiedzą, że to nieprawda, a treści tam umieszczone porównać można do banerów przy ruchliwej autostradzie. Każdy, kto zechce może je przeczytać. W internecie funkcjonują różne narzędzia zbierające i indeksujące ruch sieciowy oraz wpisywane treści. Ma to służyć nie tylko zbieraniu informacji przydatnych reklamodawcom, ale nawet sprzedaży naszych danych osobowych. EMITENT pracował na serwerze BSK i był zabezpieczony przed inwigilacją wg.

znanych wtedy metod. Na serwerze tym zbudowano również stronę internetową. Skierowana ona była głównie do użytkowników będących członkami Wspólnoty i zawierała ogólnopolski spis mityngów. Funkcjonował tam również Regionalny Serwis Informacyjny, w skrócie RSI, poprzez który regiony AA mogły przekazywać informacje na temat bieżących wydarzeń. Ukazywały się one w przestrzeni publicznej wobec czego ostatecznie odpowiadał za nie pracownik Biura Służby Krajowej.

W latach 2013 - 2015 zaczęliśmy bardzo poważnie podchodzić do przebudowy naszej strony internetowej, aby dostosować ją do nowych standardów. Miała służyć bardziej do przyciągania nowicjuszy i informowania społeczeństwa o Wspólnocie AA i o naszych spotkaniach. W tej sytuacji okazało się jednak, że musimy zbudować tę stronę od nowa. W rezultacie istnieje ona do dzisiaj, a plany jej rozbudowy nie powiodły się z powodu ograniczeń technicznych.

Rozwój technologiczny, coraz bardziej powszechny dostęp do internetu, rosnąca świadomość społeczna w zakresie łączności elektronicznej widoczna wśród członków Wspólnoty oraz szereg innych okoliczności spowodowały, że nasz wewnętrzny system łączności stawał się coraz bardziej niewydolny i przestawał odpowiadać zapotrzebowaniu. Rozpowszechniające się zjawisko reklamy masowej przesyłanej środkami komunikacji elektronicznej wymuszało tworzenie zabezpieczeń antyspamowych. EMITENT wysyłający wiele wiadomości w jednym czasie zaczął być traktowany przez te systemy jako spam. Skutkowało to blokowaniem naszego serwera i oznaczanie go, jako zagrożenia, w wyniku czego nasza poczta nie docierała do adresatów.

2. Rzut oka na teraźniejszość informacji wewnętrznej

Automatyczne wyłączenie dotychczasowego komunikatora wymusiło zmiany w strukturze informacji wewnętrznej. Od jakiegoś czasu pojawił się nowy, ogólnopolski komunikator, nazwany Newsletterem Służby Krajowej (NSK). Jego głównym celem jest przekazywanie informacji o znaczeniu i zasięgu ogólnopolskim. Bliźniaczy, niezależny mechanizm funkcjonuje przy elektronicznej subskrypcji biuletynu *Skrytka* oraz biuletynu dla naszych przyjaciół – profesjonalistów *Więści z AA*.

Regiony natomiast samodzielnie wybrały jedno z kilku profesjonalnych narzędzi kampanii mailingowych testowanych przez zespół IT. Równocześnie podjęto decyzję o reformie naszego systemu komputerowego, zakupiono dostęp do samodzielnego serwera (hosting), przeniesiono pocztę na nowy serwer i przygotowano środowisko do tworzenia nowej strony internetowej.

3. Rzut oka na wizję przyszłości informacji wewnętrznej

Pracownicy BSK oraz powierniczy Zespół ds. Mediów Elektronicznych i Infrastruktury IT są w trakcie reformy polegającej na:

- przeniesieniu i archiwizacji danych ze starego na nowy serwer lub na dyski stacjonarne,
- zbudowanie nowej strony internetowej, która zastąpi istniejące strony,
- wymianie komunikatora do dyżurów online,
- zrezygnowaniu z przestarzałych narzędzi i poprawie bezpieczeństwa zasobów naszej Wspólnoty.

Wszystkie te działania mają doprowadzić do tego, że nasze strony będą czytelne i intuicyjne, a tym samym znalezienie informacji będzie łatwiejsze, oraz, co bardzo ważne, zapewniające bezpieczeństwo.

XII. BŁĘDY I ZAGROŻENIA, CZYLI NA CO UWAŻAĆ

W niniejszym rozdziale pragniemy podzielić się naszym doświadczeniem, opisując czego nauczyliśmy się NIE robić na polu kontaktów z innymi, współpracy z profesjonalistami i wystąpień poza AA, czyli w tych obszarach niesienia posłania, które zwykliśmy nazywać Informacją Publiczną i Współpracą z Innymi. Zdarza się, że sposób, jak i co mówimy sabotuje nasze własne cele. Dzieje się

tak przeważnie z powodu niewiedzy. A źle przeprowadzona informacja publiczna może dać efekt gorszy, niż gdyby jej wcale nie było.

Szybko przekonał się, że choć nie mamy prawa twierdzić, iż mówimy w imieniu Wspólnoty AA, to przez słuchaczy najczęściej tak właśnie jesteśmy odbierani – jako wizytówka AA. Nie pamiętają oni naszych imion, ale pamiętają jak byliśmy ubrani, co mówiliśmy, jak się zachowywaliśmy. Przez pryzmat kontaktu z nami patrzą na całą Wspólnotę i tak ją postrzegają. Zwykle otwarci i chętni do nawiązania współpracy, mogą długo pamiętać nasze lekceważenie czy brak odpowiedzialności. Nasze błędy w tym obszarze skutkowały ochłodzeniem lub zawieszeniem współpracy, a w skrajnych przypadkach nawet jej zerwaniem. Odbudowanie kontaktów zazwyczaj było o wiele trudniejsze niż ich nawiązanie.

Nauczeni doświadczeniem stworzyliśmy listę sugestii, których przestrzeganie, naszym zdaniem, ma szansę pomóc w kontaktach ze światem zewnętrznym. Jesteśmy przekonani, że lista ta może być znacznie dłuższa i nie wykluczamy w przyszłości wzbogacenia jej waszymi doświadczeniami. Musimy też zaznaczyć, że niezmiernie burzliwie rozważaliśmy, jaką formę mają mieć te sugestie. My sami nie lubiliśmy, gdy mówiono nam, co mamy robić albo czego nie robić. Zwykle byliśmy przekonani, że wiemy lepiej. Nie znaleźliśmy w pełni satysfakcjonującego nas rozwiązania. Połączyliśmy więc dwie opcje. Z jednej strony mamy doświadczenia, które być może zainspirują was do wysnucia własnych wniosków, z drugiej zaś listę bezpośrednich zaleceń i sugestii.

Mamy świadomość, że przedstawiony katalog może wydać się chaotyczny - nie powstał on bowiem jako sklasyfikowane, uporządkowane narzędzie, a był wynikiem burzy mózgów na kanwie opisanych wcześniej doświadczeń. Wierzmy, że będzie jednak przydatnym źródłem w działaniach na polu Piątej Tradycji - w tej części, którą zajmuje się informacja publiczna. Same historie, zostały spisane w niemal oryginalnej wersji. Zmieniliśmy jedynie to, co pozwalałoby zidentyfikować miejsce lub osoby.

HISTORIE OSOBISTE

- 1) Do zespołu dołączył kolega (2 lata abstynencji, program, podopieczni), który był bardzo chętny, aktywny, na każde wezwanie, z pomysłami i samochodem, ale miał ambicje kierownicze i osobiste, nie potrafił współpracować z zespołem, potakiwał, a robił swoje.
 - nie uzgadniając z nikim z zespołu, mówił swojemu podopiecznemu (będącemu zaledwie tydzień w AA), że też może iść z nami. Musieliśmy to odkręcać i wyjaśniać za niego,
 - na umówionej rozmowie z panią ..., na pytanie sekretarki w jakim celu do pani ..., odpowiedział „Ona wie, proszę ją zawołać”,
 - podczas spotkania informacyjnego, kiedy miał dawać ulotki wychodzącym osobom, wyszedł rozmawiać ze znajomą alkoholiczką („Bo ja mam działać, tak mi powiedział sponsor”, tak nam oznajmił). Zanim to zauważyliśmy, nie zdążyliśmy w porę nadrobić jego zadania i część uczestników nie otrzymała ulotek,
 - w trakcie spotkania z pacjentami ośrodka leczenia uzależnień wysyłał cały czas sms-y, bo tak mu kazał sponsor. Dopiero w przerwie mogliśmy go poprosić o schowanie telefonu do plecaka,
 - spotkanie, ustalony scenariusz, ta osoba miała tylko przedstawić prezentację o historii AA. Dwie inne osoby historie osobiste. Wszystko było uzgodnione wcześniej. Pod drzwiami oznajmił nam, że on i tak powie swoją historię, bo jest ważna. Żeby nie robić afery przemilczeliśmy. Na miejscu wszystko okazało się za długie, ludzie zaczęli wychodzić w trakcie kolejnej wypowiedzi, w związku z czym także nie otrzymali materiałów, ani nie wypełnili ankiety. Mówiąc swoją historię (!) wysyłał sms-y. Mimo uzgodnień, zwracał się do wszystkich „ty”, „wy”. Na uzgodnione miejsce naszego spotkania przyjechał 15 minut później. Nie

spóźniliśmy się, ale mieliśmy dwa telefony od organizatora, z pytaniem czy na pewno będziemy,

- unikał spotkań podsumowujących i omówienia działań i błędów lub potakiwał, przyznawał się, a zmian nie było. W końcu całkowicie przejął delegowane na niego kontakty i opuścił naszą grupę. Nie mamy wpływu i dostępu do wypracowanych przez nas działań. Przecież nie możemy wciągać ludzi z zewnątrz w wypaczenia we Wspólnocie.

2) Współpraca z Al-Anon na spotkaniach w ..., z której bardzo się cieszyliśmy.

- na pierwszym spotkaniu w tym miejscu nie zadbałem o wyjaśnienie naszych zasad i zostałem przedstawiony z imienia i nazwiska, jako ten najważniejszy, który wręcz chyba prowadzi całe AA,
- koordynatorka Al-Anon odbyła z nami spotkanie i krótki warsztat o Informacji Publicznej. Uzgodniliśmy zasady, czas, kolejność i pierwsze wspólne spotkanie informacyjne odbyło się doskonale, zgodnie z czasem i scenariuszem. Niestety na drugie spotkanie zabrała inną osobę, nie poinformowaną co do charakteru spotkania. Spotkanie przebiegało zgodnie z planem, a kiedy doszło do ostatniej części, pytań i głosów z sali, ta osoba „dorwała” się ponownie do głosu, zaprzeczała swojej wcześniejszej wypowiedzi, snuła jakieś wizje i mętne teorie. Na zakończenie dyrektor ośrodka bardzo ostro podsumował, że za długo, że ludzie będą czekali godzinę na autobus (to jest za miastem) i najważniejsze, że nie szanujemy tych, do których przyszliśmy i ich czasu.

Po spotkaniu, na sali, ta osoba zaczęła uczestników i opowiadała im o pewnym programie telewizyjnym. Na zwróconą przez nas uwagę, że jest na spotkaniu AA i reprezentuje Al-Anon stwierdziła, że ja jej nie będę mówił, co ona ma robić.

Mimo rozmowy z dyrektorem, przeprosin, osobistej znajomości z nim, nie zapraszano nas w to miejsce przez rok.

3) W tej służbie jestem najbardziej wymagający wobec siebie. To właśnie spotkania informacyjne i spotkania z profesjonalistami zmobilizowały mnie do wyczerpanej pracy.

Na jednym ze spotkań informacyjnych adresowanych do słuchaczy wydziału resocjalizacji padły słowa „trzeźwieję 6 lat”. Jest to zrozumiałe wśród uczestników Wspólnoty, ale w wyniku tego pojawiły się pytania z prośbą o wyjaśnienie. Wyjaśniłem, że to słowo używane przez uczestników Wspólnoty i używając tego żargonu mamy na myśli zdrowienie.

4) Podczas spotkania informowaliśmy o działaniu Wspólnoty, czyli o tym jak ona działa, a raczej jak według założeń działać powinna. Samo spotkanie było bardzo udane, natomiast niesmaczna sytuacja była po nim. Zachęcony przez policjanta człowiek udał się do grupy, gdzie sponsorowania nie było, poczuł się okłamany i oszukany, że rozwiązanie jest, ale rzeczywistość okazała się inna. Sam jestem tego przykładem, bo od pierwszego spotkania w grupie oczekiwałem zainteresowania „potencjalnego sponsora”, ale nie było żadnego.

5) W spotkaniu informacyjnym spiker opowiadał o swoim życiu pod wpływem, ani słowa o przyczynach i nic poza tym, że teraz żyje się „fajnie”. Jedna z uczestniczek, trzymając w ręce materiały wręczone przed spotkaniem, powołała się na tradycję o przyciąganiu i zadała pytanie: „Czy to przyciąga, bo mnie odstrasza?”(...) W wyniku tego zyskaliśmy blokadę na jakiegokolwiek spotkania w tym urzędzie. Odzyskaliśmy zgodę po 4 latach.

6) Kilka lat temu sam prowadziłem takie spotkania w atmosferze śmiertelnej powagi, efekt był taki, że nikt nie śmiał zadawać pytań. Dzisiaj są one serdeczne, przyjacielskie. Wygląd zewnętrzny często bywa zaskoczeniem dla uczestników spotkania, ponieważ w jednym momencie burzy dawne wyobrażenie o alkoholikach. To też z szacunku do uczestników. I ważna kwestia, by nie używać wulgaryzmów, nie mówić zbyt długo. Ważną kwestią jest też wyjaśnienie czym są spotkania zamknięte i otwarte. Z doświadczenia wiem, że spotkania w wąskich gronach tzw. kameralnych są bardziej owocne, jest sporo pytań, spostrzeżeń. Jeśli

spiker przedstawi swoją historię zachęcająco, w sposób dający nadzieję i potwierdzający, że jest rozwiązanie, pytań jest sporo. Efekt tego jest widoczny w późniejszym czasie w grupie są nowo przybyli. Przygotowując się do kolejnego spotkania, analizujemy, co zrobiliśmy źle, co można poprawić. Plansze, slajdy są przydatne, ale z opinii uczestników wiemy, że wolą słuchać żywego człowieka, niż jedynie oglądać prezentację.

Reakcja z naszej strony, w przypadku braku pytań ze strony uczestników: „Czego państwu zabrakło na tym spotkaniu?”.

- 7) Pierwsza sytuacja miała miejsce, gdy organizowaliśmy spotkania informacyjne w zakładzie poprawczym. Poza grupą młodych AA był raz z nami alkoholik z dłuższym stażem, ale niezrównoważony psychicznie. Miał przeszłość kryminalną, działał w organizacji przestępczej i tym dzielił się na spotkaniu w poprawczaku. My z powodu małego doświadczenia nie potrafiliśmy mu przerwać, a on tak się nakręcił, że też nie umiał (chyba chciał zaimponować tej młodzieży). Po tym spotkaniu współpraca się urwała i do tej pory nie udało się odzyskać zaufania personelu. Podopieczni takich placówek rozmawiają później z psychologami i takie rzeczy wypływają.
- 8) Dwa razy pojechałem na spotkanie informacyjne, na którym nie było przewidzianego czasu dla nas, tzn. organizatorzy nie sprecyzowali chyba w jakiej roli mamy w nim uczestniczyć. W obu przypadkach, po dużym nacisku z naszej strony, udało się kilka minut wygospodarować. To jednak była sytuacja niekomfortowa. Warto jednak ustalić przed spotkaniem ramy czasowe i się ich trzymać – również z naszej strony.
- 9) Nasze umowne granice nie pokrywają się z granicami działania innych organizacji czy instytucji. Na początku zdarzyło się, że na terenie jednego miasta działały dwie intergrupy, i na spotkaniu przygotowanym przez jedną z nich przedstawiony został spis mityngów grup tylko tej właśnie intergrupy.

Profesjonaliści zgłaszali nam obawy związane z rotacją, bo przyzwyczajają się, obdarzają zaufaniem, a następnie „muszą” zaczynać od nowa. Zdarzyło się również odwrotnie – to profesjonalista nam „zginął”, ponieważ nowa osoba w służbie koordynatora IP niedostatecznie interesuje się, nie dba lub nie dostała wystarczającej informacji. Była też sytuacja, gdy po spotkaniu z personelem, lokalna grupa nie interesowała się kontynuowaniem relacji.

Zarzucono nam również, że pacjent wrócił z mityngu, na którym słyszał opowieści o nowych autach, a nie o rozwiązaniu. A w jednym z miast na mityngu mówiono jednostronnie w negatywny sposób o terapii. Po tych wypowiedziach zamknięty został dla nas detoks, bo, jak powiedział ordynator, ma miejsce „konflikt interesów”.

Dostaliśmy też pismo z sądu z pytaniem o uczestnika AA (z imienia i nazwiska), czy uczęszcza na mityngi i czy „dobrze rokuje”. Odpisaliśmy, że nie możemy udzielić takiej informacji. Możemy natomiast każdorazowo potwierdzić obecność takiego człowieka na mityngu. Wiemy też, że w szczególnych, trudnych sytuacjach można wówczas prosić o pomoc BSK.

- 10) W spotkaniu informacyjnym brał udział członek AA, który jednocześnie był terapeutą. Jego wypowiedzi zamiast rozjaśnić słuchaczom i tak przecież niezrozumiałą dla wielu różnicę między terapią a Wspólnotą, sprawę jeszcze bardziej zagmatwały.
- 11) Na jednym ze spotkań wspominałem o książce „Anonimowi Alkoholicy”, znanej także jako „Wielka Księga”, „Niebieska Książka”, „Big Book”, czy jak niektórzy mówią: biblia alkoholików. Pod koniec spotkania jeden z uczestników, wyraźnie wzburzony zwrócił mi uwagę, że „Biblia jest tylko jedna i jest to słowo Boga”.

- 12) Po kilku latach zabiegów udało się nam zorganizować spotkanie informacyjne w naszym mieście. Podczas spotkania wszystko zmierzało zgodnie z planem do szczęśliwego końca. Od organizatorów dostaliśmy mnóstwo czasu na to spotkanie. Mogliśmy więc powiedzieć dokładnie to, co chcieliśmy, bez ciśnienia i bez stresu. Ostatnią częścią miały być pytania od uczestników, ale ich nie było wiele. Właśnie miałem więc zakończyć, dziękując wszystkim, gdy jeden z członków AA, biorący udział w spotkaniu w charakterze obserwatora (pierwszy raz obecny na spotkaniu informacyjnym), poprosił o głos. Pomyślałem, że nic w tym złego, to taki rozsądny człowiek. No i stało się. Opowiedział jakąś kosmiczną historię o podopiecznym, z którym robił Program, którego nie dokończył, gdyż dostał wypłatę zapomogi finansowej z MOPS i wrócił do picia. Tak więc wszystkiemu winni okazali się pracownicy MOPS i ich niekompetencja. Z wieloma ze słuchaczy tego spotkania rozstaliśmy się bez „do widzenia”, a kilkuletnie wysiłki zostały zniweczone przez moją nierozsądną decyzję.
- 13) Staraliśmy się, by na tablicach informacyjnych w powiecie zawisły nasze plakaty. Ponieważ nie udało nam się uzyskać zgody od osoby bezpośrednio tym się zajmującej w samorządzie, postanowiliśmy poprosić o wsparcie kogoś, z kim od dawna mieliśmy dobre relacje i kto również był pracownikiem powiatu. Zadzwoniłem do tej osoby w tej sprawie, a przy okazji, raczej kurtuazyjnie spytałem, czy nie brakuje ulotek, które miała tam dostarczać najbliższa grupa. „Ulotek nie ma u mnie od dwóch lat”, usłyszałem. Okazało się, że działania tej grupy w tym zakresie zakończyły się na deklaracji, ale nie na działaniu. Wygląda więc na to, że należy jeszcze dopytywać, sprawdzać, jak wygląda sytuacja.
- 14) Jednym z działań na drodze do zorganizowania spotkania informacyjnego dla pracowników i urzędników było spotkanie z Komisją Zdrowia Rady Miasta. Szczególną pomoc dostaliśmy od jednej z radnych, która poparła nasze starania. Kilka miesięcy po spotkaniu zwróciła się do nas, by Anonimowi Alkoholicy podpisali jej interpelację w sprawie opieszłych działań prezydenta miasta. Interpelacja miała zawierać listę zarzutów do urzędnika, w tym zbyt wolne jej zdaniem i za mało entuzjastyczne działania związane z organizacją naszego spotkania. Konkluzją zaś miał być wniosek o odwołanie prezydenta, co uwikłałoby AA w lokalną politykę.

WNIOSKI, SUGESTIE

- ✓ do naszych słuchaczy, partnerów, przyjaciół – profesjonalistów zwracamy się na pani/pan, niezależnie od wieku. W szczególnych przypadkach jest możliwe zwracanie się na „ty”. Inicjatywa ta musi jednak wyjść z drugiej strony, a i wówczas należy zachować się taktownie. Nawet jeśli prywatnie jesteśmy z nimi na „ty”, podczas spotkania informacyjnego zwracamy się z szacunkiem, unikając sytuacji, gdy przy innych profesjonalistach/pracownikach/podwładnych/studentach powiemy o ich wykładowcy/rzeczniku/kierowniku/dyrektorze: „Tadek/Marysia umożliwili nam to spotkanie z państwem...”
- ✓ sporządzamy listę osób/placówek, z którymi chcemy i powinniśmy mieć kontakt na terenie naszego działania, wraz z przyporządkowaną im listą opiekunów z ramienia naszego zespołu,
- ✓ w trakcie bezpośredniego spotkania z osobami spoza AA:
 - nie koloryzujemy (dotyczy zarówno historii osobistych, jak i całej Wspólnoty), np.: Na każdej grupie znajdziesz sponsora,
 - nie obiecujemy zbyt wiele (mierzymy siły na zamiary), np. możemy tu przychodzić raz w tygodniu, przynosić materiały,
 - nie używamy „aowskiego” slangu lub go wyjaśniamy: sponsor, program, dziewiątka itp., dbając o język (wulgaryzmy!) i nie balansując na granicy obrazy uczuć religijnych (np.

Wielka Księga jak Biblia), czy choćby dobrego smaku (np. AA jak mafia). Na spotkaniu informacyjnym nie wszystko zostanie bezkrytycznie przyjęte i zrozumiane,

- nie krytkujemy (np. polityki społecznej czy terapii),
 - nie spóźniamy się,
 - nie ubieramy się wyzywająco, kontrowersyjnie, dbamy o schludność i czystość ubioru, fryzury, obuwia, paznokci, zwracamy uwagę na napisy na ubraniach, symbole religijne, kibicowskie, polityczne itp.,
 - nie przekraczamy zaplanowanego czasu (rolą prowadzącego jest ustalenie kto ile go ma i pilnowanie zgodnie z programem),
 - nie używamy telefonów (nawet prowadzący może dbać o czas nie za pomocą telefonu),
 - nie musimy zachowywać śmiertelnej powagi (zwłaszcza mówiąc, jaki teraz jestem szczęśliwy), choć spotkanie informacyjne to również nie jest miejsce i czas na dowcipy, szczególnie, że to, co może rozbawić członków Wspólnoty, nie musi bawić innych,
 - nie łamiemy zasad organizatora np. palenie czy sprzedaż/dystrybucja literatury bez uzgodnienia,
- ✓ robimy wszystko, co w naszej mocy, by dzieląc się naszym entuzjazmem, wciągnąć w działania i współpracę miejscową grupę. Grupie łatwiej o długotrwały, stały kontakt z lokalną placówką (dotyczy to inicjatyw, które od niej nie wyszły, ale mają miejsce w jej sąsiedztwie). Niektórym grupom ciężko jest utożsamić się z „nie swoimi działaniami, które przychodzą z zespołu Informacji Publicznej”,
 - ✓ nie ma nic złego (a wręcz przeciwnie) w tym, by w działaniach zmierzających do dotarcia do pewnych środowisk wykorzystać rozsądnie i uczciwie prywatne znajomości wśród profesjonalistów – swoich znajomych i znajomych swoich znajomych,
 - ✓ nie zapominamy, że Anonimowi Alkoholicy otworzyli już wiele drzwi, szukamy wiedzy i doświadczeń wśród innych członków Wspólnoty, zanim zrobimy „po swojemu” (korzystamy z literatury, wzorów listów, sprawdzamy, czy dana placówka ma/miała już kontakt ze Wspólnotą itp.),
 - ✓ jeśli twoim celem są publiczne występy, spróbuj zaangażować się w aktywność lokalnego kółka teatralnego,
 - ✓ jeśli boisz się publicznych wystąpień, zaangażuj się mocniej w działania organizacyjne – nie wszyscy nadają się do wszystkiego,
 - ✓ jeśli obawiasz się, że działania na polu informacji publicznej sprawią, że złamiesz Tradycję, włoż więcej wysiłku w to, by je poznać, zrozumieć i zaakceptować, dowiedz się np. czym jest Anonimowy Card i jak wysłać maile w ramach Informacji Publicznej,
 - ✓ na spotkaniach informacyjnych AA mówimy o Wspólnocie Anonimowych Alkoholików i jej programie zdrowienia. NIE MÓWIMY o innych wspólnotach, innych programach, innych uzależnieniach, innych metodach,
 - ✓ na spotkaniach informacyjnych nie wchodzimy w polemikę, nie pouczamy uczestników, nie wyśmiewamy ich poglądów, nie wcielamy się w rolę ekspertów,
 - ✓ w materiałach przygotowywanych na spotkania informacyjne nie umieszczamy prywatnych numerów telefonów i danych adresowych,
 - ✓ członek AA będący równocześnie profesjonalistą, występuje albo jako profesjonalista (może wówczas wystąpić pod nazwiskiem), albo jako członek AA, pamiętając jednak by nie mylić ról i np. nie mówić o medycznych lub terapeutycznych aspektach alkoholizmu lub pouczać słuchaczy,
 - ✓ wskazana jest duża ostrożność w działaniach z innymi instytucjami np. w działalności informacyjnej, by nie było wątpliwości, że AA nie jest w żaden sposób połączona z nimi,
 - ✓ dobrze jest pamiętać o stosunku wspólnoty do częstego tematu tzw. „przymuszania do AA”. *Przed wszystkim AA przyjmuje alkoholika. Choć program AA jest dobrowolny, to wielu z nas pamięta, z jak wielkim oporem przychodziliśmy na pierwsze mityngi. Wiemy również jak wielu*

z tych opierających się zaczęło z czasem, po okresie nieufności, stosować program AA dobrowolnie. To są fakty, o których należy mówić tym, którzy kierują do AA. Ale warto też podkreślać, że choć członkowie AA próbują pomóc każdemu przychodzącemu, to nie są w stanie zagwarantować niczyjej przyszłej trzeźwości (nawet swojej własnej!), ani zrobić nic więcej ponad dzielenie się doświadczeniem z nowo przyjętym. Warto w tym wszystkim pamiętać, że AA nie ponosi odpowiedzialności za decyzje żadnego urzędnika. („Jak AA współpracują z profesjonalistami”, Fundacja BSK AA w Polsce, Warszawa 2017, str. 18),

- ✓ członek wspólnoty podejmujący się kontaktu z osobami spoza AA, oprócz oczywistej wiedzy o tym, co oferujemy, powinien wnikliwie zapoznać się z materiałami mówiącymi o tym, czego nie robimy (np. „Rzut oka na AA”),
- ✓ warto także pamiętać, że często nasz (członków AA) cel nie jest zbieżny z celami innych. I nie ma w tym nic złego, dopóki w jego realizacji nie jesteśmy zmuszani do postępowania wbrew Tradycjom. Krytykowanie celów, które przyświecają innym, spoza AA, w organizacji spotkania informacyjnego może być szczególnie niebezpieczne,
- ✓ ważne jest nie tylko to, co mówimy, ale jak mówimy (w tym język ciała): głośno, wyraźnie, nie za szybko, pamiętamy o dłoniach (zwłaszcza nie trzymamy rąk w kieszeni, nie gestykulujemy nimi nadmiernie), nie rozsiadamy się – czasem lepiej mówić na stojąco, nie za długo (jeden prelegent – jeden temat – max. 15 minut), patrzymy na słuchaczy, nie opuszczamy głowy mruczając niewyraźnie pod nosem,
- ✓ rotacja dotyczy służb i jest niezbędnym elementem prawidłowego funkcjonowania naszych struktur. Trzeba jednak rozróżnić, że rotacja w Informacji Publicznej dotyczy pełnienia służby (np. koordynatora), a nie samych działań w niej. Piąta Tradycja nie ma okresu ważności. Możemy być aktywni w zespole Informacji Publicznej czy Współpracy z innymi bezterminowo przekazując swoje doświadczenia innym członkom,
- ✓ zaczynamy, docieramy, byliśmy i... zapominamy, nie kontynuujemy, bo zrobiliśmy i już. Często okazuje się, że sztuką nie jest „zdobyć” lecz „utrzymać”, co wymaga systematyczności i cierpliwości,
- ✓ działania powinny być skoordynowane tak, byśmy nie wchodzili sobie nawzajem w drogę, a jednocześnie, by nie było „białych plam”. I temu służą zespoły działające w intergrupach i regionach,
- ✓ każdy uczestnik spotkania informacyjnego ze strony AA najpierw bierze w nim udział jako obserwator, by poznać zasady i dowiedzieć się o czym i jak mówić. Dotyczy to w pewnym stopniu również naszych przyjaciół profesjonalistów – jeśli prosimy ich o udział w spotkaniu „po naszej stronie” – oprócz przekonania o skuteczności AA, powinni wiedzieć, czego od nich oczekujemy,
- ✓ opłaca się słuchać informacji zwrotnych od uczestników naszych spotkań, pożądane jest zwłaszcza analizowanie sugestii przyjaciół - powierników klasy A. Nie powinniśmy też zapominać, że świeże spojrzenie nowicjusza – obserwatora, może wnieść wiele dobrego i pozwoli uniknąć nie tylko rutyny, ale popadania w pychę i przekonania, że „wiem już wszystko”,
- ✓ musimy zwracać uwagę, że nie mówimy do alkoholików, a to oznacza, że przenoszenie zachowań z mityngu na spotkania informacyjne może nie być pożyteczne. Mówienie do ludzi w taki sposób, jakby mieli problem, może skutkować czymś przeciwnym, powodować ich zniechęcenie i odrzucenie informacji,
- ✓ zwykle na początku czytamy preambułę, w której jest napisane: „Nie jesteśmy związani z żadną religią ani sektą”, a potem czasem używamy zwrotów w pewien sposób zaprzeczających temu, co mówiliśmy. Może to spowodować, że odbiorcy uznają, że kłamiemy albo, że sami nie wiemy o czym mówimy. Jeżeli zdarzy nam się użyć żargonu czy określeń „duchowych”, warto wyjaśnić, co według nas one znaczą. Proste odpowiedzi załatwiają sprawę, kiedy zaczynamy mówić zawile to rodzi wątpliwości,

- ✓ nie ma powodu, by nie powiedzieć: „Nie wiem”, „Nie mam takiego doświadczenia”.

XIII. INFORMACJA PIUBLICZNA I WSPÓŁPRACA Z INNYMI SPOZA AA W CZASIE OGRANICZONYCH KONTAKTÓW OSOBISTYCH WYNIKAJĄCYCH Z SYTUACJI NADZWYCZAJNYCH (KLĘSKI ŻYWIOŁOWE, EPIDEMIE, STANY WYJĄTKOWE, ITP.)

Nasza literatura zachowała integralność posłania AA, ale ogromne zmiany w społeczeństwie jako całości znalazły odzwierciedlenie w nowych zwyczajach i praktykach wewnątrz Wspólnoty. Na przykład, korzystając z osiągnięć techniki, członkowie AA mający komputery mogą uczestniczyć w mityngach w sieci, dzieląc się doświadczeniem z innymi alkoholikami w kraju lub na całym świecie. Na każdym mityngu, w dowolnym miejscu, Anonimowi Alkoholicy dzielą się między sobą doświadczeniem, siłą i nadzieją, aby trwać w trzeźwości i pomagać innym alkoholikom. Czy to porozumiewając się przez Internet, czy rozmawiając twarzą w twarz – Anonimowi Alkoholicy mówią językiem serca, z całą jego siłą i prostotą. (AA, Warszawa 2021, s. XXXII)

Cytowany powyżej fragment przedmowy do wydania czwartego książki Anonimowi Alkoholicy, która pojawiła się w druku w listopadzie 2001 roku (USA i Kanada) to przykład niezmienności posłania AA w zmieniającym się świecie. Doświadczenie, które zaistniało już na początku nowego milenium znacznie przyspieszyło w ostatnich latach. Jesteśmy świadkami i uczestnikami trudnego czasu. Pandemia, której odczuwane skutki są naszym udziałem spowodowała, iż musieliśmy się nauczyć nieść posłanie AA w dynamicznych i specyficznych warunkach zewnętrznych.

Niesienie posłania poprzez informację publiczną oraz utrzymywanie kontaktów i współpraca z profesjonalistami stały się dużym wyzwaniem dla Wspólnoty. Osobiste spotkania zostały znacznie ograniczone, a niekiedy wykluczone. Korzystając z dostępnych technik internetowych nauczyliśmy się i nadal doskonalimy formy komunikacji, zarówno z potrzebującymi pomocy alkoholikami, profesjonalistami oraz innymi spoza AA. Był to sprawdzian dla naszych służb na wszystkich poziomach, od Grupy AA do Służby Krajowej. Ważnym czynnikiem dla funkcjonowania Informacji Publicznej okazały się nawiązane wcześniej dobre kontakty z profesjonalistami, które mogły być kontynuowane w przestrzeni wirtualnej. Również aktywnie działające służby nie miały większych problemów w odnalezieniu się w czasie ograniczonych kontaktów. Bywały również przypadki, że to technika wyzwalała w nas energię i pomysły do niesienia posłania AA. Powstały nowe grupy AA, które funkcjonują w sieci od początku ich istnienia. Z powodzeniem nauczyliśmy się korzystać z narzędzi internetowych podczas spotkań służb, warsztatów, zgromadzeń, konferencji i spotkań informacyjnych. Dzięki tym działaniom, niejednokrotnie nasza praca stała się bardziej intensywna i efektywna. Przełamywaliśmy bariery odległości i językowe, mogliśmy uczestniczyć w wydarzeniach AA w Polsce i na całym świecie. Doświadczaliśmy również zagrożeń jakie towarzyszą tak szerokiemu otwarciu AA. Zdobyliśmy umiejętność zapobiegania atakom hakerskim. Stosując zasady wynikające z Trzech Legatów chroniliśmy Wspólnotę dbając o jej dobro, bezpieczeństwo i przetrwanie.

Poniżej przedstawiamy sugestie oraz doświadczenia AA na polu informacji publicznej oraz kontaktów z innymi spoza AA, **które dostępne są również w zasobach: link (jeżeli takie będą)**

1. Niesienie posłania oraz informacja publiczna grupy AA:

- dobre i aktualne kontakty znacznie ułatwią organizowanie się grupy z chwilą wystąpienia ograniczeń.

*(...) od rzecznika oczekuje się, aby: (...) *przechowywał i uaktualniał ściśle poufną listę imion, adresów i numerów telefonów członków grupy (po uzyskaniu zgody każdego członka) i/lub wiedział, którzy z nich są osiągalni do pracy w ramach niesienia posłania 12 Kroku. (Grupa AA – gdzie wszystko się zaczyna s.23),*

- przeniesienie spotkania, mityngu na jedną z dostępnych platform komunikacji internetowej lub telekonferencji, z jednoczesnym powiadomieniem wszystkich członków grupy,
- dokonywanie na bieżąco wszelkich zmian danych (np. adres, e-mail, godzina, link lub numer do spotkania telekonferencyjnego, informacja o przejściu z mityngu on-line na stacjonarny, itd.), powiadamianie służb pobliskich grup AA, intergrup, Punktów Informacyjno-Kontaktowych AA oraz BSK,
- umieszczenie w miejscu dotychczasowych spotkań widocznej wiadomości o zmianie formy prowadzenia mityngu (np. ze stacjonarnego na on-line), a gdy jest to możliwe prowadzenie osobistych dyżurów w siedzibie grupy AA,
- kontakt z osobami i podmiotami, z którymi współpracujemy celem uzgodnienia możliwości i warunków działania w zaistniałej sytuacji,
- utrzymywanie kontaktu z Zespołem Informacji Publicznej Intergrupy.

2. Zespół informacji publicznej:

- prowadzenie na bieżąco aktualnej listy z danymi kontaktowymi członków zespołu,
- organizowanie spotkań roboczych zespołu w formie on-line,
- aktualizowanie danych osób i instytucji, z którymi współpracujemy,
- pozyskiwanie informacji o AA do wykorzystania w przestrzeni medialnej: ogłoszenia, komunikaty, interaktywne dokumenty, spoty audio i video itp.
- pełnienie dyżurów w Punktach Informacyjno-Kontaktowych AA, o ile jest to możliwe stacjonarnie lub telefonicznie poprzez przekierowywanie rozmów,

3. Punkty Informacyjno-Kontaktowe AA:

- organizowanie i koordynowanie dyżurów telefonicznych oraz internetowych, po uzgodnieniu przez pełnomocnika PIK AA warunków z BSK,
- przestrzeganie zasad wynikających z ograniczeń, dbanie o bezpieczeństwo członków AA,
- kolportowanie literatury AA, o ile to będzie możliwe,
- aktualizowanie spisu mityngów dla potrzeb dyżurnych,

4. Spotkania informacyjne on-line:

Wszelkiego rodzaju spotkania prowadzone w formie on-line zasadniczo nie powinny odbiegać od norm i zasad, których staramy się przestrzegać podczas kontaktów bezpośrednich. Stosowanie dobrych obyczajów i norm społecznych (savoir vivre, etykieta) sprawi, iż spotkania poprzez Internet (lub telefon) będą bezpiecznym i chętnie odwiedzanym miejscem, informowania o Wspólnocie oraz wymiany doświadczeń.

PRZED SPOTKANIEM

- ✓ Kieruj się najprostszymi rozwiązaniami przy wyborze aplikacji - sprawdź, jakie funkcje są rzeczywiście potrzebne, np. liczba uczestników, zabezpieczenia, szyfrowanie transmisji, ograniczenie dostępu do treści, możliwość zapraszania osób, czat, przesyłanie plików, udostępnianie pulpitu. Nie każdy jest biegły w zagadnieniach IT, dlatego warto wybierać aplikacje najprostsze w obsłudze lub powszechnie znane.
- ✓ Uwzględnij zasoby sprzętowe uczestników – wybierz aplikacje działające również na urządzeniach mobilnych lub z poziomu przeglądarki internetowej (niewymagające instalacji).

- ✓ Upewnij się, jakie są najczęstsze trudności techniczne w wybranym kanale komunikacji, opracuj plan radzenia sobie z nimi, np. przy połączeniach telefonicznych użycie „on hold” może uruchomić irytującą muzykę.
- ✓ Sprawdź działanie aplikacji, z której planujesz skorzystać - uczestnictwo może wiązać się z wymogiem wcześniejszej rejestracji, konfiguracji aplikacji lub korzystania z określonej przeglądarki internetowej albo najnowszej jej wersji.
- ✓ W zaproszeniu na spotkanie uwzględnij wymagania techniczne i możliwości w zakresie przetestowania połączenia - w ten sposób unikniesz oczekiwania na uczestników, mających trudności z dołączeniem do spotkania.
- ✓ Skontroluj jakość połączenia (test transmisji video) - w przypadku niezadowalającej jakości, warto sprawdzić zasięg Wi-Fi/LTE, wyłączyć zbędne aplikacje korzystające z transmisji danych.
- ✓ Wybierz pomieszczenie gwarantujące spokój i ciszę - warto zostawić kartkę na drzwiach z prośbą o nieprzeszkadzanie w godzinach spotkania, zamknąć okna w celu redukcji szumu, miejsce gdzie jesteś, czyli tło i dochodzące odgłosy mogą mieć znaczenie nie tylko dla twojego wizerunku, ale i dla wizerunku całego AA.
- ✓ Zaplanuj swój czas tak, abyś mógł uczestniczyć w całości spotkania.
- ✓ Zapoznaj się z zasadami spotkania - zabieranie głosu, czas wypowiedzi, cel wykorzystania czatu lub innych dostępnych funkcjonalności aplikacji.
- ✓ Przygotuj wcześniej materiały, które udostępniasz innym podczas spotkania - unikniesz szukania.
- ✓ Zadbaj o swój wygląd - ubierz się stosownie – „do połowy” to za mało. Nie musisz zakładać garnituru, ale przemyśl rezygnację ze sportowej bluzy z kapturem, będziesz przecież postrzegany jako członek Anonimowych Alkoholików.
- ✓ Pamiętaj o anonimowości – w niektórych aplikacjach nie można zmienić nazwy użytkownika w trakcie spotkania.
- ✓ Wycisz telefon.
- ✓ Gdy podróżujesz samochodem, zatrzymaj się w bezpiecznym miejscu.
- ✓ Bądź punktualny.
- ✓ Jeszcze przed rozpoczęciem spotkania sprawdź, czy Twój telefon, laptop jest naładowany.

W TRAKCIE SPOTKANIA

- ✓ Korzystaj ze słuchawek i mikrofonu, a jeżeli ich nie posiadasz - ściszej dźwięk, w miarę możliwości maksymalnie zwiększ dystans pomiędzy mikrofonem a głośnikiem.
- ✓ Przedstaw się – szczególnie w połączeniach głosowych trudno jest rozpoznać rozmówcę.
- ✓ Twoja kamera internetowa widzi wszystko, inni mogą to również zobaczyć.
- ✓ Wyłącz mikrofon, gdy nie zabierasz głosu, w przypadku nieprzewidzianej sytuacji możesz wyłączyć również kamerę.
- ✓ Nie pal papierosów, nie spożywaj posiłków.
- ✓ Sposób, w jaki siedzisz przed kamerą świadczy o szacunku do uczestników spotkania.
- ✓ Nie mów za długo, chętnych może być więcej.
- ✓ Nie spoufalaj się, zachowuj formy grzecznościowe.
- ✓ Kontroluj czas – spotkanie on-line ma również swoje ramy i swój scenariusz.
- ✓ Adresuj pytania, komentarze, zadania – łatwiej wówczas uniknąć zamieszania.
- ✓ Nie nagrywaj spotkania - nagrywanie bez zgody jest nielegalne.
- ✓ Zgłaszaj zakłócenia w połączeniu - zadbaj o to, aby komunikat miał wydźwięk wspierający, nie był krytyką.
- ✓ Korespondencję na czacie prowadź zgodnie z ustaleniami.
- ✓ Na spotkaniu informacyjnym nie stosuj emotikonów/zabawnych gifów itp.

- ✓ Nie wahaj się stosować blokowania mikrofonów/video - wiele aplikacji do spotkań online umożliwia organizatorowi zarządzanie ustawieniami uczestników, w przypadku dużej liczby osób, efektywnym rozwiązaniem jest udzielanie głosu i umożliwienie transmisji tylko osobom prezentującym, zwiększy to jakość połączenia i zapewni ochronę przed potencjalnym atakiem trolli (zoombombing).
- ✓ Okaż cierpliwość innym - nie każdy dobrze radzi sobie z aplikacjami do pracy zdalnej, a trudności techniczne bywają stresujące, bądź wyrozumiały.
- ✓ Powstrzymaj się od prywatnych rozmów i uwag.
- ✓ Pamiętaj o „zasadzie 62” – pomoże ci zachować spokój.

5. Strony internetowe budowane przez grupy, intergrupy i regiony.

W okresie pandemii coraz częściej zaczęły pojawiać się strony internetowe tworzone przez grupy AA, zespoły albo intergrupy. Co prawda mamy z tym do czynienia już od ponad dziesięciu lat, jednakże musimy sobie uzmysłwić, że jest to zjawisko naturalne w dzisiejszym świecie. Ograniczenia w kontaktach bezpośrednich, a przez to trudności w niesieniu posłania AA, zmusiły nas do szukania innych rozwiązań i to przyczyniło się do wzrostu zainteresowania takimi stronami. Zaczęły tworzyć je poszczególne grupy AA, w tym również te, które istnieją tylko on-line. Dzięki temu mogliśmy i nadal możemy wychodzić naprzeciw potrzebom związanym zarówno z informacją wewnętrzną jak i zewnętrzną oraz w ten sposób ciągle nieść nasze posłanie do cierpiących alkoholików.

Przygotowując się do założenia własnej strony internetowej powinniśmy pamiętać o kilku istotnych sprawach. Oficjalną stroną internetową Wspólnoty Anonimowych Alkoholików w Polsce jest strona w domenie aa.org.pl. Oznacza to, że za treści na niej umieszczone odpowiada prawnie Biuro Służby Krajowej, które zatrudnia m.in. prawnika, aby ustrzec nas przed naruszeniem prawa i chronić nasze dobro. Zatem wszystkie inne strony są stronami prywatnymi. Ich twórcy ponoszą odpowiedzialność prawną za wszystkie treści, które są tam umieszczone, w tym za ewentualne naruszanie praw autorskich, upublicznienie wizerunku czy danych personalnych osób, prywatnych numerów telefonicznych czy adresów e-mail. Nie mamy tu na myśli wyłącznie sytuacji, gdy któraś z osób nagle zmieni zdanie w sprawie umieszczenia na takiej stronie swoich danych, czy na przykład spikerki. Choć taka ewentualność również istnieje, jeśli nie rzekła się wcześniej pisemnie praw autorskich. Trzeba też pamiętać, że do przechowywania takich informacji potrzebne są formalne uprawnienia administratora danych osobowych. Wydaje się jednak, że większe zagrożenie płynie z faktu, że internet tylko pozornie jest miejscem bezpiecznym. Pisaliśmy już nieco o tym w rozdziale IX i XI. Celowo pomijamy tu aspekt zgodności z naszymi zasadami (Tradycje AA), głęboko wierząc, iż autorzy takich stron są ich w pełni świadomi.

Sieć jest między innymi miejscem gigantycznego handlu danymi osobowymi. Tym bardziej, jeśli korzystamy z tzw. darmowych narzędzi. Tu nie ma złudzeń – zysk darczyńcy to nieograniczony dostęp i możliwość wykorzystania tego, co na takiej stronie umieścimy. Z tego powodu Wspólnota AA w Polsce nie mogła porozumieć się z administratorem Facebooka i dotąd nie mamy tam oficjalnego konta.

Piszemy nie po to, aby zniechęcić do działania, czy wystraszyć. Chcemy podkreślić powagę zadania, jakim jest budowa i utrzymanie strony internetowej. Pamiętajmy między innymi o prawach autorskich tekstów, zdjęć, grafik czy spikerek, o odpowiednich zabezpieczeniach, o zachowaniu anonimowości w publikowanych tekstach, o tym, aby przez utworzoną stronę nie reklamowały się inne podmioty. Powinniśmy również pamiętać, że potencjalny odbiorca może mieć trudność w odróżnieniu oficjalnej strony Wspólnoty od tych stworzonych przez osoby prywatne dla grup czy intergrup. Będzie on patrzył na AA przez pryzmat tych wszystkich informacji, więc spoczywa na nas dodatkowo troska o dobro

całej Wspólnoty. Wreszcie musimy pamiętać, że najważniejszy dla członków AA jest zdrowy rozsądek w działaniu oraz stawianie naszych zasad ponad osobowościami i własnymi ambicjami.

XIV. SŁOWNIKI – SŁOWNIK POJĘĆ

Anonimyty Card	– Krótki tekst o anonimowości, który można przeczytać na otwartych spotkaniach AA, wyjaśnia znaczenie Tradycji Jedenastej i Dwunastej.
„aowski” slang	– Używany w AA skrót myślowy. Potoczna mowa, opisująca i określająca zasady oraz postawy, którymi kierują się członkowie Wspólnoty.
Box 459	– Kwartalny biuletyn z General Service Office USA/Kanady zawierający: • informacje i sprawozdania z różnych poziomów struktury AA • wiadomości o literaturze • kalendarz nadchodzących wydarzeń Polskim odpowiednikiem jest Skrytka 2/4/3
Dyżury on-line	– Jedna ze służb osadzonych zwykle w Punkcie Informacyjno-Kontaktowym. Dyżurni online udzielają informacji o AA osobom zgłaszającym się za pośrednictwem chatu internetowego.
Grupy Rodzinne AI - Anon	– Grupy samopomocowe skupiające rodziny osób z problemem alkoholowym. Są wspólnotą krewnych i przyjaciół alkoholików. Istnieją one w tym celu, aby rozwiązywać wspólne problemy przez dzielenie się swoim doświadczeniem, siłą i nadzieją.
GSO	– (Biuro Usług Ogólnych) najstarsze na świecie zarejestrowane prawnie biuro Anonimowych Alkoholików. Jest węzłem komunikacyjnym dla grup w USA i Kanadzie oraz punktem wymiany gromadzonych przez lata doświadczeń dla anonimowych alkoholików z całego świata. Polskim odpowiednikiem jest BSK.
Hazelden	– Kalifornijska fundacja zajmująca się od ponad 70 lat uzależnieniami i pomocą osobom uzależnionym metodami opartymi na programie 12 Kroków (model Minnesota). W roku 2014 połączyła się z inną tego typu organizacją (Betty Ford Center) tworząc Hazelden Betty Ford Foundation.
Infolinia AA	– Zintegrowany system informacyjno-pomocowy Wspólnoty AA w Polsce, obsługiwany przez dyżurnych Punktów Informacyjno-Kontaktowych (PIK AA) wspomaganych przez BSK AA.
Informacja Publiczna	– Zorganizowane działania Anonimowych Alkoholików mające na celu niesienie posłania AA poprzez informowanie społeczeństwa o istnieniu Wspólnoty Anonimowych Alkoholików, o naszym Programie Zdrowienia oraz o tym, w jaki sposób można trafić do AA.
Informacja wewnątrz Wspólnoty	– System obiegu informacji wśród członków Wspólnoty AA. Przybiera różne formy. Od informacji bezpośredniej poprzez drukowaną, aż po elektroniczną.
IT	– Skrót (od ang. information technology) oznaczający technikę i technologię informatyczną oraz informacyjną. We Wspólnocie AA oznacza ich wykorzystanie jako narzędzia informacji wewnętrznej i

zewewnętrznej do niesienia posłania AA.

Kalendarium Wspólnoty	– Wykaz aktualnych wydarzeń ogólnopolskich i regionalnych (Złoty Radości, Warsztaty, Konferencje, Zgromadzenia, itp.) umieszczonych na stronie www.aa.org.pl .
Klub Abstynenta	– Klub powoływany przez stowarzyszenie trzeźwościowe lub abstynenckie. Miejsce, gdzie prowadzone są różnorodne działania propagujące ideę trzeźwości. Przestrzeń do spędzania czasu, zarówno członków Klubu jak i osób z zewnątrz. Umożliwia wspólne świętowanie, uroczystości i wyjazdy z udziałem całych rodzin.
Listy intencyjne	– Jedno z narzędzi Informacji Publicznej. Wiadomość wysłana do instytucji, organizacji itp., zawierająca informacje o istnieniu Wspólnoty AA, a także ofertę spotkania oraz dane kontaktowe.
Pętla indukcyjna	– Urządzenie techniczne wspomagające słuch i komunikację. Może służyć zarówno jednej, konkretnej osobie, jak i grupie ludzi z niepełnosprawnością narządu słuchu.
PJM	– Polski język migowy (PJM) – wizualno-przestrzenny język migowy , którym posługują się głusi w Polsce, stanowiący ich naturalny sposób komunikacji.
Model Minnesota	– W przeszłości jedna z najpopularniejszych metod stosowanych w leczeniu choroby alkoholowej, narkomanii oraz innych uzależnień. Opracowana przez psychologa i psychiatrę w szpitalu w Minnesocie (USA) na przełomie lat czterdziestych i pięćdziesiątych XX wieku.
Profilaktyka	– To świadome działanie nastawione na jednostki lub grupy społeczne mające na celu ograniczenie rozmiarów używania lub nadużywania alkoholu oraz zapobieganie różnorodnym problemom z tym związanym zanim one wystąpią.
Punkt Informacyjny – Kontaktowy AA (PIK AA)	– Zorganizowane i utrzymywane przez służby miejsce, tworzone przy regionach lub intergrupach AA, służące udzielaniu informacji o Wspólnocie AA.
Regionalny komunikator internetowy	– Elektroniczny system przesyłania informacji wewnątrz Wspólnoty AA.
Spotkania informacyjne	– Spotkanie organizowane przez Anonimowych Alkoholików dla osób spoza Wspólnoty mające na celu przekazanie informacji o Wspólnocie AA.
System FM	– Bezprzewodowe, radiowe urządzenie służące do przesyłania sygnału mowy na odległość. Pomaga osobie słabosłyszącej zrozumieć w hałasie głos osoby mówiącej.
Warsztaty informacji publicznej	– Tematyczne warsztaty, w trakcie których członkowie Wspólnoty dzielą się doświadczeniem oraz wymieniają wiedzę w dziedzinie Informacji Publicznej.
„Wieści z AA”	– Biuletyn informacyjny Wspólnoty Anonimowych Alkoholików ukazujący się w formie elektronicznej jako kwartalnik, przeznaczony dla profesjonalistów i przyjaciół AA.
Zasada 62	– Pojęcie powstałe w trakcie kształtowania się 12 Tradycji AA, szerzej

opisane przy omawianiu Tradycji 4 „Nie traktuj sam siebie, do cholery, tak strasznie poważnie”. *Dwanaście Kroków i Dwanaście Tradycji* s.149 Fundacja BSK AA w Polsce 2003

- Zespół informacji publicznej (niekiedy zwany komisją) – Grono członków AA na różnych poziomach struktury zajmujących się docieraniem z informacją o Wspólnocie do szerokich kręgów społeczeństwa.
- Zoombombing, atak trolli – Troll to osoba, która celowo wygłasza w Internecie prowokatorskie, niegrzeczne lub denerwujące wypowiedzi, aby wywołać u ludzi silne reakcje emocjonalne lub skierować rozmowę poza ten temat. Zoombombing to niepożądany udział osób zwanych trollami w połączeniu konferencyjnym. Sesja jest wówczas zakłócana przez wstawienie obscenicznego, kontrowersyjnego lub obraźliwego materiału. Termin wywodzi się od nazwy Zoom - oprogramowania do wideokonferencji. Jest również używany w odniesieniu do tego zjawiska na innych platformach konferencyjnych.

XV. ZAŁĄCZNIKI

1. PRZYKŁADOWE SCENARIUSZE SPOTKAŃ INFORMACYJNYCH

1

SCENARIUSZ SPOTKANIA INFORMACYJNEGO

(95 min*)

1. Wprowadzenie: (10 min)
 - Przywitanie gości
 - Przedstawienie uczestników i planu spotkania
 - Rozdanie formularzy – *ankieta* Wieści z AA – <https://aa24.pl/pl/do-pobrania>
 - Poinformowanie o anonimowości
2. Odczytanie i omówienie Preambuły AA (5 min)
3. Historia AA na świecie i w Polsce (5 min)
4. Zasady we Wspólnocie – Dwanaście Kroków i Dwanaście Tradycji (5 min)
5. Omówienie struktury Wspólnoty w Polsce (grupy, intergrupy, regiony, służba krajowa i Biuro Służby Krajowej) (5 min)
6. Wypowiedź profesjonalisty – przyjaciela AA (10 min)
7. Wystąpienie spikera z AA – „kim byłem, co się wydarzyło i kim jestem obecnie” z naciskiem na proces zdrowienia w oparciu o Program AA. (szczegóły w broszurce „ABC spikera”) (10 min)
8. Prezentacja literatury AA (5 min)

9. Informacje jak i gdzie nas znaleźć (5 min)
10. Czas na pytania i dyskusję (30 min)
11. Zakończenie spotkania z informacją o subskrypcji biuletynu „Wieści z AA” (5 min)
(link: <https://aa24.pl/pl/dla-profesjonalistow/subskrypcja-wiesci-z-aa>).

Sugerujemy, aby na takim spotkaniu uwzględnić czas na wypowiedź przedstawiciela Grup Rodzinnych AI-Anon.

Przygotujmy dla zaproszonych gości odpowiednie ulotki.

Uwagi: Czas i ilość poszczególnych paneli dopasowujemy adekwatnie i proporcjonalnie do całego czasu, który mamy do dyspozycji.

* - jeśli spotkanie trwa powyżej 90 minut, to warto zaplanować krótką przerwę, podczas której można porozmawiać np. o literaturze, którą przynieśliśmy na spotkanie lub o innych sprawach dotyczących tego spotkania.

2

SCENARIUSZ SPOTKANIA INFORMACYJNEGO

(85 min)

1. Wprowadzenie do spotkania (5 min)
 - Przywitanie gości
 - Przedstawienie uczestników spotkania (4-6 osób, w tym, jeśli to możliwe, profesjonalista, niealkoholik, przyjaciel Wspólnoty AA)
 - Omówienie planu spotkania
2. Odczytanie i omówienie Preambuły AA (5 min)
3. Wypowiedź członka AA – historia zdrowienia z choroby alkoholowej na podstawie własnych doświadczeń (15 min)
4. Prezentacja Wspólnoty AA w Polsce (5 min)
 - Krótkie przedstawienie historii Wspólnoty
 - Omówienie struktury: grupy, intergrupy, regionu i służby krajowej
5. Przedstawienie programu Dwunastu Kroków (5 min)
6. Przekazanie informacji o literaturze AA (5 min)

- Krótkie omówienie wybranych pozycji
 - Podanie informacji, gdzie nabyć literaturę
7. Wypowiedź profesjonalisty, dyskusja na temat współpracy z AA, pytania i refleksje (40min)
 8. Zakończenie spotkania (5min)

3

SCENARIUSZ SPOTKANIA INFORMACYJNEGO

(85 min)

1. Wprowadzenie do spotkania (5 min)
 - przywitanie gości
 - przedstawienie uczestników spotkania (3-4 osoby, w tym, jeśli to możliwe, profesjonalista-niealkoholik, przedstawiciel AI-Anon)
2. Odczytanie i omówienie Preambuły AA (5 min)
3. Prezentacja Wspólnoty AA (5 min)
 - krótkie przedstawienie historii Wspólnoty AA na świecie i w Polsce
 - omówienie struktury: grupy, intergrupy, regionu i służby krajowej
4. Przedstawienie programu Dwunasty Kroków oraz Dwunasty Tradycji AA (10 min)
 - zwięzłe omówienie duchowych zasad Programu oraz wybranych tradycji
5. Wystąpienie profesjonalisty (15 min)
6. Wypowiedź członka AA – historia zdrowienia z choroby z choroby alkoholowej w oparciu o Program AA na podstawie własnych doświadczeń (15 min)
7. Przekazanie informacji o literaturze AA (5 min)
 - krótkie omówienie wybranych pozycji
 - podanie informacji, gdzie nabyć literaturę

8. Czas na dyskusję oraz pytania (20 min)
9. Zakończenie spotkania (5 min)

4

SCENARIUSZ SPOTKANIA INFORMACYJNEGO

(60 min)

1. Wprowadzenie do spotkania (5 min)
 - przywitanie gości
 - przedstawienie uczestników spotkania (3-4 osoby, w tym, jeśli to możliwe, profesjonalista, niealkoholik, przyjaciel Wspólnoty AA)
1. Odczytanie i omówienie Preambuły AA (5 min)
2. Prezentacja Wspólnoty AA (5 min)
 - krótkie przedstawienie historii Wspólnoty AA na świecie i w Polsce
 - omówienie struktury: grupy, intergrupy, regionu i służby krajowej
4. Przedstawienie programu Dwunastu Kroków oraz Dwunastu Tradycji AA (5 min)
 - zwięzłe omówienie duchowych zasad Programu oraz wybranych tradycji
5. Wypowiedź członka AA – historia zdrowienia z choroby alkoholowej w oparciu o Program AA na podstawie własnych doświadczeń (10 min)
6. Przekazanie informacji o literaturze AA (5 min)
 - krótkie omówienie wybranych pozycji
 - podanie informacji, gdzie nabyć literaturę

7. Czas na dyskusję oraz pytania (20 min)
8. Zakończenie spotkania (5 min)

2. PRZYKŁADY LISTÓW DO PROFESJONALISTÓW

- w tym miejscu znajdzie się link do wzorów/przykładów listów zamieszczonych na serwerze BSK

- 1) List do DPS, GOPS, MOPS:

Wspólnota Anonimowych Alkoholików w Polsce

wpisz dane nadawcy, np.:
Zespół Informacji Publicznej
Intergrupa AA
email:
nr telefonu:

miejsowość, data

Dane adresata:

Szanowny Panie/Szanowna Pani
(pismo odręczne)

Zwracam/y się do Pani/Pana z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości nawiązania współpracy ze Wspólnotą Anonimowych Alkoholików w Polsce oraz uwzględnienia w prowadzonej pracy socjalnej, naszego doświadczenia w pomaganiu osobom zmagającym się z problemem alkoholowym.

Jako Wspólnota Anonimowych Alkoholików dokładamy starań o to, aby nasz program zdrowienia był powszechnie znany i dostępny dla wszystkich osób, które potrzebują pomocy. Działania te nie byłyby tak skuteczne, gdyby nie wsparcie profesjonalistów, którzy tak jak Państwo, w swojej pracy zawodowej stykają się z chorobą alkoholową. Współdziałamy z takimi instytucjami jak: zakłady karne, areszty śledcze, zakłady poprawcze, ośrodki leczenia uzależnień, zespoły kuratorów sądowych, komendy policji, ośrodki pomocy społecznej, komisje rozwiązywania problemów alkoholowych, uczelnie wyższe. Współpracujemy z mediami oraz środowiskami kształtującymi świadomość społeczną w tym obszarze. Pozostajemy otwarci na kooperację wszędzie tam, gdzie potrzebna i możliwa jest pomoc osobom uzależnionym od alkoholu.

Proponujemy zorganizowanie dla Państwa nieodpłatnego spotkania, którego celem jest przybliżenie informacji o Wspólnocie AA i jej programie zdrowienia.

Alkoholizm jako choroba „demokratyczna” dotyka ludzi ze wszystkich grup społecznych, bez względu na płeć, wiek lub wykształcenie. Wielu wciąż umiera z jej powodu, nie wiedząc, że mogą żyć inaczej i skorzystać z doświadczenia Wspólnoty AA, która może pomóc im w przezwyciężeniu problemów wynikających z uzależnienia. W tym kontekście dostrzegamy Państwa ogromną rolę, zarówno jako osób, jak i instytucji, które poprzez swoją działalność mogą poszerzać świadomość społeczną na temat choroby alkoholowej oraz skutecznych metod zdrowienia. Szczególnie istotna jest popularyzacja celu Wspólnoty AA oraz historii ludzi, którzy przeszli przez piekło uzależnienia od alkoholu i osiągnęli trzeźwość, są szczęśliwi i służą dzisiaj innym alkoholikom poprzez dzielenie się swoją wiedzą i doświadczeniem w zdrowieniu.

Żywimy nadzieję na pozytywne rozpatrzenie przedłożonej prośby. Jeśli wyraża Pan/Pani zainteresowanie proponowaną przez nas współpracą, prosimy o kontakt.

Z wyrazami szacunku
(odręcznie)

podpis/podpisy
(nazwisko nie do publikacji)

2) List do duchownych:

Wspólnota Anonimowych Alkoholików w Polsce

wpisz dane nadawcy, np.:

Zespół Informacji Publicznej

Intergrupa AA

email:

nr telefonu:

miejsowość, data

Dane adresata:

Szanowny Księżu Proboszczu
(pismo odręczne)

Mając na uwadze pozytywne efekty współdziałania z Kościołem rzymskokatolickim w poprzednich latach, zwracamy się do Księdza Proboszcza z uprzejmą prośbą o możliwość nawiązania współpracy ze Wspólnotą Anonimowych Alkoholików w Polsce. Od początku naszego istnienia mamy wśród duchownych wielu przyjaciół i sympatyków.

Nasze doświadczenia w pomaganiu osobom zmagającym się z problemem alkoholowym mogą być użyteczne w prowadzonej działalności duszpasterskiej. Jednocześnie głos proboszcza, który doskonale zna społeczność parafii, może być czynnikiem decydującym dla osoby uzależnionej o skierowaniu swoich kroków do grupy Anonimowych Alkoholików.

Choroba alkoholowa ma „demokratyczny” charakter, dotyczy ludzi ze wszystkich grup społecznych, bez względu na płeć, wiek lub wykształcenie. Wielu wciąż umiera z jej powodu, nie wiedząc, że mogą żyć inaczej i skorzystać z doświadczenia Wspólnoty AA. Historie osobiste naszych członków pokazują, że Program Dwunastu Kroków okazał się w ich przypadku skuteczny, przyniósł im trzeźwość i zdrowie. Dlatego też dokładamy starań, aby był powszechnie znany i dostępny dla wszystkich osób potrzebujących pomocy.

W kontekście społecznego wymiaru choroby alkoholowej i jej negatywnych skutków dla osób uzależnionych i ich rodzin, dostrzegamy ważną rolę duchowieństwa. Prosimy o możliwość zorganizowania spotkania informacyjnego dla duchownych tutejszej parafii, którego celem jest przybliżenie informacji o Wspólnocie AA i jej programie zdrowienia.

Jeśli nasza propozycja spotka się z zainteresowaniem, prosimy o kontakt.

Z wyrazami szacunku
(odręcznie)

podpis/podpisy
(nazwisko nie do publikacji)

3) List do ośrodków terapeutycznych:

Wspólnota Anonimowych Alkoholików w Polsce

wpisz dane nadawcy, np.:
Zespół Informacji Publicznej
Intergrupa AA
email:
nr telefonu:

mięscowość, data

Dane adresata:

Szanowny Panie/Szanowna Pani
(pismo odręczne)

Zwracam/y się do Pani/Pana z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości nawiązania współpracy ze Wspólnotą Anonimowych Alkoholików w Polsce oraz uwzględnienia w prowadzonej działalności terapeutycznej naszego doświadczenia w pomaganiu osobom zmagającym się z problemem alkoholowym.

Mamy świadomość, że alkoholizm jest chorobą, a proponowane terapie i strategie leczenia często łączą ze sobą różne podejścia. Jednym z wielu rozwiązań jest program Dwunastu Kroków proponowany przez Wspólnotę Anonimowych Alkoholików. Może on być uzupełnieniem lub przedłużeniem procesu powrotu do zdrowia osób uzależnionych od alkoholu po lub w trakcie psychoterapii.

Warto nadmienić, że lekarze są jedną z pierwszych grup zawodowych, które wsparły rodzący się w 1935 r. w USA ruch Anonimowych Alkoholików. Nasi założyciele Bill W. i dr Bob sami korzystali z pomocy psychiatrycznej. Później w szpitalach poszukiwali innych cierpiących na chorobę alkoholową. Stąd zarówno w Polsce, jak i na świecie mamy przyjaciół wśród specjalistów psychoterapii uzależnień i lekarzy psychiatrów. Często zostają oni naszymi powiernikami i wspierają nas swoją mądrością i doświadczeniem.

Pragniemy, aby nasza współpraca nadal się rozwijała i z tego powodu zwracamy się z propozycją działań, które mogą przybierać różne (nieodpłatne) formy:

- dostarczanie do Państwa placówki ulotek wydawanych przez Wspólnotę Anonimowych Alkoholików w Polsce,
- przeprowadzenie spotkań informacyjnych o Wspólnocie AA dla personelu,
- przeprowadzenie spotkań informacyjnych o Wspólnocie AA i jej programie zdrowienia dla pacjentów,
- zapraszanie do udziału w spotkaniach otwartych (tzw. mityngach), w których mogą uczestniczyć wszystkie zainteresowane osoby,
- zapraszanie na spotkania okolicznościowe organizowane przez AA w Polsce,
- indywidualne kontakty i rozmowy z anonimowymi alkoholikami, którzy gotowi są dzielić się swoim doświadczeniem powrotu do zdrowia,
- zapraszanie na spotkania organizowane przez nas dla profesjonalistów zajmujących się leczeniem alkoholizmu.

W przypadku zainteresowania proponowaną przez nas współpracą, prosimy Pana/Panią o kontakt.

Z wyrazami szacunku
(od ręcznie)

podpis/podpisy
(nazwisko nie do publikacji)

4) List do Policji:

WERSJA ROBOCZA*
do konsultacji wewnątrz Wspólnoty

**Wspólnota Anonimowych Alkoholików
w Polsce**

wpisz dane nadawcy, np.:

Zespół Informacji Publicznej

Intergrupa AA

email:

nr telefonu:

mięscowosc, data

(wpisz dane adresata, np.):

Pan

Komendant Powiatowy* Policji

w

insp. mgr Jan Kowalski

Szanowny Panie Komendancie
(pismo odręczne)

Wspólnota Anonimowych Alkoholików w Polsce zwraca się z prośbą o umożliwienie zorganizowania spotkania z podległymi Panu funkcjonariuszami Policji dotyczącego propozycji nawiązania współpracy.

Jesteśmy wspólnotą, której głównym celem jest niesienie pomocy osobom cierpiącym z powodu nadużywania alkoholu, kimkolwiek są i gdziekolwiek się znajdują. Anonimowi Alkoholicy nie stawiają żadnych warunków przynależności do Wspólnoty, dzieląc się własnymi doświadczeniami, pokazując, jak poradzić sobie z podobnymi problemami. Nie jest istotne, czy osoby korzystające z rozwiązania oferowanego przez Wspólnotę AA uznały swoje uzależnienie, czy jedynie niepokoi je sposób lub częstotliwość picia.

Współpracujemy z wieloma instytucjami, które mają styczność z osobami dotkniętymi problemem alkoholizmu. Współdziałamy z takimi instytucjami jak: zakłady poprawcze, ośrodki leczenia uzależnień, zespoły kuratorów sądowych, komendy policji, ośrodki pomocy społecznej, komisje rozwiązywania problemów alkoholowych. Na szczególną uwagę zasługuje nasza współpraca z zakładami karnymi i aresztami śledczymi. Organizujemy wewnątrz tych jednostek spotkania z osadzonymi, nawiązujemy kontakty z ludźmi, którzy weszli w konflikt z prawem będąc pod wpływem alkoholu. Często oferujemy im wsparcie po odbyciu kary pomagając w powrocie do społeczeństwa.

Na podobnej płaszczyźnie widzimy nasze możliwości współpracy z Policją, poprzez podjęcie działań zanim za tymi ludźmi zamkną się bramy więzienia. Mamy świadomość, że funkcjonariusze Policji w podległej Panu jednostce mają rozległą wiedzę na temat osób skłonnych do łamania prawa w wyniku nadużywania alkoholu. Policjanci z różnych wydziałów podejmują szereg działań nie tylko interwencyjnych, ale też prewencyjnych mających na celu zapobieganie eskalacji tych zjawisk. Funkcjonariusze pionów dochodzeniowo-śledczego czy ruchu drogowego mają częsty kontakt z kierowcami popełniającymi wykroczenia i przestępstwa pod wpływem alkoholu.

Nasze doświadczenie pokazuje, że w chwilach kontaktu z Policją wielu z nas było skłonnych do refleksji nad konsekwencjami nadużywania alkoholu. W takich momentach byliśmy gotowi zrobić wiele, aby uniknąć tych sytuacji w przyszłości. Być może gdybyśmy wtedy otrzymali informację o Wspólnocie AA oraz ludziach, którzy poradzi sobie będąc w naszym położeniu, mogłoby to odmienić nasze życie. Mamy nadzieję, że nasza współpraca może wpisać się w cele prewencyjne wszędzie tam, gdzie zachodzi potencjalne zagrożenie popełnienia przestępstwa pod wpływem alkoholu.

W przypadku zainteresowania naszą propozycją uprzejmie prosimy o kontakt. W załączeniu przesyłamy materiały informacyjne.

Znając Pańską przychylność dla ludzi wracających z drogi przestępstwa do społeczeństwa oraz troskę o porządek i bezpieczeństwo publiczne, bardzo liczymy na rozpoczęcie naszej współpracy.

Z wyrazami szacunku
(odręcznie)

podpis/podpisy
(nazwisko nie do publikacji)

* - wpisać właściwy poziom (Komendant Wojewódzki, Komendant Miejski, Komendant Komisariatu)

5) List do Wojska:

WERSJA ROBOCZA*
do konsultacji wewnątrz Wspólnoty

Wspólnota Anonimowych Alkoholików
w Polsce

wpisz dane nadawcy, np.:
Zespół Informacji Publicznej
Intergrupa AA
email:
nr telefonu:

miejsowość, data

(wpisz dane adresata, np.):
Dowódca Jednostki Wojskowej 1549
(lub zamiennie)
3 Warszawskiej Brygady Artylerii
Pan płk dypl. Jan NOWAK
00-950 Warszawa
ul. Radiowa 12
(lub zamiennie e-mail)
kancelaria.jw1549@ron.gov.pl

Szanowny Panie Pułkowniku
(pismo odręczne)

Zwracamy się do Pana z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości podjęcia współpracy Wspólnoty Anonimowych Alkoholików z Jednostką Wojskową nr 1549. Dotychczas z powodzeniem realizujemy ją w kilku jednostkach wojskowych np. w Węgorzewie, Gołdapi, Bytomiu, Suwałkach.

Mamy doświadczenie wieloletnich, dobrych kontaktów z psychologami wojskowymi, zapraszającymi członków Wspólnoty na spotkania informacyjne w swoich jednostkach macierzystych. Dzięki temu, uczestnicy tych spotkań, uzyskują podstawową wiedzę o Anonimowych Alkoholikach i Programie Dwunastu Kroków.

Mając na uwadze specyfikę służby wojskowej jesteśmy przekonani, że nasze doświadczenia przekazane przez uczestników Wspólnoty AA, mogą być pomocne w pracy wychowawczej.

Na spotkaniach informacyjnych możemy zaprezentować Wspólnotę oraz program zdrowienia, który stosujemy w codziennym życiu bez alkoholu. Takie spotkania charakteryzują się między innymi tym, że:

- ✓ Wspólnota AA nie pobiera za swoje działania żadnego wynagrodzenia,
- ✓ w kontaktach z osobami spoza Wspólnoty AA staramy się pozostać anonimowi,
- ✓ udzielamy informacji, gdzie można znaleźć Wspólnotę AA i nawiązać z nią kontakt.

Spotkania informacyjne AA mogą się wpisać w realizację międzyministerialnego programu pod nazwą „Alkohol a środowisko służby i pracy”.

Żywimy nadzieję na przychylność Pana Pułkownika i owocną współpracę. W przypadku zainteresowania naszą propozycją prosimy o kontakt z Zespołem Informacji Publicznej przy Intergrupie (Regionie) AA.

Z wyrazami szacunku
(odręcznie)

podpis/podpisy
(nazwisko nie do publikacji)

6) List do ZK i AŚ:

WERSJA ROBOCZA*
do konsultacji wewnątrz Wspólnoty

Wspólnota Anonimowych Alkoholików
w Polsce

wpisz dane nadawcy, np.:

Zespół Informacji Publicznej

Intergrupa AA

email:

nr telefonu:

miejsowość, data

(wpisz dane adresata, np.):

Szanowna/y Pani/Pan

Beata Kowalska

Dyrektor ZK/AS

ul. xxx

09-950 Poddubówek

Szanowny Panie Dyrektorze/Szanowna Pani Dyrektor
(pismo odręczne)

Zwracam/y się do Pani/Pana z uprzejmą prośbą o rozważenie możliwości nawiązania współpracy ze Wspólnotą Anonimowych Alkoholików w Polsce oraz uwzględnienia w prowadzonej działalności penitencjarnej naszego doświadczenia w pomaganiu osobom zmagającym się z problemem alkoholowym.

Anonimowi Alkoholicy są wspólnotą osób, których głównym celem jest niesienie pomocy osobom cierpiącym z powodu nadużywania alkoholu, kimkolwiek są i gdziekolwiek się znajdują. Wspólnota Anonimowych Alkoholików powstała w Akron, w Stanach Zjednoczonych w 1935 roku. W Polsce pierwsza grupa AA zawiązała się w 1974 roku w Poznaniu. Obecnie w czternastu regionach Wspólnoty AA w Polsce działa blisko 2800 grup, w których powraca do zdrowia około 28 tysięcy alkoholików.

Wspólnota nie byłaby tak skuteczna w swoim działaniu, gdyby nie wsparcie profesjonalistów, którzy w swojej pracy zawodowej stykają się z problemem alkoholizmu. Współdziałamy jako partnerzy z takimi instytucjami jak: zakłady karne, areszty śledcze, zakłady poprawcze, ośrodki leczenia uzależnień, zespoły kuratorów sądowych, komendy policji, ośrodki pomocy społecznej, komisje rozwiązywania problemów alkoholowych, uczelnie wyższe. Współpracujemy z mediami w obszarze informowania społeczeństwa o możliwościach pomocy osobom cierpiącym z powodu alkoholizmu.

Alkoholizm jako choroba „demokratyczna” dotyka ludzi ze wszystkich grup społecznych, bez względu na płeć, wiek lub wykształcenie. Wielu wciąż umiera z jej powodu, nie wiedząc, że mogą skorzystać z doświadczenia Wspólnoty AA, która może im pomóc. Anonimowi Alkoholicy nie stawiają żadnych warunków przynależności do Wspólnoty, dzieląc się własnymi doświadczeniami, pokazując, jak poradzili sobie z podobnymi problemami. Nie jest istotne, czy

WERSJA ROBOCZA*
do konsultacji wewnątrz Wspólnoty

osoby korzystające z rozwiązania oferowanego przez Wspólnotę AA uznały swoje uzależnienie, czy jedynie niepokoi je sposób lub częstotliwość picia.

Nasze dotychczasowe kontakty ze Służbą Więzienną pokazują, że w Zakładach Karnych/Aresztach Śledczych przebywa wielu ludzi, którzy weszli w konflikt z prawem, niejednokrotnie będąc osobami uzależnionymi od alkoholu. Jesteśmy pełni uznania i szacunku dla intensywnych działań jakie prowadzone są przez doświadczoną i wykwalifikowaną kadrę zatrudnioną w Pani/Pana jednostce. Dopelnieniem tej pracy może być oferta Wspólnoty AA.

Współpracę tę widzimy przede wszystkim w możliwości przekazywania informacji o Wspólnocie Anonimowych Alkoholików poprzez organizowanie nieodpłatnych spotkań informacyjnych dla kadry penitencjarnej, organizację mityngów AA dla osób osadzonych, które uznają, że mają problem z nadużywaniem alkoholu lub identyfikują się jako osoby uzależnione. Źródłem wiedzy mogą być również książki i broszury wydawane przez Wspólnotę AA.

Jesteśmy otwarci na rozmowy w tej sprawie, jednocześnie deklarujemy, że jeżeli zostaniemy zaproszeni do tej współpracy, będzie ona miała miejsce z poszanowaniem zasad i przepisów obowiązujących w Pani/Pana jednostce.

W przypadku zainteresowania naszą propozycją uprzejmie prosimy o kontakt. W załączeniu przesyłamy materiały informacyjne.

Z wyrazami szacunku
(odręcznie)

podpis/podpisy
(nazwisko nie do publikacji)

3. ANKIETA „WIEŚCI Z AA”

- w tym miejscu znajdzie się link do ankiety „Wieści z AA” zamieszczonej na serwerze BSK

• Jak Pan/Pani ocenia swoją dotychczasową znajomość Wspólnoty AA i skąd ona pochodzi? • Jaką miał(-a) Pan/Pani opinię na jej temat? Czy po dzisiejszym spotkaniu opinia ta uległa zmianie? • Które informacje dla Pana/Pani mogą okazać się przydatne w działaniu? • Które z elementów spotkania wzbudziły w Panu/Pani największe zainteresowanie? • Czego Pana/Pani zdaniem zabrakło na tym spotkaniu ze strony Wspólnoty AA? • Czy widzi Pan/Pani możliwość współpracy ze Wspólnotą AA? Jakich działań Pan/Pani oczekiwałby(-a) w ramach tej współpracy? • O co chciałby(-a) Pan/Pani zapytać członków Wspólnoty AA?	 WIEŚCI z AA INFORMATOR dla profesjonalistów i przyjaciół Anonimowych Alkoholików w Polsce (ANKIETA) nasz adres: wiesci@aa.org.pl Szanowni Państwo Dziękujemy za udział w spotkaniu informacyjnym. Zachęcamy do dzielenia się swoimi refleksjami i doświadczeniami na łamach e-biuletynu <i>Wieści z AA</i>, przeznaczonego dla osób, które z racji swojej działalności stykają się z problematyką alkoholizmu. Jesteśmy przekonani, że te sugestie pomogą nam w przyszłości lepiej organizować spotkania z Państwem. Chcemy, aby niosły one coraz bardziej przydatne treści oraz przedstawiane były w ciekawszej formie. Prosimy również o udzielenie odpowiedzi na załączone pytania i przekazanie ich organizatorom. Zainteresowanych informujemy, że istnieje możliwość subskrypcji e-biuletynu <i>Wieści z AA</i> na stronie www.aa.org.pl w zakładce dla profesjonalistów: (https://aa24.pl/pl/dla-profesjonalistow/subskrypcja-wiesci-z-aa)
--	--

tę część proszę zwrócić organizatorowi

dla uczestnika spotkania

4. SPRAWOZDANIA Z WARSZTATÓW INFORMACJI PUBLICZNEJ

- w tym miejscu znajdzie się link do sprawozdań zamieszczonych na serwerze BSK

5.